TOINEN VAIHTOEHTO

#257 (1/2017)

HARHAT TAMPERE UNDERGROUND
DEATH BY SNOO SNOO VAPAA MAA

ANTI-SYSTEM (uk) • APPENDIX • BLOSSOM HILL • COLD INSTITUTION • CRUDE S.S. (swe) • FATUM (rus) • FORESEEN • GHOST WORLD • HARHAT • HELLSHOCK (usa) • HÄPEÄ • THE KIDS (bel) • KOVAA RASVAA • KÜROISHI • LOS MOGULOS • MASSACRE 68 (mex) • NOLLASOPIMUS • ONGELMA • PLASTIC TONES • PUHELINSEKSI • RAJOITUS (swe) • SIMULACRO (spa) • SYNDROME 81 (fra) • TAU CROSS (uk/can/usa) • TRAGIC KIDS • U.K.K. • ULTRA (spa) • VIVISEKTIO • YLEISET SYYT • YLEISLAKKO • +3

+KLUBIKEIKAT:
TURKU @ TVO ke 26.7.
HELSINKI @ LEPAKKOMIES to 27.7.
TAMPERE @ VASTAVIRTA to 27.7.
OULU @ TUKIKOHTA to 27.7.
TAMPERE @ VASTAVIRTA su 30.7.
TURKU @ STREET BAR 95 su 30.7.
HELSINKI @ LEPAKKOMIES ti 1.8.

2 pv, ennakko 40 €
2 pv, portilta 45 €
1 pv portilta (vain lauantai) 30 €

Ennakkoliput:
Tampere: Swamp Music, Vastavirta-klubi
Lempäälä: Swamp Music (Ideapark), Välibaari
Helsinki: Teen Wolf Records
Muualla: Liveto.fi

PUNTALA ROCK 2017

28.-29.07. LEMPÄÄLÄ

www.puntala-rock.net

Vanha rantatie 243

TOINEN VAIHTOEHTO

ALAKULTTUURISÄPINÄN TIEDOTUSLEHTINEN

ILMESTYY: n. 6 kertaa vuodessa (29. vuosikerta)

PAINOS: 900 kpl (Maximum Print'n'Roll)

IRTONUMEROT: *Helsinki:* Teen Wolf Records (Fleminginkatu 11). *Tampere:* Vastavirta (Pispalan valtatie 39), Swamp Music (Tuomiokirkonkatu 32 ja Verkatehtaankatu 11), Sammakka-Pop (Itsenäisyydenkatu 8), Laukontorin Antikvariaatti (Laukontori 6). *Turku:* Osuuskunta Turun Kirjakahvila (Vanha Suurtori 3). *Distrot:* Tuska & Ahdistus, Pieni Levykauppa, Kämäset Levyt.

TILAUKSET: 1,67€/kpl eli 5€ = 3 nroa, 10€ = 6 nroa jne. Maksu Toisen Vaihtoehdon tilille FI1057316520129240 tai seteleinä kuoressa postiosoitteeseemme. Yksittäiset irtonumerot: 2,00€/kpl. Muistathan ilmoittaa tilatessasi myös osoitteesi!

TILI: FI1057316520129240 Toinen Vaihtoehto. Kirjoita maksaessasi viestiosaan osoitteesi sekä tilauksen alkamisnumero, niin että ne näkyvät tilitiedoissamme (pelkkä nimi ei riitä)!

TILAUKSEN UUSINNAT: Kuten edellä, mutta ilmoita samalla myös nykyinen tilauksenpäättymisnumerosi (löytyy osoitelapustasi)!

OSOITTEENMUUTOKSET: Ilmoita uusi ja vanha osoite! Ja pliis, kerro myös tilauksenpäättymisnumerosi!

MAINOKSET: Mustavalkoisena, painovalmiina, 100%:

1/8-sivu:	6,6 cm leveä,	5,0 cm korkea:	3,0€
1/4-sivu:	6,6 cm leveä,	10,0 cm korkea:	7,0€
1/4-sivu:	13,4 cm leveä,	5,0 cm korkea:	7,0€
1/3-sivu	4,3cm leveä	19,8 cm korkea:	10,0€
1/3-sivu	13,4cm leveä	6,4 cm korkea	10,0€
1/2-sivu:	13,4 cm leveä,	10,0 cm korkea:	15,0€
1/2-sivu:	6,6 cm leveä,	20,0 cm korkea:	15,0€
1/1-sivu:	13,4 cm leveä,	20,0 cm korkea:	30,0€

Tukimainokset puoleen hintaan. Emme ehdi laskuttaa: rahat kuoressa tai tilille, pliis! Ehtimis-/mahtumisjärjestys. Tiedostona (vain jpg/tif-kuvana, myös painokelpoisilla asetuksilla tehty pdf, eli fontit mukana tai konvertoitu, ei liikaa pakkausta kuville jne.) tai paperilla. Viivoitin on hyödyllinen apuväline.

PIENILMOT: Kohtuupitkät (max. 3 kpl/10 asiaa) ilmaiseksi.

TIP! TEE ITSE PAREMPI: Suuri osa julkaistuista jutuista on satunnaisten avustajien lähettämiä. Sinäkin voi tehdä niin! Siis jos kaipaat erilaisia juttuja, niin koitapa tehdä-se-itse!

NAPUTTELUOHJEET: Julkaisemme oikein mielellämme (väh. 90%) hyvin monenlaisia, sinunkin tekemiäsi juttuja yms. Tallenna teksti rich text format- tai txt-muodossa. Kuvat 300 dpi (sävykuvat) ja 600 dpi (1-bittiset lineart-kuvat). Jos lähetät tekstin pelkästään paperilla, varmistathan että tulostusjälki on selkeä ja tarpeeksi tumma, jotta voimme skannata/puhtaaksikirjoittaa tekstisi ilman hampaiden kiristelyä.

OSOITE: Toinen Vaihtoehto, PL 25, 37501 Lempäälä, Finland.
EE-MEILI: tv@punkinfinland.net
PUHELIN: 040 510 4863 (Arto), 050 346 1987 (Mikko).
NETWORK OF FRIENDS: www.punkinfinland.net/tv

TEKIJÄT/AVUSTAJAT TÄSSÄ NUMEROSSA: Arto Hietikko (pt.), Ville Korkiakangas (layout), Mikko Koivuluoma (tilaukset + postitus), Jouni Parkku, Johanna Lapinoja, Tuukka Termonen, Otto Salin, Janza Jäppinen, Antti Eze Eskelinen, Emma, Raine Liimakka, Tero Lehto, Tiina Tatti, Pete Viippola (kansikuva).

SEURAAVAN NUMERON DEADLINE: keskiviikko 2. elokuuta. Tulossa: Häpeä, Pakistan-skeneraportti, Rue Morgue ym.

PLAYLISTIT

ARTO: HARHAT – Henkinen ydintuho 7" EP / ANARQUIA VERTICAL – Guerra Higiénica 7" EP + Sistema Total De Liberación 12" / ULTRA – España Invertebrada 7" EP + Mística Moderna 7" EP / GOOD THROB – 7" EP / Αρχή του τέλους – Κάθαρση LP / UNA BÈSTIA INCONTROLABLE – Metamorfosi LP / CHROMA – Cuerpos Dóciles LP / COLD I – κακός ανεμος LP / HÄPEÄ – Ei sota yhtä miestä kaipaa... 7" EP / SYNDROME 81 – La Rouille Du Quotidien 7" / UHRIT – Taudinkuva 7" EP / MACHO BOYS – LP / VARATTU – demo c-kasetti / APATHETICS – My Life Is Amazing LP / RIXE – Baptême Du Feu 7" EP / LOS CRUDOS – Doble LP Discografia 2-LP / FRAMTID – The Horrific Visions 7" EP / Χωρίς Οίκτο – s/t LP / GENERACION SUICIDA – Sombras LP / GENERACION SUICIDA/ESPERANZA/SOLPÄÄTOS – Roam Over The Land 7" EP / PERIKATO – Kuka hyötyy? LP / SILENT SCREAM – Carrion Screaming LP / VIVISEKTIO – Ydintalvi 7" EP / PUBLIC IMAGE LTD. – First Issue LP + Second Edition 2-LP / VIIMEINEN MAAILMANSOTA – eka demo / RIÑA – Demo 7" EP.

VILLE K.: PERIKATO – Kuka hyötyy? LP / ABSOLUT – Hell's Highest Power LP / THE LOWEST FORM – Personal Space LP / KRÖMOSOM / NOMAD – Split 7" EP / UNA BÈSTIA INCONTROLABLE – 10.11.12 LP & Metamorfosi LP / CAREER SUICIDE – Machine Response LP + Machine Response 7" EP / SEMI – Go Viral 7" EP / TRAU – Deixaume Fer 7" EP / HÄPEÄ – Ei sota yhtä miestä kaipaa... 7" EP / VIVISEKTIO – Ydintalvi 7" EP / BOSTON STRANGLER – Outcast 2010 EP / PSYCHO SIN – Forward To The Caves LP + CD / VELI-MATTI O ÄIJÄLÄ – Minun Vereni LP / POHJAMUTA / USKO – Split LP / CICUTOXIN / SLAVE HANDS – Split 10" / PERTTI KURIKAN NIMIPÄIVÄT – Letkukytkentöjä LP / HAPPIVAJE – S/T CS / JOUKKOHAUTA – Demo 2016 CS / LITKU KLEMETTI & TUNTEMATON NUMERO – Horror '15 LP / LITKU KLEMETTI – Juna Kainuuseen LP / V/A – Kuoleman Tappaneet – Punk Rockia Pienkustanteilta 1977-1983

ILMOT

AMMR:n vegaaninen solidaarisuusillallinen joka kuun 1. sunnuntai klo 18–20 Pub Yläkerrassa (Pispalan valtatie 39, TRE). Kaikki tuotto antifasisti- ja anarkistivangeille.

Anarkistinen vastakulttuurifestivaali Musta Pispala järjestetään Tampereen Pispalassa 21.–23.7.2017. Keikkoja, työryhmiä, keskusteluja ym. Lisätietoa takku.net.

No niin. Ostan punk-/hc-levyjä. 1976–2017 (juu juu, käy 70-luvun alun protopunkkikin, ja 60-luvun garagepunkki). Ruotsi, Kreikka, Espanja, Venezuela, Puola, Japani, whatever, eli maalla tai kielellä ei ole vitunkaan väliä. Mutta ei mitään Pennywiseä tai Green Daytä, kiitos. Arto / tv@punkinfinland.net.

Destroy Fascism

NASUJA SIELLÄ, NASUJA TÄÄLLÄ, NASUJA JOPA JÄRVEN JÄÄLLÄ

No niin, vihdoin tämäkin numero tuli pihalle. Syy myöhästymiseen yksin meikäläisessä, sopivaa aikaa tehdä mitään ylimääräistä ei vaan tunnu löytyvän elämässä nykyään.

Tässä numerossa oli tarkoitus tyhjätä pöytä vanhoista arvioitavista ja jutuista, mutta niitä oli niin paljon, ettei se tainnut ihan onnistua. Viime numerossa lupailin myös kolumneja ja enemmän muutakin sisältöä kuin punkmusiikkia. Kolumneja ei nyt tullut, mutta eivätpä ne olisi mahtuneekaan. Ensi numerossa? Eiköhän.

Viime aikoina julkisuudessa on kohistu poliisien Facebook-ryhmästä, jossa oli avoimen rasistista kommentointia sekä MV-lehden, Britain Firstin, Suomen Sisun ym. äärioikeistotahojen saastan jakoa jne. Niin sanotut normikansalaiset, jotka ovat koko ikänsä kasvaneet päähänsä iskotettuna "poliisi on hyvä" -slogan, itkevät, kuinka ikävää kun korissa onkin muutama mätä omena pilaamassa poliisin mainetta. "Muutama" on toki melkoista vähättelyä, sillä 3000 jäsentä kaikkiaan noin 7000 poliisista erittäin rasistisia ja jopa äärioikeistolaishenkisiä keskusteluja jo pitkään jatkaneessa ryhmässä on lähemmäs joka toinen poliisi. Ja vaikka kaikki ryhmän jäsenet eivät olisikaan osallistuneet kirjoittamiseen, ovat he kuitenkin vaikenemisellaan antaneet hyväksynnän. Poliisin eettinen vala ei näytä paljon painavan. Kirjoitusten vuodettua julkisuuteen suurin itku ko. ryhmässä alkoikin siitä, kuka kusipää oli ollut vasikka ja "kuvottava petturirotta", ihan kunnon alamaailman tyyliin. Nettipoliisi Fobba sai kenkää poliisin vihapuheryhmän johdosta, missä kyseisen jo pitkään selvästi äärioikeistolaisuutta symppaavan ja vihapuhetta läpi sormia katsoneen nuljaskan ei tietenkään olisi alunperinkään pitänyt olla, ja poliisille tuli huvittavan kiire julkaista äkkiä rasisminvastaisia videoita maineensa puhdistamiseksi, mikä on myöhäistä kun paska on jo osunut tuulettimeen ja jo vuosikaupalla on tullut muutenkin kerta toisensa jälkeen erittäin selväksi, kumpaa poliisit symppaavat enemmän: äärioikeistoa vai rasismin vastustajia. Anarkisteilta takavarikoidaan vappumarssilla lipputangot pois vaarallisina astaloina, kun taas natsien marssilla poliisi katsoo vierestä natsien nostellessa autosta rautaputkia lipputangoikseen. Kun pappi osoittaa mieltään natseja vastaan "rakasta maahanmuuttajaa!" -kylttiä kädessään pidellen, hän saa poistumiskäskyn sakon uhalla, mutta kun rasistilauma menee osoittamaan mieltään yläasteelle, poliisin mielestä heidän tehtävänsä onkin edistää mielenosoitusrauhan toteutumista. Kenellekään punkin piirissä eläneelle ei ole minkäänlainen yllätys, että poliisi on rasistinen. Ainahan se on tiedetty, että kytät on natsisikoja, kuten Kaaos niin osuvasti artikuloi yhdessä suomalaisen hc-punkin tunnetuimmassa klassikkopiisissä.

Se, että poliisi on rasisti, on siis melkein yhtä selvää kuin että lintu lentää. Se sen sijaan on viime aikoina rassannut mieltäni, miksi niin moni oman ikäpolveni ns. "vanha punkki" (eli käytännössä sinne vanhoihin aikoihin jämähtänyt ex-punkki) on nykyään rasisti tai jopa äärioikeisto-/natsihenkinen. Kun muistaa, millaista oli olla punkki 1980-luvun alkuaikoina eli millaista oli joutua ulkoasunsa takia päälle syljeskellyksi, pahoinpidellyksi, uhatuksi, niin luulisi jokaiselle nuo ajat punkkina eläneen ihan automaattisesti syntyneen kyvyn tuntea myötätuntoa kaikkia muitakin ihmisiä kohtaan, jotka joutuvat syrjityksi ja uhatuksi, mutta ei. Sitä samaa Suomileijonariipus-juntti-mentaliteettia ja vastaanottokeskusten polttopulloilla heittelijöiden symppaamista tuntuu monilla vanhemmilla punkeilla/ex-punkeillakin olevan. Ikään kuin vanhat punkit olisivat muuttuneet vastakohdikseen eli juuri niiksi samoiksi junteiksi jotka aikoinaan vihasivat heitä. Aika monta sellaista tällä hetkellä vaikuttavaa vanhaa punkbändiäkin voisi luetella, jonka riveissä vaikuttaa äärioikeistohenkinen jäsen. Pari bändiä toki on myös osoittanut selkärankaa heittämällä ulos tämmöisen jäsenensä.

Aiheesta sosiaalisessa mediassa keskustellessa joku kuitenkin heitti ilmoille, että ehkä ko. tyypit olivat samanlaisia kusipäitä jo silloin nuoruudessaan. Kyse ei olekaan muuttumisesta. Ja toden totta, koin pienen valaistuksen. Näin sen on täytynyt olla ainakin joidenkin kohdalla. Ei olekaan tapahtunut muuntautumista: punkin humaanien arvojen muuntautumista kakaksi päässä, vaan se kakka on ollut siellä päässä aina. Kun alkaa muistelemaan punknuoruuttaan ja kohtaamisia sen ajan muiden punkkien kanssa, niin kyllähän siinä kieltämättä välillä tapasi ihmisiä jotka eivät ihmisinä mitenkään miellyttäviä olleet. Koska paine ulkoapäin oli kova, punkkina olo oli tuohon aikaan vahva yhdistävä tekijä, vaikka muuten ei välttämättä paljon yhteistä olisikaan ollut.

Nykyään punk on paljon suuremmaksi kasvanut ja eri ryhmiin jakautunut. Jos ei halua, ei ole pakko olla edes tekemisissä kaikkien punkiksi kutsutun sateenvarjon alla olevien ryhmien kanssa. Jotenkin houkuttaisi myös väittää, että aika usein nämä myöhemmät polvet ovat huomattavasti mukavampia ihmisinä kuin ikäpolveni "punksodan veteraanit", jotka uhoavat nousukännissä väsyneitä "kerran punk, aina punk" -sloganeitaan, vaikka punkista eivät koskaan ole mitään ymmärtäneetkään. Rasistijuntti on rasistijuntti, vaikka olisi 35 vuotta sitten sattunut pitämään päällään niitein koristeltua nahkarotsia. (AH)

Livet

WASTED, TRYER, ROLL CAPS + KYMPPITONNI. Brummi, Rauma 14.1.2017

Mikä kulttuuriteko: Kymppitonnin rumpali Samppa sai säädettyä Wastedin ja Tryerin Raumalle! Kyseessä oli molempien bändien ensimmäinen Rauman-keikka, ja vastaanotto oli näin kovien bändien arvolle sopiva: reipas pitti pyöri molempien settien ajan. Varsinkin Wastedin tapauksessa näin toki kuuluukin olla: bändin anthem- ja singalong-vetoinen materiaali nyt vaan vaatii yleisön ja bändin vuorovaikutusta. Maksaneita katsojia oli virallisen tilaston mukaan 128, ja kokonaiskatsojamäärä 145. Porukkaa oli tullut Rauman lisäksi ainakin entisen Turun ja Porin läänin pääkaupungeista. Mainiota.

Illan avasi, niin kuin niin monesti aiemminkin Rauman keikoilla, Raumalta lähtäisin oleva, joskin nykyään ?:lta turkulaistunut Kymppitonni. Bändi räväytti keikkansa alkuun uuden (modernisti vain Spotifyssä julkaistun) Mutsi-ep:nsä biisinelikon. Niistä varsinkin kaksi ensimmäistä, Mutsi ja Aamulla, ovat räkäisintä ja toimivinta Kymppitonnia tähän asti. Vahvoja kaikuja suomipunkista n. vuodelta 1979 tämän päivän soundeilla. Mutsi-biisistä tulee jostain syystä mieleen niin Kivesveto Go-go:n Äiti hei kuin Aapeli Kissala & Antipatian Lasten hautausmaa. Biisi voitaneen jo nyt nostaa Rauma-punkin harvalukuiseen kaanoniin yhdessä Pohjasakan Sortoa ja vihaa -kappaleen ja Mellakan koko tuotannon kanssa. Kymppitonnin keikalla kuultiin kerrankin tarpeeksi lujalla ja rosoisella soundilla soineita kitaroita, joskin laulujen kuuluvuudessa oli ainakin eturivissä ongelmia. No, punkkiahan se vaan on.

Roll Capsista voisin sanoa täsmälleen samat sanat kuin TV #256:ssa olleessa keikka-arviossa. Sama Dicks-koveri, sama rouhean melodinen meno. Ainakin omalta osaltani tunnelma alkoi olla jo kovin odottava illan Pirkanmaan vieraiden suhteen, mikä verotti Roll Capsiin keskittymistä.

Tryer on aivan käsittämättämän kova livebändi. Tästä on samaa mieltä varmaan liki jokainen heidän keikkaansa todistanut, vaikkei melodinen, välillä progehtavakin hardcore/skeitti/pikapunkki muuten kuulijan lempimusiikkia olisikaan. Tälläkin keikalla tanssahtelemassa nähtiin ainakin parikymmentä musiikin ystävää, joita olisi vaikea kuvitella useimpien muiden punkbändien keikalla pittiin. Tryer vaan vetää biisinsä niin taidokkaasti, korkealla intensiteetillä ja energialla, sekä selvästi nauttii niin paljon lavalla olostaan, että keikan imuun tempautuu mukaan kuin huomaamattaan. Myäskään monelle kynnyskysymykseksi Tryerin diggailussa muodostunut laulajakitaristin korkea ääni ei häirinne livetilanteessa sen pahemmin. Tämä vokalisti yritti kovasti heittää palloa yleisän suuntaan jauhamalla välispiikeissään Rauman "kuuluisasta" pitsistä, mutta eiväthän jäyhät satakuntalaiset tietenkään mihinkään vuoropuheluun yltyneet. Setti taisi painottua Kukkia kaamoksesta -levyn materiaaliin, jonka hiteistä kuultiin ainakin Tuonelan joutsen, Päästään pois, Kuule veljeni, kuule siskoni, Mitä kauneus tuo tullessaan, Pakoon jne. Nyttemmin (3 kk keikan jälkeen tätä kirjoittaessani) uutta Samaa tarinaa -albumia kuunneltuani uskoisin Raumalla kuullun muutamia tuonkin levyn biiseistä.

Oloni oli epätodellisen onnellinen, kun sain joulun tienoilla facebookissa kutsun Wastedin keikalle Brummiin. Siis Wasted, tuo Suomen DIY-punkbändeistä itselleni tärkein, ja objektiivisestikin ajateltuna yksi kaikkein merkittävimmistä, tulisi kotikaupunkiini, eikä niitä tarvitsisi lähteä katsomaan mihinkään Turkuihin tai Hesoihin! Ensimmäisen kerran näin heidät syksyllä 1998 Kaisaniemenkadun Fat Mamassa, ja vuosien aikana varmasti ainakin kolmekymmentä kertaa, eikä bändi ole koskaan pettänyt. Materiaalihan on kertynyt vuosien varrella rutkasti - sadan julkaistun biisin rajakin lienee ohitettu - joten keikkasettiä voi varioida sopivasti. Raumalla kuultiin biisejä levyiltä Battle Of Life ep:stä uusimpaan The Truth Will Not Be Televised 12":een (paitsi On The Brink ja Modern World Is Dead -ep:iltä sekä Stakeout-splitiltä ei tainnut tulla mitään, edes One Of Themiä). Omalta Wasted-suosikkilevyltäni, Can't Wash Off the Stainsiltäkin soitettiin Hands Untied, ihanaa!

Wastedin keikkasetit ovat jo ainakin vuosikymmenen ajan, muistaakseni Heroes Amongst Thieves LP:stä lähtien olleet usein hieman kaksijakoisia. Villen soittaessa kitaraa laulun ohella ei meininki yleisässä ole ollut aina niin villiä, mutta miehen luopuessa skebastaan on toiminta pitissä ja mikin varressa usein reipastunut selvästi. Näin kävi Raumallakin ja singalongit kaikuivat mm. Battle Of Lifen, In The Suburbsin ja tietysti Fuelin kajahtaessa ilmoille. Bändi hoilasi ja soitti biisinsä tasaisen varmasti, Miikan uudemmilta levyiltä tutut sofistikoituneet fillit rullattiin läpi vaivattomasti, eikä haitsuakaan fuskattu varmaan kertaakaan. Sormien, ranteiden ja äänijänteiden toiminta on satojen ja taas satojen keikkojen voitelemaa, eikä loppua näy. No end in sight - ja hyvä niin. (Otto Salin)

13TH CHIME, SILENT SCREAM, [di: unru:] + RUE MORGUE. Vastavirta, Tampere 16.4.2017.

Jokunenkin Rue Morguen livenä nähnyt oli kovasti kehua retostanut bändiä meikäläiselle. Kuunnellessani bändiä netistä se kuulosti kieltämättä hyvältä, mutta samalla jossakin määrin häiritsevän sliipatulta, ei niin postPUNKILTA kuin toivon postpunkin kuulostavan. Jäi vähän semmoinen matkalla maineeseen -fiilis.

Hyvä tilaisuus tsekata bändi livenä tarjoutui, kun se jälleen oli soittamassa Vastavirralla ja samalla keikalla oli myös Silent Scream. Ja joo, nyt voin itsekin yhtyä kehujien joukkoon. Rue Morgue todella oli hyvä. Ei tainnut olla yhtään huonoa piisiä setissä eikä soundikaan kuulostanut yhtään liian siloitellulta. Postpunkkia, tyylitajuisesti. Yleisö näytti diggaavan kovasti ja itsellekin jäi erittäin hyvä fiilis ja odotan nyt innokkaasti, että bändi saa piisejään levyllekin.

Seuraavaksi lavalle tuli [di: unru:]. Olen nähnyt bändin kerran aiemminkin livenä enkä pitänyt ja nyt sama juttu. Sillä ensimmäisellä näkemiskerralla olin humalassa, nyt selvinpäin, joten nyt on tullut koettua, ettei [di: unru:] toimi minulla sen enempää kännissä kuin selvin päinkään. Eroa kyllä oli: selvin päin yhtye oli vielä monin kerroin sietämättömämpi ja tylsempi kokemus. Semmoista itsensä liian vakavasti ottavaa 9 Inch Nails -stadiongoottirokkia pompöösein U2- ja Rammstein-sävyin, eh heh. No joo, ei kai, mutta silti. Tämä on varmaan huippua goottipiireissä. Kaiken kruunasi laulajan teennäinen Gestapo-nahkatakki. Kärsin ihan oikeasti ja bändi tuntui soittavan about kaksi tuntia. En valehtele. Siltä se tuntui. Aina kun luulin, että nyt loppuu, alkoikin uusi koettelemus. Olin vielä niin typerä, että tajusin karata VV:n yläkertaan vasta ihan keikan lopussa, kun en kerta kaikkiaan enää kestänyt hetkeäkään. Sinne päästyäni olin niin lähellä romahdusta, etten huomannut tarkistaa onko teepannussa kuumaa vettä, vaan kaadoin kuppiin kylmää. Hotkaisin menemään ja laitoin keittimen päälle ja homma uusiksi. Huomasinpa myös ottaneeni vahingossa inkivääriteetä, minkä pelkäsin aiheuttavan komplikaatioita juuri kärsityn vatsataudin jälkeen herkistyneessä masussani. Join sen yrittäen näyttää ulospäin kuin joisin inkivääriteetä harva se päivä. Rock'n'rollin maailma on hurja.

Tämän jälkeen Silent Scream tuntuikin aivan jumalaisen hyvältä bändiltä. Ihailin myös bändin rohkeutta pistää itsensä likoon - ja onnistua piiseissä jotka jonkun toisen bändin kohdalla olisivat olleet epäuskottavia. Tämä todella toimi; niin meluisat, kokeilevammat kuin kevyemmätkin piisit. Stepford kolahti vasta tällä keikalla täysillä, oli hetken jopa vaikea tajuta että piisi ei todellakaan ole joku maailmankuulu hitticover, vaan Silent Screamin oma. Kyllä tässä oli illan ylivoimaisesti kovin bändi, ihan täysin omalla tasollaan.

Viimeinen esiintyjä, brittiläinen 13th Chime, ei ollut itselleni erityisen tuttu, mitä nyt olin netistä hieman tsekannut. Vanhoja miehiä lavalla ja livenä bändi oli erilainen kuin odotin, vähemmän postpunk ja yllättävän paljon enemmän punkrock. Hyvin brittiläisen kuuloisesti. Ne punkeimmat piisit olivat kuin Pistolsia/Professionalsia laiskasti, Kinksin ja muun vanhemman brittiläisen rock-perinnön kautta, soittaen. Hetken aikaa ihan ok, mutta kun piisit olivat tylsiä, niin en niistä niin paljon nauttinut kuin olisin halunnut - vaikka etenkin setin alkupuolella bändi kuulostikin melkein punkbändiltä. Oli kuin 13th Chime ei olisi ollut tarpeeksi punk punkbändiksi eikä tarpeeksi postpunk postpunkbändiksi. Käteeni ei jäänyt oikein mitään (jotkut muut kyllä tykkäsivät, mitä ihmettelin suuresti).

Summa summarum: keikka olisi ollut kova, jos siellä olisivat soittaneet vain Rue Morgue ja Silent Scream. (AH)

KIRJAT LEHDET

ANTIMILITARISTI 4/2016 [talvi 2016–2017] + 1/2107 [kevät 2017] (28 xA4)
4/16: Teemana sukupuoli: asevelvolisuuden suhde sukupuoleen, Israelin pinkkipesu (eli homomyönteinen imagon kiillotus poliittisin tarkoitusperin) sekä norjalaisen antimilitaristiaktivisti Ellen Elsterin haastattelu. **1/17**: Teemana ydinaseet: yleistä tietoa mm. ydinaseiden valmistamisen tuotantoketjusta, ydinsodan seurauksista ja ydinsulkusopimuksesta sekä juttu Belgiaan jo yli 50 vuoden ajan sijoitettuna olleista Yhdysvaltojen ydinpommeista. Lisäksi juttu mm. Lapin yksityisestä lentoharjoitusalueesta sekä Ukrainan sotaa dokumentoivasta valokuvaaja Olya Morvanista. Jere Remeksen väkivallattomuuden puolelle kallistuva "Saako natsia lyödä?" -kolumni vahvisti sen, että olen edelleen vahvasti antimilitaristi, mutta en sataprosenttisesti pasifisti. Kummassakin numerossa lisäksi ajankohtaisia uutisia ympäri maailmaa, kolumneja ym. antimilitaristi.fi. *(AH)*

HAI JUMP – kymmenes osa (199 x A4)
Järjettömän kokoinen skeittizine Hai Jump on taas saatu kasaan ja nyt, jäähyväisnumerossa, on pistetty vielä aiempaakin paremmaksi. Ei enää riitä, että sivuja on parisataa, nyt piti vielä laittaa lehti värilliseksikin. Mihinkään kiiltokuvasievistelyyn ei ole menty, vaan ulkoasuj a layout on edelleenkin ihan helvetin DIY. Haastatteluihin on kaivettu puolikomppanian verran ihmisiä, joita en yhtä poikkeusta lukuunottamatta tunne ja jotka ovat tekemisissä skeittauksen kanssa. Haastattelujen ote on mukavan rento ja punk ja niissä on taas kerran ihmeen paljon kiinnostavaa luettavaa ei-skeittaajallekin. Lisänä juttua mm. kondomeista, lihakoukuissa roikkumisesta ja Siwa-tatskoista. Kova lopetus. Järjetön lehti. haijumpmag@gmail.com. *(AH)*

KANCER KOUNTRY #7 (56 x A5)
Sisältönä Toni Salminen (Lighthouse Project, Palokka, Tikari, Kesä jne.), Mirko (Foreseen), Japaninmatkakertomus, Stereotypia, M.O.R.A.:n Eurotour 2015 sekä Markku Hirvelä kertoilemassa Uutuudesta (kun bändin tyyppejä itseään ei haastattelu kiinnostanut). Lisänä vielä jutustelua parista viime aikana ilmestyneestä kotimaisesta punkaiheisesta kirjasta ynnä muuta. Tämä on kyllä ihan parhaita Kancer Kountryn numeroita. Eniten tykkäsin Toni Salmisen haastattelusta ja Hirvelän Uutuus-muisteluista, mutta muutenkin hyvää materiaalia tässä, ja kunnon pituisia haastatteluja, ettei tarvitse heti lopettaa lukemista kun alkuun pääsee. Perinteinen, tutun ja kotoisan tuntuinen taitto ja hyviä kysymyksiä. Suositeltava! kancerkountry@gmail.com. *(AH)*

KAPINATYÖLÄINEN #47, #48 + #49 (28/32 x A4)
#47: Naisrauha vai naisviha -artikkelissa pohditaan ytimekkäästi tämän päivän Suomen rasistien yhdeksi keppihevosekseen nostamaa naisten itsemääräämisoikeutta, samojen naisten jotka samojen rasistien taholta joutuvat välittömästi huorittelun kohteiksi, jos eivät miellytä mielipiteiltään. Muita aiheita tässä vapaaottelijoiden riisto Ultimate Fighting Championshipissä palkoilla ja työehdoilla; naisten aseellisen vastarinnan kehitys Espanjasta Kurdistaniin (eli lähinnä mitä eroja tai yhtäläisyyksiä on kurdinaisten asellisella taistelulla Rojavassa ja Espanjan sisällissodan anarkististen naisryhmien toiminnalla); juttu kurdien itsehallintoliikkeestä Bakurissa sekä mielenkiintoinen artikkeli poikkeuksellisen voimakkaan anarkistisen liikkeen omaavasta italialaisesta Carrarasta, joka on tunnettu marmoristaan. Lisänä reportaasi Pariisin ilmastokokouksesta 2015 sekä sen vastatapahtumista; tavoista minimoida tieto, jonka esim. virkavalta tai äärioikeisto saa kaivettua esiin. Toimiva numero. **#48**: Sisältönä mm. leikkausten vastaisen liikkeen nousu ja hiipuminen, poliisin uudet joukkojenhallintataktiikat, Ranskan kevään 2016 protestit (jotka antavat toivoa siitä, että kansannousut ovat läntisessä Euroopassakin mahdollisia otollisessa maaperässä ja äärioikeistolaisten ajatusten keskellä on nähtävissä myös toivoa), kirjakustantamo Kolera sekä Pyhäjoen ydinvoiman vastainen leiri. Lisänä Musta Kallio -tapahtuman järjestäjien haastattelu sekä ansiokas (ja nykyhetkeen suht pettyneesti suhtautuva) kirjoitus Tampereen konfliktihakuisesta (Kiakkovierasjuhliin kulminoituneesta) anarkistisesta liikehdinnästä 2010–2013. Mukavasti paljon kotimaahan keskittyvä numero, näkee että täälläkin tapahtuu. **#49**: Sisältönä muun muassa Helsingin Kallion anarkistisen historian esittelyä, Rojava-solidaarisuustoiminnan pohdintaa, ruotsalaisen anarkistiveteraani Staffan Jacobsonin haastattelu, juttu antifasismista Mostarissa sekä pohdiskelua punkin ja anarkismin välisestä suhteesta ja punkin poliittisuudesta ylipäätään. Brittiläisen anarkopunkliikkeen jättämä suunnaton ideologinen vaikutus koko tämänhetkiseen diy-punkkulttuuriin olisi toki aihe, josta voisi kirjoittaa kokonaisen kirjan. Välillä tosin epäilen, että joillekin on tärkeämpää triviatieto siitä, montako Sorbusta tietyt 80-luvun punkskenen kärkihahmot joivat.

Kapinatyöläinenhän on jo instituutio ja nykyisessä tilanteessa (eli ison joukon ihmisiä suuntautuessa fasismiin ja toisaalta onneksi myös ison joukon ihmisistä löytäessä erilaisia selkeästi anarkismin perinteestä kumpuavia vaihtoehtoja kapitalismin romahduksen hiljalleen lähestyessä) yksi maan tärkeimmistä lehdistä. kapinatyolainen.net. *(AH)*

KUUDEN EURON PIZZA (64 x A5)
Yhteiszine, jossa tekijät kaikkiaan seitsemästä eri zinestä (Face Up To It, Ajatuksen Valo, Kancer Kountry, PML, Paljain Jaloin, Clouds Will Move ja Erivapaus) ovat kukin tehneet oman pienen osuutensa. Taitto vaihtelee sen mukaan. Alun onneton Ruts-juttu ei vakuuta, vaan saa vanhan Ruts-fanin narisuttamaan hampaitaan niin, että paikat irtoilevat (jo yläasteajan luokkaretkellä ostin *The Crackin* ja se on yksi parhaista levyistä ikinä, aikaa kestävä klassikko, prkl!). Lordi- ja Sturm und Drang dokumentteja ja ko. hahmoa ja bändiä yleensäkin tarkasteleva kirjoitus ei vaikuttanut siltä, että minua kiinnostaisi edes lukea sitä, mutta kun on osaava kirjoittaja, niin nämäkin aiheet osoittautuivat kiinnostaviksi. Nostan nyt esiin vain nuo kahden ensimmäisen tekijän hyvin erilaiset osuudet ja totean, että tällaisessa yhteiszinessä huomaa kärjistetyn hyvin, miten eri ihmisten taitto- ja kirjoitustyyli eroavat. Jotkut sivut suorastaan huutavat lukemaan, jotkut taas todellakaan eivät. Yleisesti zinejen yksi mielenkiintoisin piirre on se, miten niissä tulee esiin tekijä itse, ei kirjoitustaidon tai -taidottomuuden osalta, vaan ihmisenä; paitsi luonteeltaan, myös mielipiteitään ja tunteitaankin esiin tuovana olentona. Tässäkin välillä. *(AH)*

MAXIMUM ROCKNROLL #392–#406 (128 x US A4)
"Jokunen" MRR jäänyt arvioimatta tässä tauon aikana. Tästä läjästä nyt sen verran, että **#396** on zinespesiaalinumero, pelkästään zinehaastatteluja, **#397** sisältää mm. sellaisten mielenkiintoisten bändien haastattelut kuin Dumpers (ilman Dumpyä), Newtown Neurotics ja Frenopaticss. **#398**:ssa on (jo #378:ssa alkaneen) Jugoslaviapunk-spesiaalin toinen osa eli jos ymmärrät sellaisten nimien päälle kuin Kaos, Kud Idijoti, Lublanski Psi, Besposličari, Bulldožer, Niet ja Paraf, niin tässäpä historiaa. **#399**:ssä on mm. sellaisten erinomaisten Ranskabändien haastattelu kuin Syndrome 81 ja Psycho Squatt (suositellut kummallekin!) sekä Jussi Jänis, jota haastatellaan valokuvakirjansa tiimoilta (nimeltämainitsematon haastattelija unohti tosin tekstissä mainita, mikä tämän kirjan nimi on). **#400** on shitworkerspesiaali (eli haastatteluissa MRR:n avustajia ja bändejään) ja juhlanumeron kunniaksi myös lehden ulkoasua on hieman uudistettu. Lisänä K-Town-reportaasi. **# 401** on taidespesiaali. Edellisellä kerralla kun MRR:ssä oli tällainen, piirrokset olivat mielestäni enimmäkseen surkeita, mutta tällä kertaa taso on kymmenen kertaa parempi! **#402**:ssa on Ian MacKayen ja Nichole Procopenkon haastattelu, aiheena Dischord Housen punk-arkisto, jossa on kaikkea mahdollista julisteta, valokuvaa, zineä, demoa jne. sekä kopio jokaisesta Dischord-julkaisusta, ja Ian vielä säästänyt liki kaikki ikinä saamansa kirjeet. Siinäpä historian siipien havinaa ja haastattelussa mielenkiintoista pohdintaa punk-kulttuurin historian arkistoinnista. **#403** on sitten Kiina-spesiaalinumero eli jos kiinalaisen punkin historia ja nykypäivä kiinnostavat, niin kannattaa tsekata.

Sitten vihdoin tähän vuoteen. **#404** eli tammikuun numero on tehty Trumpin valtaantulon ja sen myötä äärioikeiston nousun mainingeissa, sisällössä kierretään punkmaailmaa Meksikosta Puolan kautta Australiaan ja Irlannin kautta takaisin tyylillistä diversiteettiä unohtamatta. **#405**:ssä on perinteinen edellisvuoden top 10 -listaus yhteensä 34 ihmisen voimin tehtynä. Suomalaisten julkaisujen puuttuminen jäi kyllä kaivelemaan, samoin kuin se että sattuneista syistä meikäläinen ei tällä kertaa ollut mukana listailemassa (olen vasta tänä vuonna ehtinyt tekemään parhaani tsekatakseni, mitä hyviä viime vuoden punkjulkaisuja missasin). Suomi sentään on edustettuna Apathetics-haastattelun muodossa tässä numerossa. Pakko mainita vielä Anxiety-haastattelu, onhan kyseessä yksi mielenkiintoisimmista tulokkaista punkin kartalla... **#406**:n suurin uutinen on, että tänä kesänä MRR muuten aloittaa projektin, jonka ensimmäinen vaihe on lehden digitalisointi, eli kohta pääsee ne varhaisimmatkin MRR:t selaamaan netissä.

Myöhemmin on tulossa myös tietokanta, jossa on listattuna tietoineen MRR:n punklevykokoelma (noin 50 000 levyä) plus kaikki MRR:n levyarviot. Minua ainakin kiinnostaa.

Joka numero on haastatteluineen, artikkeleineen, arvioineen, kolumneineen jne. erityisesti tämän hetken punkin tietopaketti. Hyvin oleellinen sellainen. maximumrocknroll.com. *(AH)*

NURJA KEHÄ #3 – syksy 2016 (64 x A4)
Kolmanteen numeroon edennyt Jounin ja Tuukan doom/sludge-fanzine on taas oikein komea laitos ulkoisesti ja niin myös sisällöllisestikin. Paljon levy- ja kirja-arvioita sekä muutakin kuin pelkkään matelevaan musiikkiin keskittyvää juttua. Kirjoituksia elokuvista ja mainio artikkeli ohjaaja Rainer Werner Fassbinderistä. Kolumnit olivat kanssa miellyttävää ja mielenkiintoista luettavaa. Kaikkiaan teksti on kirjoitettu omistautuneisuudella ja huomaa tosiaan, että jätkät ovat sydänverellään tekemässä lehteä. Ehkä hiukan korkealentoisesti sanottu, mutta ymmärrätte varmaan mitä ajan tällä takaa. Tylsästä, luettelomaisesta bändikataloogista ei ole kyse, vaan bändeiltä kysytään sitä mitä todella tahdotaan tietää. Suuresti plussaa myös taidenäyttely- ja museokäyntitarinoista. Lisää Nurjiksia kehiin! piparnakkeli.kamakarhu@gmail.com. *(Janza Jäppinen)*

RAZORCAKE #95 + #96 (112 x US A4)
Suhteeni Razorcakeen on ailahtelevainen. Arvostan zinen non-profit DIY punk -asennetta, mutta sen musiikillinen sisältö ei ole oikein osunut yhteen sen punkmusiikin kanssa, jota kuuntelen. Mikä osoittaa, kuinka laaja alue punk on, siihen mahtuu iso määrä tyylejä ja skenejä. Kaksi ihmistä voi kuunnella koko ikänsä punkkia ja silti kuunnella ihan eri bändejä, ja inhota sen toisen diggaamaa musiikkia.

Aloitan uudemmasta numerosta, **#96**:sta. Trumpin valtaannousu näkyy tyrmistyksenä ja uhona: päätoimittaja Todd Taylor kiittää tieteiskirjallisuutta siitä, että se on henkisesti valmistanut dystooppiseen tulevaisuuteen ja kuwaitilaiset sukujuuret omaava Donna Ramone puolestaan nostattaa taisteluhuudon ja muistuttaa sukunsa historian olevan täynnä taistelua tyranniaa vastaan. Designated Dale kirjoittaa osuvasti Malcolm McLarenin ja Vivienne Westwoodin pojan, Joseph Corrén, viiden miljoonan punnan arvoisen punkmemorabilian julkisesta polttamisesta. Itse teollahan ei ole mitään merkitystä ja se tuskin edes kiinnosti nykyisen punkskenen ihmisiä, ei edes itseäni, vaikka Sex Pistolsin aikoina oma punkinnostukseni syttyikin. Jos joku, niin kuin Corré nyt, hiiltyy jostakin punkin 40-vuotisjuhlasta ja Punk London -festivaalista, jolla ei ole paskankaan tekemistä sen kanssa mitä punk on nyt, se vain todistaa ettei ko. ihminen tiedä paskankaan vertaa punkista, vaan kuuluu niihin onnettomiin joiden mielestä se kuoli 1970-luvun lopulla ja elää nyt vain toisinaan esiin nousevana nostalgiana ja museotavarana, joka on vastoin punkin ajatusta. Niin kuin olisikin, jos tämä olisi se mitä punk on tänään, mutta punk on ihan muuta, se on oma kulttuurinsa joka elää vahvana ympäri maailmaa, irrallaan valtamediasta ja valtavirrasta. Joku hetkellinen julkisuudessa oleva nostalginen punkin 40-vuotismuistelu ei hetkauta punkskeneä suuntaan eikä toiseen, se on sille täysin irrelevanttia. Viiden miljoonan punnan arvoisen punknostalgiakrääsän poltto oli tyhjä ja merkityksetön teko ja sillä rahalla olisi voinut tehdä paljon muuta, merkityksellisempää, jos Corré ei olisi pelkkä tietämätön ääliö.

Kolumnit yllättivät ihan iloisesti. Yllättynyt olin myös "One punk's guide to rap music" -jutusta. Nyt olisi itsellänikin mahdollisuus tsekata joitakin rap-musiikin helmiä kanssapunkkarin johdattelemana, jos joskus siihen halua tuntisin. Pidän harkinnassa. Muita juttuja tässä: Sharkpact, Pedal Strike ja The Fur Coats -haastattelut, kaikki pitkiä ja hyviä. Ja tällä kertaa tuntuu levyarvioissakin olevan aiempaa enemmän sellaisiakin bändejä joita minäkin kuuntelen, eli jopa ihan hc:täkin.

#95 sisältää sitten jotakin, joka saa minut vaivaantuneeksi, eli "One punk's guide to Christian punk" -jutun. Kirjoittajana aikoinaan kristilistä punkkia kuunnellut Kurt Morris, joka ei enää nykyään oikein pysty kuuntelemaan ko. suuntausta, mutta esittelee tässä sen historiaa. Itselleni näistä Tooth & Naileista ym. tulee edelleen liian nopeasti mieleen se aika, kun eräs ystäväni pamahti uskoon ja sai päähänsä, että jos saisi minutkin kääntymään, olisi se alku koko Suomen punkskenen muuttumiselle kristilliseksi. Näinhän ei käynyt, joten voitte (heh heh) kiittää minua siitä, että seisoin pakanallisessa vakaumuksessani kuin kallio.

Annan jotenkuten edellisen anteeksi Jean Smithin (Mecca Normal) haastattelun takia (Mecca Normal oli riot grrrl -edelläkävijäyhtye ja Bikini Killin suuri vaikuttaja). Muissa haastatteluiss Sun Bather ja Success.

En ole vieläkään ihan sinut Razorcaken kanssa, mutta löysin siitä tällä kertaa paljon enemmän mielenkiintoista luettavaa kuin aiemmin. razorcake.org. *(AH)*

Hanna Räty – Himojaan huutavat öisin jumalat – runoja
Hanna Räty on Imagen kolumnisti, joka herätti tässä taannoin närkästynyttä palautetta, koska kansan syvien rivien mukaan sillä on liian hyvät hampaat jotta se voisi puhua köyhyydestä. Koska jos näin on, niin minä olen köyhyyden ylin asiantuntija ja myös mitä pätevin arvioimaan Hannan runokoelman, josta on nyt ihmisten iloksi ilmestynyt uusi painos. Eli sihautetaanpa viimeinen kaapin perältä löytynyt oluttölkki auki ja eikun lukemaan.

Välillä hieman tönkön töksähtelevissä runoissa liikutaan vahvasti kaupunkiympäristössä. Kalliossa asuville ja asuneille varmasti ovat sekä maisemat että mielenmaisemat tuttuja, Hämeentie ja Piritori nyt kun kerta nimeltäkin mainitaan. Mitään elämäniloista tai coolia cityhipsterielämää ei kuvailla vaan sää tuntuu olevan aina sateinen, harmaa ja kolea, kadut täynnä narkkareita, huoria, puluja ja juoppoja. Kellään ei ole varsinaisesti kivaa vaikka sitä väkisin välillä yritetään pitääkin. Henki on apaattinen, pysähtynyt ja liikkumaton. Ainoastaan liikennevalot vaihtuvat.

Välillä lamaannuksen alta kumpuava ponneton angsti tuntuu jopa huvittavalta. Kielikuvat onnistuvat ja ei aika lailla fifty/sixty. Joskus tuntuu että on yritetty pistää turhan monta omasta mielestä hauskalta kuulostavaa vertauskuvaa peräkkäin ja lopputulos on kuin luovaa kirjoittamista käyttävästä terapiaryhmästä, mutta kuitenkin tässä on nyt jotain tavoitettu. Kun sade alkaa nyt ropisemaan omaa ikkunalautaani vasten ja katson ulos, niin voin kyllä hyvin samaistua tunnelmiin. Lue näitä ääneen, kun Kelan tuet ovat toista kuukautta myöhässä, sinulla on krapula ja äänesi on karhea tuhkakupista kääritystä savukkeista. Toimii varmasti.

Kolme euroa maksaa eli tilauksia tänne: hanna.mermi.raty@gmail.com. *(Antti Eze Eskelinen)*

Satu Saunio – Tuulispään leivontakirja (Finn Lectura, 312 s.)
Tunnustan kuuluvani tämän kirjan kohderyhmään: 60 vegaanista leivontareseptiä on vaikea vastustaa. Olin päässyt jonkin verran maistelemaan Sadun leivonnaisia, joten ostopäätös ei muutenkaan ollut vaikea. Reseptejä on laidasta laitaan. Löytyy brownieita, whoopieita, keksejä, piirakoita, pullia, munkkeja, lättyjä, kakkuja eli paakkelsia joka lähtöön. Useimmissa resepteissä on annettu ohjeet, kuinka leivonnainen muunnetaan gluteenittomaksi. Kirja sisältää melkoisen tietopaketin vegaanisen leipomisen periaatteista ja eläintuotteiden korvaamisesta. Suurin osa resepteistä vaikuttaa helpoilta ja kuvia kuolatessa on vierähtänyt tovi jos toinenkin. Olen nyt kokeillut muutamaa reseptiä ja jopa rosmariinisuklaakeksit olivat hyviä. Banaanipiirakan kohdalla sisälukutaito tosin petti ja jätin pohjan paistamatta. Piirakka oli silti hyvää (suorastaan överiä: kakkutaikinaa, kinuskia, banaania ja soijakermavaahtoa) ja irrotti naurut maistelijoista.

Ohjeet ovat perusteellisia: vuokien koot ja tarvittavien peltien määrät kerrotaan. Välillä ohjeet aineiden sekoittamisjärjestyksestä tuntuvat vähän oudoilta. Leivinjauhe käsketään sekoittamaan jo kosteita aineita sisältävään taikinaan, kun se yleensä sekoitetaan jauhoihin. Suolaa on melkein kaikissa resepteissä, mutta sen voi huoletta jättää pois ainakin jos reseptissä on myös margariinia.

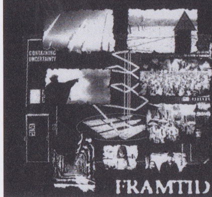
Osa kirjan tuotosta menee eläinten turva- ja vanhainkoti Tuulispäälle, jonka asukkaista kerrotaan kirjassa ja jotkut ovat saaneet nimikkoreseptinkin. Somerolle voi lähteä talkoilemaan, jos haluaa tutustua kirjan tähtiin. Saatavilla Vegaaniliiton nettikaupasta ja kirjastoista. *(Emma)*

AIVOLÄVISTYS – Demokasetti c-kasetti
(omakustanne)
Heh, tässäpä uuden uutukaisen jyväskyläläisyhtyeen demo. Tai siis oikeasti ennen Aivolävistyksen lopettamista tehty nauha, joka oli tarkoitus julkaista levynä. Kuulostaa vihaisemmalta, suoraviivaisemmalta ja enemmän hc:ltä kuin kuusi vuotta aiemmin tullut *Sotamaa* LP. Sanoitusten taso on tämän maan parhaimmistoa, aiheina ne punkin tutut – ja ikuisesti ajankohtaiset – teemat: sukupuoliroolit, kapitalismi, natsit, systeemin kahleet jne. Soitto on tiukkaa, kun on muusikot asialla ja soittovuosia takana. Ei moittimista. RIP Aivolävistys 1998–2016. Hyvä, että on Peruskoulu, niin saa edelleen kuulla Juuson huutamassa hc-punkkia. *(AH)*

APATHETICS – My Life Is Amazing LP
(Brown/Bad Hair Life)
Apathetics haki vielä muotoaan Cold Institutionin kanssa tekemällään splittiseiskalla, mutta tällä 12-tuumaisellaan bändi on löytänyt itsensä ja nyt vihdoin minäkin sytyn. Arctic Flowers -suuntaista postpunkkia, joka ei kuulosta ollenkaan sellaiselta postpunkilta mitä Suomessa tehdään/on tehty. Hyvät piisit, kiva soundi eikä mitään junnaussynkistelyä, vaan melodiaa ja menevyyttä. Suosikkipiisiä on vaikea valita, mutta *My Life Is A Mess* on aika keulilla. Harmi, että sain tämän nyt vasta käsiini, sillä levyhän taisi ilmestyä jo 2015. Punkposti kulkee toisinaan hitaasti. brownrecords.blogspot.fi. *(AH)*

Αρχή του τέλους – Κάθαρση LP *(Scarecrow)*
Kreikkalaisen Arxi Tou Telousin aiempi 12-tuumainen Πτώση oli pari vuotta sitten meikäläisen ehdottomasti suurimpia suosikkilevyjä ja on kestänyt kuuntelua ihan tähän hetkeen asti eli edelleen kuuntelen sitä usein ja se kuulostaa edelleen tasan yhtä hienolta. Uusi 12-tuumainen jatkaa samoilla postpunk-/anarkopunk-linjoilla. Hieman lakoninen, lausuva laulutyyli taustallaan tum-

masävyistä, melodista soittoa. En ole vielä ihan varma, yltääkö tämä edellislevyn tasolle, ehkä ei kuitenkaan ihan. Tässä on melodisuutta, mutta myös pinnan alta aistittavaa voimaa, ja jotakin hyvin kreikkalaista (vrt. esim. Pandimia): aitoutta ja jopa koskettavuutta. Samalla tämä on punkkia monella tasolla. Upea bändi! scarecrow.gr. *(AH)*

ATOM MOUTH GIMLIES – Music on Quills LP *(Gafoni/Jumatsuga/Urealis)*
Hurjat kymmenen kappaletta Atom Mouth Gimliesiä samalla lätyllä. Tämä taitaakin vastata jo yhden AMG-keikan pituutta, on nimittäin lyhyt tämäkin. Levyhän on raivoisa otos AMG:n musiikillisesta maisemasta, eikä ehkä ihan kauneinta maisemaa kuvasta. Talvivaaran kaivosalue voisi tulla mieleen. Selvästi sieltä ne riffit ja rakenteet löytyvät, mutta se kaikki pestään sellaisen myllyn läpi, että tarkkuus katoaa ja kaaos lisääntyy. *This Train* on juurikin kirjaimellisesti etenevä ralli, jossa tunnetaan vielä vähemmän armon elementtejä kuin muissa, pidän. Paksu kitarasoundi on aika raskas, jopa hieman hevimäinen, mutta sen käsittely on ihan jotain muuta, koska biisithän ovat kuitenkin loppujen lopuksi ehtaa rokkenrollia. En nyt kaipaa mitenkään "parempia" soundeja, mutta josko tuota basson ja rummun rytkettä sais eroteltua sieltä lisää esiin. Sitten seuraavalla kerralla. *(Raine)*

CICUTOXIN / SLAVE HANDS – 10" *(Rämekuukkeli)*
Kymmenen tuuman verran angstia tarjolla. Vanha tuttavani **Cicutoxin** petraa taas ulosantiaan ja kuulostaa entistä eheämmältä sekä helppotajuisemmalta. Tää olisi jo aika kokea keikkaympäristössä, niin voisi näkö- ja kuulokulmaa tulla lisääkin. Viiden biisin sludgelatu, pienin hc-vivahtein maustettuna, on juuri sopiva annos tämän genren särvintä tällä kertaa ja ilokseni voin todeta, että tähän itkunsekaiseen vokalisointiinkin alkaa jo tottua. Rujon raakaa musiikkia, mitä ei voi kelle tahansa suositella. Edelleenkin, se Cicutoxinin täyspitkä levy vois halvaannuttaa kuulijan jos toisenkin.

Slave Hands julkituo itsensä yhden pitkän biisin mitalla, eikä paskuusasteikon punaiselle pomppaamista tarvitse pelätä missään vaiheessa. Uusi tuttavuus kyseessä ja rytisee mallikkaasti jo ensitahdeista alkaen. Mielleyhtymä Eyehategodiin on väistämätön, tää pamauttaa kämmenet korville ja lujaa! Pitää ottaa oikopäätä tarkkailun alle näiden oma seiskatuumainen. Tuskin jää tämän split-osuuden varjoon. On vähän sellainen hytinä. Sopivan kova kuunteluvolyymi on tälle omiaan. ramekuukkeli.nettisivu.org. *(Janza Jäppinen)*

COLD I – κακός ανεμος LP *(Scarecrow)*
Tämän ateenalaisen postpunk-/dark wave -bändin LP:n ostin hieman empien sitä pari kertaa bandcampista kuunneltuani, mutta niin kuin usein käy, tämäkin levy aukesi kunnolla vasta vinyylilevyltä soiden ja koko ajan vain paranee. Tummabassoista, usein viipyilevän kiireetöntä musiikkia, joka toimii parhaiten illan hämyssä kuunneltuna. Kaunista. Joitain The Sound -vertauksia tästä on heitetty ja se pitää musiikin suhteen ehkä paikkansakin, muttei laulun, joka on vähemmän viimeistellyn ja professionaalisen kuuloista ja siksi tämä juuri on itselleni mieluisampaa kuunneltavaa kuin The Sound. Tunnelmamusiikkia. scarecrow.gr. *(AH)*

LOS CRUDOS – Doble LP Discografia 2-LP *(La Vida Es Un Mus)*
Los Crudos ei ollut pelkästään yksi 1990-luvun kovimmista ja tärkeimmistä hc-bändeistä, vaan jopa yksi parhaista bändeistä koko punkin historiassa. Kuunneltuani 1990-luvun alussa jonkin aikaa Bad Religionin ohella suht paljon melodisempaa punkkia, oli Los Crudosin kuuleminen semmoinen moukarinisku, etten vieläkään ole unohtanut sitä. Se oli kuin kesken Iskelmäradion olisi soinut Dischargen *Fight Back*. Los Crudosilla on iso osa siinä, että tuolloin uudelleentajusin että kunnon hc on se mikä TODELLA räjäyttää pääni ja pistää veren virtaamaan suonissani lujempaa, ei jokin skeittipunkkihumppa. Martin Sorrondeguyn huuto on tietenkin äärettömän tärkeä elementti Los Crudosin musiikissa, mutta unohtaa ei sovi myöskään bändin poliittista, mutta samalla ihmisläheistä asennetta, tiukkaa DIY-henkisyyttä tai sitä että se teki aivan saatanan hyviä hc-piisejä. Minulle Los Crudos on samalla lailla punkin ABC-tason bändi kuin Clash tai Discharge. Tätä on hardcorepunk! lavidaesunmus.com. *(AH)*

DEFIANCE – No Future No Hope LP *(Matus)*
Alunperin 1996 ilmestynyt Defiancen ensimmäinen LP uusintapainoksena 20 vuotta myöhemmin. Gatefold-kannet ja kaikki. Lähdin liikkeelle sillä ajatuksella, että kaikkihan tämän levyn tietävät, joten onko edes mitään järkeä tehdä tästä arviota. Helposti unohtaa, ettei joku nuori punkki ole ollut edes syntynyt tämän levyn ilmestyessä. Aika rientää. Klassikkolevyhän tämä on, se ylivoimaisesti paras Defiance-levy. *Fuck Them All*, *You Got It All Wrong*, *Fuck This City*, *No Future No Hope*, taukoamaton määrä hemmetin tarttuvilla singalong-kertosäkeillä varustettuja, brittiläisestä oi-punkista vahvasti vaikutteita imeviä streetpunk-viisuja. Etenkin a-puoli on timanttia. Kelly Halliburtonin vikkeläsormiset bassottelut tuovat oman lisänsä sinänsä yksinkertaisiin ja laulultaan aika yksioikoisiin ja suht samalla kaavalla eteneviin piiseihin. Poliittiset sanoitukset paikoittaisella fuck you all -asenteella sopivat siihen nousuhumalan vaiheeseen, kun yksi käsi on nyrkkiin kohotettuna, toinen näyttää keskisormea, kolmas kohottaa pulloa/tölkkiä huulille ja neljäs avaa jo uutta. Oman genrensä parhautta. matusrecords.de. *(AH)*

DISPAIR – Legacy Of Fear 12" *(Nuclear Fear/ Rawmantic Disasters/ Psychedelica/Noise Of Hell/Fight)*
Ainakin ensimmäinen 7-tuumainen oli muistaakseni paljon metallisempaa, mutta nyt (itselleni onneksi) ei ole tietoakaan mistään metallisuudesta, vaan soitetaan ihan vaan perus-d-biittiä Discharge-tyyppisillä sanoituksilla, jotka ovat Discharge-lyriikkojakin lyhyemmät ja joissa ei ole jumitutu pelkkään sota-teemaan. Kulkee kyllä, mutta vähän puuduttavalla tavalla. Kuulostaa puhtaalta 1990-luvun d-beatilta (à la Dischange: *Seeing Feeling Bleeding*), koska ei käytetä sellaista säröä, joka viime vuosina on tullut yhä yleisemmäksi, ja koska lisänä ei ole crust- tai Japani-vaikutteita. fight-records.com, psychedelica.fi. *(AH)*

FORCA MACABRA – 25 Anos LP *(Svart)*
Tätä ehdittiinkin jo tovi odotella ja toivokin alkoi melkein hiipua, mutta nyt kuulolla on viimeinkin uutta materiaalia Euroopan kovimmilta brassihardcoren taitajilta. Tai heti pari korjausta edeltävään, sillä kyse ei ole uunituoreesta kamasta ja lisäksi levyllä lipsahdellaan välillä melkoisesti metallinkin maastoon. Kumpikaan seikka ei tosin vaikuta laatuun, ainakaan negatiivisesti. Käsittääkseni miesten tavoitteena oli alun perin julkaista 20-vuotisalbumi, joka selittää sen, että biisit on purkitettu jo 2011. Sillä ei siis ole tässä tapauksessa mitään merkitystä, sillä soundit eivät ole hyllyllä hapantuneet eivätkä biisit latistuneet. Jykevää ja mehevää puristusta kaikki tyynni. Tämän juhlalevyn perustana on lähinnä uudelleen nauhoitettu materiaali, joka on usein hieman kyseenalainen metodi. Ainakin näin vanhana fanina se tuntui etukäteen hieman valjulta idealta, mutta toteutus on onneksi erinomaisen professionaali ja mukaansatempaava. Biisit kattavat yhteyen koko (siihenastisen) historian, eli mukana on niin alkupuolen suoraviivaisia punkvetoja kuin myöhemmän kauden kunnianhimoisempia sävellyksiä. Kokonaisuuden kannalta sillisalaatti on siis melkoinen, varsinkin kuin biisilista ei noudata mitään loogista järjestystä. Sekavuuden tunnetta lisää se, että mukaan on ripoteltu myös pari uutta oma kipaletta sekä kolme lainapalaa. Niistä *Cabeca Metal* tuntuu kyllä hieman turhalta, niin usein on tuota Salario Mininon kieltämättä unohtumatonta hittiä livenäkin veivattu. Moitteista huolimatta lättyä ei silti voi olla rakastamatta. Vanhat klassikot ovat saaneet "modernin" käsittelyn siinä mainiosti onnistuen, vaikka joskus jopa hieman kaipaa vanhojen aikojen käppäisempää otetta. Muistoihin nousevat ajat, jolloin luukutettiin kiljunjuonnin taustalla yhä uudelleen Corpus Christi -splitiä. Anarquia ja! Samalla miettii, miltä alkuperäiset nauhoitukset kuulostavat niistä, jotka kuulevat aivan ensin tämän levyn. Joka tapauksessa tässä on onnistuttu tallentamaan nelikon voima ja antaumuksellisuus niin hienosti, että kävisi sen puoleen jopa livelevystä. Kyllä kelpaa nauttia bändin energisyydestä ja kiihkeästä draivista sekä päällekäyvän röyhkeästä laulusta! Toivottavasti samaa riemua seuraa lisää vielä jatkossakin. *(Tuukka)*

FRAMTID – The Horrific Visions 7" EP *(La Vida Es Un Mus)*
Framtidissä ovat vaihtuneet sekä rumpali että basisti, mutta musiikki on edelleen sitä, mitä Framtid on tehnyt jo 20 vuotta ja joka on vuosien varrella vain jalostunut. *Under The Ashes* ja *Defeat Of Civilization* ovat klassikkoja ja tämä EP on sekin kovaa meininkiä, itse asiassa liki suoraa jatkumoa *Defeat Of Civilizationille*. Alavireinen kitara-/bassoäänivalli, fillien täyteinen rumpujen jytinä ja krustia + d-biittiä taivaan täydeltä. KOVA. lavidaesunmus.com. *(AH)*

FRENOPATICSS – 7" EP *(VPR)*
Varhaisen Espanjapunkin juurien kaivelua tässä. Tiedätte varmaan Subterranean Kidsin ja GRB:n? Ai ette. No, joka tapauksessa samaisia tyyppejä soitti 1979–1982 bändissä nimeltä Frenopaticss. Siinä taasen oli bändi, joka ei sen enempää tehnyt keikkoja kuin julkaissut levyjä. Demon Frenopaticss sai sentään aikaan 1981, mutta rahanpuutteen takia 7-tuumaisen julkaisu jäi. Mainetta bändi kuitenkin keräsi USA:n parhaan kasettilafkan

BCT:n julkaiseman *Spanish HC* -kokoelmakasetin myötä (muina bändeinä sellaisia Espanjapunkin suuruuksia kuin Ultimo Resorte, MG-15, IV Reich, RIP ja Anti//Dogmatikss). Tässä ovat nyt vihdoin EP:nä Frenopaticssin seitsemän demopiisiä. Nuhjuisesta ja pätkivästä nauhoituksesta kuulee vihaisten teinien soittamaa alkukantaista hc:tä. Tuo maaginen vuosi 1981, kun kaikki oli muuttuva: parinkin soittajan nahkarotsin selkämyksessä lukee Cockney Rejects, mutta musiikkinsa on lähempänä Jerry's Kidsiä. vprrecords@gmail.com. *(AH)*

GENERACION SUICIDA – Sombras LP (Drunken Sailor/Sabotage/Doomtown/Symphony of Destruction)
Ensimmäinen LP *Con La Muerte A Tu Lado* on itselleni mieluisin Generacion Suicida -levy, mutta ihan mukavalta tämä uusinkin kuulostaa. Joskin bändi on lisännyt Masshysteri-vaikutteitaan eli on popimpi kuin aiemmin. Kun bändin heikoin lenkki on laulaja Tony Abarcan nuotinviereinen hoilaus (johon korva kyllä enimmäkseen tottuu kuuntelun myötä), se ei ehkä ole se paras menosuunta. Kitarat joka tapauksessa helisevät kauniisti ja vireisesti. Piisi, jossa rumpalitar Kiwi Martinez on päästetty laulamaan, liippaa aika läheltä Suicidasia. Generacion Suicida säilyttää edelleen paikkansa itselleni mieluisten bändien joukossa, mutta suhtaudun pienellä varauksella melodisuuden lisääntymiseen tässä tapauksessa. sabotagerecords.net. *(AH)*

GENERACION SUICIDA / ESPERANZA / SOLPÄÄTOS – Roam Over The Land 7" EP *(Hardcore Survives)*
Hardcore Survives on huippulafka, jolta ei juuri huonoja levyjä tule. Yllättäen tällä 3-way-splitillä on kahden japanilaisryhmän seurana jenkkilatinopunkbändi **Generacion Suicida**, mikä ei todellakaan haittaa. Bändin melodisempi ote tasapainottaa mukavasti, kun japanilaiset edustavat rävähkämpää otetta. Tosin myös **Solpäätos** yllättää jälkimmäisen piisinsä melodisuudella. Ehkä kokoelman paras bändi, joskin kaikki kolme ovat mainioita. **Esperanza** on ikään kuin hillitympi versio Skizophreniasta. Hyvä kokoelma: hienoja bändejä, hienoja piisejä. hardcore-survives.com. *(AH)*

GOOD THROB – 7" EP (La Vida Es Un Mus)
Kolmisen vuotta sitten tullut *Fuck Off* LP oli mielestäni aivan loistava levy ja niin on myös tämä Good Throbin järjestyksessä kolmas 7-tuumainenkin. Musiikillisesti helpointa kuunneltavaa Good Throb ei ole. Jos sekoitat Crassia, Crazy Spiritiä ja Kleenexiä, eli siis Penny Rimbaud -tyylistä militaristista rummutusta + *Penis Envyn* kokeilevuutta, räävittömyyttä + omintakeisuutta sekä rock-kliseetöntä soittoa varhaisen punkin hengessä, niin jotakin tällaista saattaa syntyä. Se ei ole d-biittiä, ei krustia, ei seittenseiskaa eikä streetpunkkia. Sen sijaan se on Punkkia isolla P:llä. Punkskene tarvitsee tällaisia yhtyeitä. Itselleni tämä EP on 10 kertaa tärkeämpi levy kuin vaikkapa joku uusi Wolfbrigade LP, esimerkiksi. lavidaesunmus.com. *(AH)*

HAISTELIJAT – Pientä kohoumaa + Ikivihreitä tangoja 7":t *(Joteskii Groteskii ja Nuuhkaja mukana ainakin ekassa)*
Niputan nyt kaksi levyä yhteen, sillä nämä olisi pitänyt julkaista samalla levyllä. Pikkusen hyvä 10" olis tullut. No mutta nytpähän pääsivät irrottelemaan kansitouhuissa kahteen eri kertaan ja sehän on Haistelijoiden tapauksessa selvä etu. *Kohouman* jopa maltillinen ja tyylikäs ilmiasu on vastakohtana *Tangojen* värikylläiselle sensuaalisuudelle ja levytyksen rakastajan yksilölliselle huomioimiselle. Tulkitsen levyjen nimet niin, että kohouma viittaa siihen että liki täydellinen ep petaa venttausta täydelliselle ikivihreälle. No käykö niin, riippuu fanituksen vakavuudesta. Fanaatikko ei pety, maanantaihaistelija saattaa löytää moittimistakin, jos ei muuta niin tavan vuoksi. "Tangoja" assosioin itse alusvaatesceneen joten minullehan nämä osuvat ja uppoavat, perse soikoon! joteskiigroteskii@hotmail.com, vaikka. *(Tero Lehto)*

HARHAT – Henkinen ydintuho 7" EP *(Imminent Destruction/Psychedelica)*
Yksi tämän vuoden kovimmista kotimaisista tässä, itse asiassa tähänastisen vuoden kovin! Alavireinen basso luo mukavan jytisevän pohjan meluisalle, tanakkarytmiselle, säröiselle hardcorelle, jossa kuultaa kasikakkonenkin mukana. Mielikuvat vaihtuvat Consumesta Confuseen. Huuto jää mielestäni vähän liikaa mökän alle, muutoin soundit ovat erittäin miellyttävät: nupit punaisella päälle hyökkäävät, pikkuriiikkisen kaoottiset ja kivasti väkivaltaiset. Asiat ovat totisesti kohdallaan tämän bändin kohdalla. psychedelica.fi. *(AH)*

HEKO JA HURJAT POJAT – Grand Love Auto LP *(omakustanne)*
Oletin, että kyseessä on ramopunkkia, mutta ei onneksi. Toisaalta ei kyseessä mitään punkkiakaan ollut (vaikka eräs The Boys -piisi tulikin *Ihonvärisessä Skodassa* mieleen, ja jostakin syystä *Alternative Chartbusters* kummitteli mielessäni muuallakin), vaan Karkkiautomaatinkin sävyjä paikoittain tavoittavaa, sympaattisen ja ärsyttävän rajamailla keikkuvaa minimalista, lapsenmielistä poppia. Humoristiset sanoitukset kadonneesta He-Manin nenästä, muovailuvahan syömisestä jne. ovat välillä vähän liikaa tällaiselle vakavikolle. Tee se itse -pohjalla liikutaan, mutta makuuni vähän liian hyvin tehdysti, amatöörimäisemmällä otteella olisin pitänyt enemmän, ja jotenkin se urku olisi tällä kertaa saanut olla mukana enemmänkin. hekojahurjatpojat@gmail.com. *(AH)*

Χωρίς Οίκτο – s/t LP *(Scarecrow)*
Tässäpä ehkä yksi vuoden 2016 parhaista hc-punk-LP:istä. Bändi, jonka nimi "normaalimmin" kirjoitettuna on Horis Ikto, ei ole vanha tekijä, perustettu vasta 2015, mutta jäsenet ovat peräisin muun muassa sellaisista mainioista Kreikkabändeistä kuin Antimob, Sarabante ja Cut Off. Horis Iktolta tuli viime vuonna myös split-EP Gutterin kanssa ja heti perään tämä oma 12-tuumainen, jossa on tymäkkää, varmoilla käsillä soitettua hardcorepunkkia. Tanakka, mutta välillä hyvinkin vikkelä basso tässä. Olisiko jonkinlaista Black Flag -vääntöäkin (*Damaged*/*My War*) pohjalla (tai Off! hardcorempana). Tasaisesti päähän potkivaa materiaalia joka tapauksessa. Miinuksena karsea kansitaide ja liitteenä oleva yhtä karsea, paperin tuhlaukselta tuntuva jättijuliste. scarecrow.gr. *(AH)*

HÄPEÄ – Ei sota yhtä miestä kaipaa...siviilielämä varsinkaan 7" EP *(Lärvilevyt/Tampere Hardcore Coalition/Urealis-tuotanto)*
Aina kun listaan tämän hetken parhaita kotimaisia hardcorepunk-bändejä, tulee Häpeä mieleen ihan ensimmäisten nimien joukossa. Silti Häpeä on edelleen suorastaan rikollisen aliarvostetun tuntuinen: sen nimen pitäisi jo tässä vaiheessa koristaa edes muutamaa takinselkämystä ja vähintäänkin sen olisi pitänyt soittaa Puntalarockissa. Mutta ei. (*stop press: sehän soittaakin nyt!*). Kun viimeksi näin Häpeän livenä, se oli aivan tajuttoman kova. Tajuttoman kova on myös tämä EP: tiukasti vedettyä, juuri sopivasti meluisaa, surisevaa ja jytisevää hardcorepunkkia. Sävykkäämpi huuto kuin monella muulla ja maalitauluun osuvat sanoitukset. En ymmärrä, mitä muuta voisit enää kaivata hyvältä hardcorepunklevyltä. Appendixin laulajan fiittaamaan? auroraurealis@gmail.com. *(AH)*

INDIAN NIGHTMARE – Taking Back The Land LP *(Kämäset Levyt)*
Monikansallinen, mutta Saksassa oleileva viisikko kävi taannoin mesomassa Puntalassakin ja crusteiltahan ne näyttivät. Kun tuohon tyyliin vielä ympätään härskejä hevivaikutteita, niin ollaan aika lailla homman ytimessä. Vähempikin metallisuus piisaisi, nyt kiekaisut ja tiluttelut tulevat hieman liikaa esille ja tuntuvat ajoittain hieman teennäisiltäkin. Mukana on onneksi myös suoraviivaisempaa tykitystä, joka toimii tasapainottavana tekijänä. Japanin hc-meininkeihin päin kumarrellaan hevin lisäksi myös joillakin GISM-henkisillä osuuksilla. Aikamoista paahtoahan tämä kyllä on, energiaa ja intoa piisaa. Jopa enemmän kuin näkemystä ja suunnitelmallisuutta, vauhdilla vaan eteenpäin ilman turhia tuumailuja. Mutta silti särmää ja aggressiota puuttuu, puhumattakaan aitoudesta tai omaperäisyydestä. Liian useat kohdat kuulostavat siltä kun olisin kuullut ne jo jossain aiemmin. Kannet sekä liite on tehty hienosti, mutta sanoitukset kirjoitettu hieman epäselvästi. Sen verran noista kuitenkin ymmärtää, etteivät laulunaiheet mitään erityisen poliittisia ole, pikemminkin harmitonta bilemusaa. Melko paljon metal punx -hehkutusta, johon en kyllä pääse sisään. Mutta tuskin lyriikoita on analysoitavaksi tarkoitettu, volyymi vaan tarpeeksi lujalle, niin kyllähän tämä asiansa ajaa. *(Tuukka)*

KERETIK – Terra Mater c-kasetti *(Rämekuukkeli)*
Ote infokirjeestä: "Keretik on tuore helsinkiläinen yhtye, joka syntyi Viimeisen Kolonnan (2000–2016) hautaamisen jälkeen. Edelliseen bändiin verrattuna uusi tulokas hidasti vauhtiaan ja sääti soundejaan raskaammiksi. Musiikillisiksi vertauskuviksi voidaan nostaa klassisia nimiä kuten Amebix, Killing Joke, Axegrinder, Bolt Thrower ja Mana Mana. Kasetti sisältää seitsemän lujaotteista ja samalla vahvasti tunnelmallista biisiä, joista on puristettu ulos kaikki epäolennainen." Mikäs siinä, totta joka sana. Soittajien ansiolista on varsin kunnioitettava, joten jääköön vanhoilla raadoilla ratsastaminen tyystin pois, tuota em. nimeä lukuunottamatta.

Tää on kovaa murinaa kaikki tyynni. Raskaammalla vaihteella moukaroidaan, eikä kyse ole mistään heavymusiikista, vaan epäolennaisuudet on jätetty pois, niin kuin infossa mainostettiinkin. Tasaisen vahvaa ja kuitenkin toisistaan hyvin erottuvia biisejä, jotka vain paranevat kuuntelukertojen myötä. Keretikin kuvasto ja ilmaisu ei sisällä hymiöitä, eikä muutakaan vastaavaa sun is shining -höpötystä. Vertauskuvalistan jatkoksi laittaisin ihan pokkana myös Tau Crossin. Hieman on kielikuvallisen arkun pohja pilkistämässä, kun yrittää löytää ne kovimmat rankkuuden ja jytinän superlatiivit tämän loisteliaan tuotoksen ylle. Voisin lyödä vaikka luisen perseeni pantiksi, että näistä kuullaan vielä. Ja toivottavasti ihan levylläkin asti. Silmääkään räpäyttämättä: Tämä kuuluu hankkia joka kotiin! ramekuukkeli.nettisivu.org ja keretik.bandcamp.com. *(Janza Jäppinen)*

KESKUSTA – Kevään riitit CD *(Indie Jones)*
Noiserock-vetoista jytinää ja (pahimmillaan) Suomirock-suuntaista hyminää. Bändin oman kuvauksen Hüsker Dü (melodiat, laulu) ja Mana Mana (soitto) antavat summittaista osviittaa, valitettavasti mukaan kuuluu myös se suomirock niiden postpunkin ja noisen lisäksi. On vähän kuin Keskusta ei oikein olisi vielä löytänyt tyyliään. Vä-

lillä se kuulostaa hyvältä, välillä kauhealta. Paikoin Keskusta kuulostaa niin komealta, että voisi odottaa kokonaisuudelta enemmänkin kuin mitä se tarjoaa. Pamahdusta lässähdyksen sijaan. Jos edes laulussa olisi enemmän särmää lopputuloksen pilaavan hyminän sijaan, antaisin paljon enemmän pisteitä. Jään odottavalle kannalle, kuulostelemaan. keskusta.noise@gmail.com. *(AH)*

KOVA AJO – 7" EP *(Tänäänkin Menee Hyvin)*
Masan äänestä (ja laulu- ja sanoitustyylistä) johtuen Kovasta Ajosta tulee melkein mieleen punkrokkaava, relampi versio Ydinperheestä. Kuulostaa hyvältä. Asennetta ja rokkiväänföä. Sointuja ilman säröä. Miellyttävää kuunneltavaa niihin hetkiin, kun tekee mieli kuunnella punkkia, muttei halua sykkeensä nousevan liikaa. Kyllä mä tykkään. Miinusta liitteettömyydestä. *(AH)*

LIMATOR – Keropudas Barbeque LP *(Roku)*
Helvetin rumasta etukannesta huolimatta tämä on yllättävän hyvä levy. Ei ihan sitä tavallisinta melskettä, mitä Rokulta silloin tällöin tupsahtaa, ei siis katurokkia tai punkkia ihan lähinäköpiirissä. Taitaa mennä enimmäkseen jonnekin raskaamman rokin suuntaan, kulmikasta, hivenen häröilevää ja sopivan kulkevaa. Välillä peruskokoonpanon lisäksi sotketaan joukkoon synaa. Rumaa ja väkevää värkkiä pohjoisen suunnalta, musiikillisesti säntäillään välillä hiukan sinne tänne. Oletan että levyn teko on ollut osaksi jonkinlainen sisäpiirin vitsi. Eikä siinä mitään, mutta hiukan haiskahtaa välillä se, että vedetään liikaa vitsiksi kun kuitenkin rahkeita olisi vaikka mihin. En siis toki tarkoita sitä että huumori olisi kielletty, mutta mutta... you know. Levyllä hieno lopetus. *(Raine)*

LOPPUSIJOITUS – Paiseena maailman perseessä 7" EP *(Äänihöyläämö/Pauhaus/Psychedelica)*
Joka on sattunut näkemään Loppusijoituksen livenä, ei varmaan ole voinut olla edes pikkuisen pyllähtämään persuksilleen yhtyeen tiukkuuden edessä. Etenkin rumpali on ihan äärimmäinen sadasosasekunnin tiukkuudellaan, mutta muutkin jäsenet ovat aika eläimiä. Musiikki on semmoista grindihardcoreblastbeatia, että huh huh ja huh. Täysillä kaahataan, mutta ei suoraan, vaan koko ajan helvetillistä siksakkia. Tässä tulee niin paljon niin lyhyessä ajassa ryöpsähdellen päin kuulijan naamaa, etteivät ainakaan minun aivoni meinaa pysyä perässä. Joku läntisen naapurimaan Dick Tracy tai jopa rapakon takainen Victims Family vilahtavat mielessä. Hyvät lyriikat vielä lisänä. Kyllähän tämä on totaalinen vitun tulitus, kuten levyn sisäkannessa lukee. psychedelica.fi. *(AH)*

LOPPUSIJOITUS / HJÄRNBLÖDNING – 7" EP *(Puukotus/Psychedelica/Reverse/Taistelu Pupu)*
Loppusijoituksen piisit on äänitetty samassa sessiossa kuin *Paineena maailman perseessä* EP:kin. Eli siis sitä samaa musiikillista sikailua tiukkuuden ja koukkuisuuden liitolla, täysillä paahtaen. Erikoisgrindiä, joka tehosekoittaa kuulijan mielen. loppusijoitus.bandcamp.com.

Hjärnblödning on (onneksi?) Loppusijoitusta vähemmän poukkoilevaa musiikkia. Vähän leppoisampaa tämä voi a-puoleen verrattuna olla, mutta lepsuilua ei silti ole luvassa, vaan ehtaa d-biittiä, ruotsinkielellä, Turusta. Kaksi huutajaa. Tasainen tahti. För vänner av Disarm och sånt. hjarnblodning.bandcamp.com, psychedelica.fi. *(AH)*

TED LÖRSSON / CAULIFLOWER ASS AND BOB – CD *(Gafoni)*
Lörssonin nerous ihmetyttää, misterin skaala on ällistyttävä. Ihan kaikkea ei tullut tarkistettua, mutta materiaali tuntuu koostuvan pitkälti kovereista. Löytyy *Train Kept a Rollin'* jota ehkä voisi kutsua rokkenrolliksi jossa "rokkaavan" laulun taustoja hoitaa jonkinlainen junaa imitoiva ääni, ainakin Johnny Burnette näyttäis biisiä veivaavan. Sitten taas irtoaakin oleellinen osa Dwight Yoakamin setistä *Honky Tonk Man*, melkoisen hapokas versio. Taustalla paukutetaan mm. kirjoituskonetta, kappale koostuu erilaisista otoksista, toinen toistaan hämärimmistä. Mahdoton mies tämä Ted! Pitäiskö perustaa faniklubi? Joskus nämä Lörssonin splitti kaverit eivät ihan pysy samoissa sfääreissä, nytkin kaukana toisaalla, mutta ei tämä ihan paskaakaan ole. **Cauliflower Ass And Bob** on sympaattisella tavalla päin helvettiä soitettua poppia, laulu, kitara ja trumpetti pääosissa. Päähuomio kiinnittyy sanoitusten tarinoihin, flegmaattista juttua piisaa. *My Dog Drinked My Beer*, *Life Sure Can Be Crappy* ja sitä rataa. *(Raine)*

MIETTIIN – Monta suoraa seinää 7" EP *(Bullshit/Ratbite)*
Taidokasta poppia punk-kuorrutteella. Olin valmistautunut sanomaan, että nyt alkaa jo riittää tämä tyylisuunta, mutta en nyt pystynytkään, koska tämä on liki parasta, mitä Miettiin on tehnyt. Todella hieno aloituspiisi (*Unelmissa*) eikä muissakaan valittamista. Joku kumma Tehosekoitin pyrkii välillä surisemaan korvissa, vaikka enemmänhän tämä on Maakuntaradio ilman koskettimia.No, joka tapauksessa vaikutteita on häpeilemättä napsittu eri suunnilta ja koottu uusi, oma kokonaisuus. Joku tykkää, joku ei. Joskus tykkää, joskus ei. *(AH)*

NERVVRAK – Don't Need This Shit c-kasetti *(Distort The World)*
Nihilististä hardcorepunkkia Ruotsinmaalta, 80-luvun alun jenkki-hardcoren tapaan, ajalta juuri ennen kuin crossover tuli ja riistäytyi käsistä. Käsittääkseni tämän piti tulla ulos LP:nä, mutta jouduttiinkin tyytymään kasettiin. Hyvää ja erittäin potkivaa matskua, joskaan ei mitään hätkähdyttävän uutta ja omaperäistä. nervvrak-hc@gmail.com. *(AH)*

NIGHT LIVES – Divider CD *(omakustanne)*
Post-rockin ja post-hardcoren teko on sikäli haastavaa, että vaikka soittajat itse tuntisivatkin olevansa sisällä flow'ssa, ei kuuntelijaa välttämättä saa temmattua siihen mukaan, vaan hän kokee tylsistyvänsä. Jonkinlaisen intensiteetin ylläpitäminen pitkissä piiseissä, joissa pelataan yhtä paljon tunnelmalla kuin melodioilla, ei kaikilta onnistu. Night Lives tasapainottelee siinä välillä. Tietoisuus tyylistä on vahva, Neljä piisiä, yhteispituus 20:35 eli ihan rajoissa pidetään piisien paisuttelu kuitenkin. Itselläni ei vaan aina meinaa motivaatio riittää intensiiviseen kuunteluun tämän tyylilajin ollessa kyseessä. Silti Night Lives kallistuu kuin kallistuukin lopulta enemmän komeuden kuin tylsyyden puolelle. nightlives@gmail.com. *(AH)*

NUORET SANKARIT – Kaupungin viha LP *(Young Guns II/SUPPO/Woimasointu/Pop Antik)*
Kakkahätäpunkin ja ramopunkin välimailla on itä-suomalaisen katupunkin kultamaa. Joensuusta löytyvät samat fiilikset kuin Kouvolasta ja Kalliosta. Maailmankaikkeuden täydellisintä musiikkia keskikaljalla käyville, systeemin rattaista ulos hypänneille elämäntapajuoppopunkeille. Näitä piisejä kun baarissa hoilaa, niin on taas kuin uusi ihminen, vaikka laskuhumalassa kotiin laahustaessa siellä eivät odotakaan kuin tyhjät kaljatölkit, tupakantumpit ja läppäriin auki jäänyt murha.info-sivu. *Valkoinen heteromies* on piisi, jonka voi yhtä hyvin käsittää ironiana ja vittuiluna MV-porukan ajatusmaailmalle (näin itse tämän tulkitsen) kuin ottaa tosissaankin, kirjaimellisesti (joku Sniper tms. varmaan ottaisi tämän suoraan ohjelmistoonsa coveriksi). Konstailematonta musiikkia, musiikillishenkisesti jossakin Karanteenin ja Vandaalien jättämällä jäljellä kulkien, rennosti ja jännittämättä tehdysti, melkein hällä väliä -asenteella. Nuoret Sankarit kääntää onnistuneesti tietynlaisen amatöörisyyden ja (tarkoituksellisen) laiskuuden lötköttelypunkkinsa voimavaroiksi. woimasointu.com. *(AH)*

PERIKATO – Kuka hyötyy? LP *(Svart)*
Melkoista hc-Suomen perinteiden palvontaa! Vanhan koulun kohkaamista ja kaahausta, suorastaan hysteeristä meininkiä. Toisalta tällaista kamaa on tehty viime aikoina muutenkin, joten vertailupohjaa löytyisi myös nykyskenestämme. Parin ekan biisin jälkeen tuntuu vähän siltä, ettei tätä rynkytystä jaksa koko levyllistä, mutta jossain välissä musisointi hieman "normalisoituu", eli levyllä on muutama selkeämpikin sävellys. Ja lisäksi kokonaismitta jää selvästi alle vartin, joten senkään suhteen uupumisesta ei tarvitse olla huolissaan. Molemmat levyn puolet ovat kuitenkin todella intensiivisiä ja voimallisia, joten rahalle saa ainakin sen suhteen vastinetta. Hengästyttävyyttä lisää vielä sekin, että biisit kulkevat lähes yhtenä pötkönä ilman taukoja tai suvantokohtia. Sanoitukset eivät yllätä eivätkä kyllä petäkään, "systeemiä" parjataan kuten pitääkin ja välillä mukavan oivaltavastikin. Kuten edeltä ilmenee, lätty on varma pala säröisen hardcoren diggareille. Itse en kuitenkaan ole varma, kuinka usein palaan levyn pariin, vaikka kyseessä onkin tuotannollisesti kaikin puolin varsin laadukas rykäisy. Lyhyestä mitasta huolimatta kaipaisin kuitenkin hieman enemmän säväyjä ja vaihtelua sekä musiikkiin että suulliseen ilmaisuun. Jos tämä olisi ilmestynyt 1980-luvun alussa, pitäisin toki ehdottomana klassikkona, mutta nyt vaan yhtenä hienolta kuulostavana meluisana hc-levynä. Mielenkiintoista kuulla, mitä Perikadon tulevaisuus tuo tullessaan. Täysin samalla ladulla ei kannata kuitenkaan vuosikausia lykkiä. *(Tuukka)*

Mitäpä muutakaan tämä voisi olla kuin äärimmäisen kovaa kaaos-hc:tä, kuten Perikadon aiemmat 7" EP:tkin ovat olleet. Sekasortoinen rummutus, kielisoitinten säröinen äänivalli, paikoin paniikkimaiseksi yltyvä huuto ja epätoivoa sekä pahoinvointia joka sanassaan tihkuvat tekstit, jotka lyhyydestään huolimatta ovat tarkasti mietittyjä huomioita tapahtumista tämän päivän Suomessa, pienistä ihmisistä markkinavoimien armoilla. Siinä joitakin osia kokonaisuudesta, joka on enemmän kuin osiensa summa. Ankaraa ja tylyä musiikkia. Energia riittää 18 piisin levylläkin loppuun saakka, mikä on hatunnoston arvoista tässä tyylisuunnassa, jossa EP on yleensä se paraskestoisin formaatti. Vanhan Italia-hc:n vaikutteita on vaikea olla mainitsematta Perikadon yhteydessä ja tällä kertaa yhtye alleviivaa niitä itsekin Impact-tyylisellä kansikuvalla. Viime vuoden kovimpia kotimaisia julkaisuja. svartrecords.com. *(AH)*

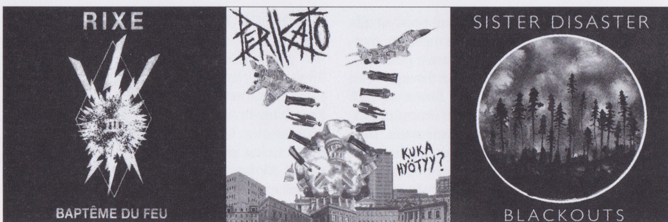
THE PROCESS – The Covenant Of The Cosmos LP *(At War With False Noise/SuperFi)*
Ulkomaisen hardcoren seuraaminen on jäänyt viime aikoina melko vähiin, mutta onneksi The Processin uutukainen kulkeutui kotiini. Jo tyylikäs ulkoasu herätti ihastukseni ja loi toiveita laadukkaasta musiikista edes tietämättä sitä, että yhtye koostuu skotlantilaisista valioyksilöistä. Raskaahko intro johdattaa vähitellen tylyn hardcoren pariin, joka kulkee välillä hieman hitaammin ja välillä ronskimmin, melodioitakaan unohtamatta. Biisit rullaavat todella hienosti, dynaamisesti ja innovatiivisesti. Ne eivät toista itseään, joten pitkästymään ei tosiaankaan ehdi.

Joka kuulemalla tuntuu löytyvän uusia kohtia ja sävelkulkuja joihin ihastua. Levyllä on myös rauhallisempia paloja sämpleineen. Niiden musiikillinen yhteensopivuus on heikko, mutta ne sopivat kuitenkin kokonaisuuden kosmis-mystiseen tunnelmaan. Levyllä ainoastaan laulutyyli aiheutti aluksi hieman kakomista, luulin saavani kuulla hivenen hienovaraisempaa ja vaihtelevampaa ääntelyä. Tämä on kyllä kieltämättä todella tuskaista, muttei järin monipuolista. Parin kuuntelukerran jälkeen huuto kuitenkin asettui oikeisiin uomiinsa eikä enää töki lainkaan. Kyseessä on siis varsin moni-ilmeinen, aidon kuuloinen ja syvän vaikutuksen tekevä levy, mikä on nykyään harvinaista. *(Tuukka)*

RESTARTS – System Error LP *(Papagájův Hlasatel/Matus)*
Alunperin 2003 ilmestynyt Restartsin toinen LP uusintapainoksena. Koin pitkään, että Restartsin parhaat julkaisut olivat kaksi ensimmäistä 7" EP:tä ja etteivät myöhemmät levyt ole olleet piiseiltään niin hyviä kuin olisin toivonut niiden olevan. Tavallaan olen vieläkin sitä mieltä, mutta Restarts on silti tässäkin usein, kuten vaikkapa levyn aloittavassa *Timewasterissa*, julmetun mukaansatempaava katupunk-trio. Mikä bändi itse asiassa edes tekee tätä tyyliä paremmin kuin Restarts? Aika harva. Tarkemmin ajateltuna kaikki Restartsin levyt kannattaa ostaa. Tämänkin levyn kuuntelusta tulee hyvälle mielelle. Punkrokkia. Mukana myös suosikki-Restarts-piisini *Frustration*, joskaan mikään ei vedä vertoja sille ensimmäisen EP:n versiolle. matusrecords.de. *(AH)*

RIXE – Baptême Du Feu 7" EP *(La Vida Es Un Mus)*
Oi-musiikkihan ei ole sitä, mitä eniten kuuntelen. Lähinnä ne kuuntelut ovat jääneet sinne *Carry On Oin* aikoihin, mitä nyt Criminal Damage (se amerikkalainen Criminal Damage siis) on välillä erittäin onnistuneesti uudelleenherätellyt Blitz-vaikutteista oi-punkkia. Lisäksi olen liian usein joutunut toteamaan oi-bändien kohdalla, että pintaa vähänkin raapaistessa löytyy patrioottista/rasistista paskaa tai natsiyhteyksiä (jokin mieltä epäilyttävä linkki tuntuu löytyvän melkein aina, jos suurennuslasilla etsii, niin kuin yhteys Marabootsiin, joka taas on tehnyt split-EP:n epäilyttäväsanoituksisen Stomper 98:n kanssa). Joka tapauksessa Rixe kertoo haastatteluissa, ettei tule koskaan hyväksymään tai jakamaan oikeistoaatteita. Bändin kaksi aiempaa EP:tä ovat soineet erittäin ahkerasti soittimessani, sillä kyseessä on parasta oita, mitä tällä hetkellä on tarjolla, huimasti parempaa kuin jotkut b-luokan Last Resortit. Näillä on musiikkityylissään harvinaisen päällekäyvää energiaa ja äänivallimaiset soundit sekä sitä tarpeellista tarttuvuutta, melkein pop-tajua. Piisit ovat yksinkertaisia, mutta vastustamattomia. Vähän täytyy kuitenkin ruikuttaa *Paris-Estistä*: kun kuulin piisin ensimmäisen kerran bandcampista, olin varma että se on laitettu nettiin vahingossa väärällä kierrosnopeudella. Vielä levyltä kuunnellessanikin ko. piisiä tunnen oloni epäuskoiseksi, niin alikierroksilla kulkevalta se kuulostaa. Livenä piisi kuitenkin toimi mahtavasti ja sen jälkeen levyversiokin alkoi tuntua siedettävämmältä. Tuon piisin takia (ja myös siksi että kuuntelu on jäänyt vähemmälle kuin aiemmin) voisin rankata tämän EP:n hieman heikommaksi kuin kaksi edellistä. Silti edelleen helvetin hyvä bändi. lavidaesunmus.com. *(AH)*

SEKAANNUS – Myöhempien aikojen Sekaannus c-kasetti *(omakustanne)*
Jo 2013 ainoastaan netissä (+ rajoitettuna CDR:nä) julkaistun LP:n typistetty versio (seitsemän piisiä) kasettijulkaisuna. Pidän Sekaannuksen soundista kovasti. Se on myös Suomen ehdottomasti eniten Rudimentary Peni -vaikutteinen bändi (hmm, onko edes muita?), ja sulattaa nuo vaikutteet erittäin onnistuneesti piiseihinsä. Tämän jälkeenhän on tullut nettiin jo uudempaakin materiaalia ladattavaksi. Käyhän se niinkin, mutta ei tällainen vanha jäärä oikein osaa kuunnella musiikkia kuin käsissäpideltäviltä äänitteiltä. samihenkoskinen@gmail.com, sekaannus.bandcamp.com. *(AH)*

SILENT SCREAM – Carrion Screaming LP *(Stupido/Mass Media/Occult Whispers)*
Carrion Screaming ei ensikuulemalta kuulostanut yhtä hyvältä kuin edellinen täyspitkä. Se on samaan aikaan samanlainen ja erilainen. Palasin levyn kuunteluun pienen tauon jälkeen vasta nähtyäni bändin livenä ja sen myötä näidenkin piisien saatua taas uutta potkua. Hienosti tehtyä postpunkkia, jokainen elementti paikoillaan. Vaikutteet pitkin synkän musiikin laveaa kenttää. Rohkeutta bändiltä ei puutu. Nytkin olisi moni muu bändi varmaan pysynyt levyn loppuun saakka turvallisesti alussa löytyvissä Killing Joken ensimmäisen LP:n viittauksissa, mutta Silent Scream ei jää paikoilleen seisomaan. Ripaus Rudimentary Peniäkin (*We Don't Ask To Be Born*) ohi mennen heitetään. Löytyy niin tribaalirummutusta, kokeilevuutta kuin sekä hyökkäävyyttä että melodisuutta. Sitä hyökkäävyyttä ja meluisuutta löytyy enemmän a-puolelta, kun taas b-puoli on herkempi ja välillä itselleni vähemmän tutuissa maisemissa liikkuva. *Stepford* on curemaisen komea popimpi piisi Silent Screamilta. Hittipiisi. Rohkea, itsevarma, osaava ja onnistunut levy. stupido.fi. *(AH)*

SISTER DISASTER – Blackouts 7" EP *(Soul Rokker/Shill/Several Casualties Productions)*
Sister Disaster teki todella hyvän vaikutuksen nähdessäni sen livenä Vastavirran yläkerrassa, joten ostin samalla keikalla EP:nsä. Levyllä bändi ei ole yltänyt ihan samaan kuin livenä. Melkein kuitenkin. Postpunkin ja (riot grrrl) punkin vuorottelua erinomaisella laulajalla (livenä vielä paremman kuuloinen), joka osaa oikeasti laulaa, ja taitaa myös huudon. Kiva soundi ja piisejä, joissa on ilmavuutta. Hyvä debyyttilevy. sisterdisaster.bandcamp.com, soulrokker@gmail.com. *(AH)*

SOKEA PISTE – Valmiiseen maailmaan LP *(Full Contact)*
Sokean Pisteen ura on kehittynyt johdonmukaisesti heti hienosta alusta lähtien. Jo edellisen LP:n osalta tuntui siltä, että kyseessä oli varsinainen täysosuma, mutta jollain ilveellä nyt on osuttu vieläkin lähemmäksi keskustaa. Kaikki menee siis nappiin aina kansitaiteesta ja liitteestä lähtien, huomaa että julkaisuun on paneuduttu hartaasti, yksityiskohdat loppuun saakka harkiten. Huolellinen viimeistely ei silti merkitse kliinistä tai ylituotettua lopputulosta, säröä ja aggressiota ei nimittäin säästellä. Bändin aiemmin tunteville musisointi ei tuo yllätyksiä, kyseessä on siis punk rock -pohjainen paahto, jota voisi mainostaa trendikkäästi myös noise rock -vivahteilla. Jälkimmäisen genren esiinnosto takaa sen, ettei kaikkia mutkia suoristeta, vaan mukaan mahtuu hieman äkkiväärää ja ennalta-arvaamatontakin ulosantia. Kaikki tapahtuu kuitenkin erittäin luontevasti ja tyylitajuisesti, ilman erikoisuudentavoittelua tai väkinäisyyttä. Kokonaisuus on entistäkin tiiviimpi ja kompaktimpi jättäen todella hengästyttävän vaikutelman. Toisaalta olisin kelpuuttanut mukaan muutaman lisäbiisinkin, jottei puolta tarvitsisi käännellä näin taajaan. Lyriikat tuovat jälleen esille modernin yhteiskunnan epäkohtia sopivan kryptisesti ja ironisesti, enemmän kysymyksiä herättäen kuin helppoja vastauksia antaen. Omaksi suosikikseni on kohonnut nimibiisi päiväkotiaiheise allegorioineen. Kerta kaikkiaan lumoava lätty. *(Tuukka)*

SURVIVAL CAMP – The End Is Here c-kasetti *(omakustanne)*
No niin, melurokkia ja vois varmaan ladella kaikki muutkin latteudet siitä kuinka tämä on todellinen vaihtoehto ns. faijarokille ja muulle musiikilliselle pysähtyneisyydelle. Mut eihän tää oo. Sen sijaan tää on hyvää rokkia, alkukantaisempaa kuin Foghat mutta rokimpaa kuin jumalauta joku Circle. Sellaista musiikkia, jota kuunnellessa ei paljoa tule genremäärittelyitä pyöriteltyä, kun antaa tunnelman vaan viedä mukanaan. Älykoille tällaselle musiikille altistuminen on ihan oikein. Kontaktiosoite saattaa paljastaa jotakin jota ei ole: ilkka.vekka@gmail.com. *(Tero Lehto)*

SYNDROME 81 – 7" EP *(Offside)*
Vuonna 2013 tehty demo uusintapainoksena, yhdellä bonuspiisillä vahvistettuna. Syndrome 81:hän on Rixen ohella Ranskan tämänhetkisen oi-punkin kärkinimiä. Blitzistä ja kotimaansa vankasta oi-perinteestä vaikutteet ja hyväähän siitä tulee. Piisien tartuvuudessa ja voimakkuudessa Syndrome 81 jää etenkin tällä demo-EP:llä jälkeen Rixestä, mutta kyllä tässäkin kuulijan jalka väkisinkin naputtaa lattiaan. Viisi omaa piisiä ja ranskankielinen versio Negative Approachin *Nothingista*. syndrome81.bandcamp.com, offsiderecords.fr. *(AH)*

SYNDROME 81 – La Rouille Du Quotidien 7" *(Build Me A Bomb)*
A-puolen *La Rouille Du Quotidien* on Syndrome 81:tä parhaimmillaan: vastustamatonta oi-punkkia Camera Silensin tapaan. Piisi, jota voi kuunnella yhteen putkeen yhä uudelleen. B-puolen *Pulsions Electriques* on sitten jotakin ihan muuta, syntikkapostpunkkia/-dark wavea. Ikään kuin Syndrome 81 olisi päättänyt esittää yhdellä singlellä Blitzin musiikillisen kaaren oi-punkista syntikkabändiksi. Mieleen tulevat Total Controlin syntetisaattoripiisit, yökerholaulajalla. Täysin a-puolen veroinen piisi, mutta musiikillisesti täysin erilainen. Kuin kuuntelisi splittiä. Hieno julkaisu! buildmeabombrecords.bigcartel.com. *(AH)*

SYNDROME 81 / URBAN SAVAGE – 7" EP *(Primator Crew/Offside/Savage)*
Uunituoretta tämän vuoden tuotosta (no juu, äänitetty kyllä 2016) **Syndrome 81**:lta, joka kuulostaa levy levyltä yhä itsevarmemmalta. Melankolisia

kitaramelodioita ja oi-punkkia. Piisit voisivat olla Syndrome 81:llä sävellyksinä parempiakin, mutta kokonaisuus korvaa moisen pienen puutteen.

Malmöstä kotoisin olevan **Urban Savagen** olin jo ehtinyt unohtaa: vuonna 2015 ilmestynyt EP oli tullut hankittua livenäkemisen innostamana, mutta LP on jäänyt kokonaan kuulematta. Ihan ok:lta kuulostaa tämä splitin osuus. Edelleen sekoitellaan oita, punkkia ja hardcorea eikä Urban Savage ollenkaan huono ole. Enemmän rokkijyrää tässä on kuin Syndrome 81:ssa, mutta laulu vähän vaisun kuuloista. offsiderecords.fr. *(AH)*

TEOLOGIA – c-kasetti *(Bellbottom)*
Vanhat (1985) Teologian piisit uudelleen äänitettyinä (2016). Punkrokkia enemmänkin 70-luvun tyylillä eikä siinä mitään, hyvinhän nämä soivat. Vähän turhankin siistin kuuloista tosin, eikä piiseissä singalong-kertosäkeistä huolimatta ole aivan tarpeeksi tarttuvuutta ja ns. hittipotentiaalia, että ne jäisivät kiinni ihoon. Miellyttävää silti. *(AH)*

TURHUUS – c-kasetti *(Urealis-tuotanto)*
No mutta tämähän on kova. Grindinkin puolella heiluvaa hardcorea raskaalla, mutta samalla reippaasti rymyävällä otteella. Bändin oman bandcamp-kuvauksen mukaan tässä on liikaa hevivaikutteita, mutta ei minun mielestäni, mukavaa että jotkut suhtautuvat tähän asiaan jopa minuakin tiukemmin. Viimeisessä piisissä kaahauksen sijasta hidastellaan. Ei huono sekään. Jotenkin tuntuu, että Oulu-bändit jäävät ansaitsemattoman paljon varjoon verrattuna eteläisempiin. aurorarealis@gmail.com. *(AH)*

UHRIT – Taudinkuva 7" EP *(Hyvän Mielen Levyt/Fight/Grind Your Mind)*
Uhrit on varmatoiminen, turboahdettu kone. Löysät on tässä crustissa/hardcoressa puristettu pois ja yhteissoitto on viimeisen päälle tarkkaa, sörötöntä kuin peruskallio. Tiukkuus säilyy kaikilla kierroksilla. Jennan huuto on tässä se piste j:n päällä; ahtimen kompressori, joka antaa ilmaa moottoriin ja nostaa vielä lisää sen tehoa. Neljän piisin EP on luonnollisesti se kaikkein ihanteellisin pakkauskoko tälle bändille. Pakko vielä mainita sanoitukset, jotka käsittelevät niin syömishäiriötä, pakolaisuutta, miehisen kunniakäsityksen uhriksi joutumista kuin öisiä kuolemanpartioita. Palasia tämän päivän maailmasta. uhritband@gmail.com. *(AH)*

ULTRA – España Invertebrada 7" EP *(La Vida Es Un Mus)*
Jumalauta! Vanhan Italia-hc:n à la Negazione ja Indigesti vaikuttamaa hillitöntä hc:tä Espanjasta. Soittajina tyyppejä Absurdosta ja Anarquia Verticalista, jotka kumpikin sattuvat nekin kuulumaan suosikkibändeihini. Sylki lentää ja vauhti on holtitonta, kitaraliruttelujа heitettynä sekaan lisäämään mielipuolisuutta. Ei sekunninkaan tylsää hetkeä. Ihan helvetin kova, tämän hetken kovimpia eurooppalaisia hc-bändejä, sanoisin. Kova tahti levyttämisessäkin, sillä toinenkin EP tuli jo ulos. lavidaesunmus.com. *(AH)*

UNOHDETTU TULEVAISUUS – Päin näköö 7" *(omakustanne)*
Ahkerasti keikkaillut ja muotoaan muuttanut grindibändi UT on kehittynyt yhdeksi tämän hetken parhaista livebändeistä. Nyt kokeiluna on laittaa biisit vinyyliformaattiin. Tässä ei mennä metsään, mutta ei tämä ihan onnistu sisäistämään bändin raivoisaa tunnelmaakaan. Miksaus on jättänyt äänimaailman liian puhtaaksi, eikä bändin synkät sävyt ja vivahteet pääse esiin toivotulla tavalla. Itse materiaali on hyvää, napakka ulosanti ja toimivat biisit. *(TT)*

UNOHDETTU TULEVAISUUS / PELKOTILA – 7" EP *(omakustanne)*
Nyt jytisee levyn molemmin puolin. Kahdessa biisissä saa hyvän kuvan **Pelkotilan** crustista, jossa monipuolisesti vedetään kuuntelijaa turpaan. Maailmassa ei näyttäisi olevan toivoa ja sua on kusetettu. **Unohdettu Tulevaisuus** tykittelee myös tiukat powerviolence/grindinsä ilmoille, välillä äänimaailma on saatu niin onnistuneeksi, että epäilet orkesterin ilmestyvän kaiuttimesta kämppääsi. Olisi muuten hurusta touhua. *(TT)*

VAPAA MAA – Boycott Stubb 12" *(Combat Rock Industry)*
Kolmannella vinyylillään Vapaa Maa jatkaa aiempaa trendiään, eli halkaisijan kasvaessa tasokin nousee. Bändi jatkaa onneksi vanhalla tyylillään, kuitenkin jopa entistä tyylikkäämmin ja tarkemmin maaliinsa iskien. Punkistahan tässä on kyse, mutta ei mistään trendikkäästä säröhelvetistä tai uuden aallon poppailusta, vaan homman nimi on ilmeikäs ja terävä hardcore. Levyn alaotsikko "kahdeksan patrioottista hymniä lapsille" kumartaa Born Againstiin päin *[ja levyn nimi Government Issueen, päätoim. huom.]*, ja jo siitä voi päätellä että poliittisuutta tai kantaaottavuutta ei kätketä vakan alle. Juuri se onkin bändin suurimpia valtteja, sillä laulujen aiheet ovat varsin vaihtelevia ja sangen oivaltaviakin. Yhdistettynä Suikkasen tunnistettavaan ja suht selkeään artikulaatioon lyyrinen puoli nouseekin todella korkealle kotimaisessa vertailussa. Tekstit herättävät paljon ajatuksia, mutta toisaalta myös pahaa oloa, kun koko kotimaisessa yhteiskunnassa vellova paska vyöryy silmille. Itseäni lähiten koskettavin on *Systeemillä töissä* -purkaus, joka kertoo lapsiin ja nuoriin kohdistuvien leikkauksien järjettömyydestä ja lyhytnäköisyydestä. Vahva yhteys nyky-Suomeen on kuitenkin myös levyn suurin heikkous, biisien teho vähentyy vääjäämättä, kun kuulijoilla ei enää ole tietoa esimerkiksi siitä, mihin raiskaavalla "työmiehellä" viitataan. Mutta sitä on turha murehtia vielä, pääasia on että lätty toimii tässä ja nyt. Aika saa sitten näyttää vanhenevatko kappaleet, kuten levyn nimelle ehti käydä jo ennen julkaisua... Toivottavasti tulevien sukupolvien punkkarit saavat Vapaata Maata kuunnellessaan päivitellä, miten sekaisin Suomi olikaan vielä 2010-luvulla. combatrockindustry.bigcartel.com. *(Tuukka)*

VARATTU – demo c-kasetti *(omakustanne)*
Kerrassaan mainiota 82-hc-punkkia Turusta. Autenttisen kuuloinen meno soundeineen kaikkineen. Coverina Riistettyjen *Vittuun velvollisuudet* ja omat piisit hyvän kuuloisia. Olenkin kuunnellut tätä kasettia poikkeuksellisen paljon. Paska juttu tässä on se, että bändi ilmeisesti heitti jo pillit pussiin eli se siitä. Melkein jo ehdin innostua. *(AH)*

VARUKERS – How Do You Sleep?????? LP *(Matus)*
Uusintapainos alunperin vuonna 2000 ilmestyneestä LP:stä. Ja aivan taatusti joku pillahtaa itkuun, kun sanon että Varukers on aina ollut mielestäni hieman yliarvostettu yhtye enkä ole koskaan ollut mikään suuri Varukers-fani. Hyvää kamaa (*Protest & Survive*, *I Don't Wanna Be A Victim*, *Die For The Government*, *Bloodsuckers*...) ainakin noin vuoteen 1984 saakka tosin, jolloin alkoi kuvaan astua mukaan tasapaksuuttakin ja menetin kiinnostukseni Varukersin kuuntelemiseen. Tästä niuvasta lähtökohdastani katsoen *How Do You Sleep?????* kuulostaa yllättävän kovalta levyltä. Bändi etenee vankkumattomasti kuin vakionopeuden säädöllä varustettu höyryjyrä eikä missään kohdassa ole puhettakaan tylsyydestä. Tiukasti soitettua ja huudettua hardcorepunkkia! Ei voi kuin kunnioittaa bändiä määrätietoisuudesta ja sinnikkyydestä. Mitään uutta tässä ei ole, peruskamaahan tämä on, eivätkä piisitkään jää soimaan päässä, mutta bändin tiukkuus ja asialleen omistautuneisuus sekä Ratin vakuuttava huuto pelastavat. matusrecords.de. *(AH)*

VIHA – c-kasetti *(omakustanne)*
Rakkaus muuttui Vihaksi, mutta suunnilleen sitä samaahan tämä, mitä nyt entistäkin ankarampaa ja tiukempaa hc:tä, jonka kruunaa Katrin terhakka, kiukkuinen huuto. Kymmenen piisiä on aika annos suoraviivaista huutoa, mutta ei sitä tässä pahemmin ehdi miettimään, kun bändi ei anna hetken lepotaukoa ennen kuin kasetti loppuu. Ja sama turpiinveto b-puolella uudestaan. Kova. viha.bandcamp.com. *(AH)*

VIVISEKTIO – Ydintalvi 7" EP *(Black Wednesday/Höhnie/Bucho Discos/Kämäset Levyt/PHR/Vietkong Tapes/Roku/DIY Kolo)*
Vivisektio tällä kertaa nopean hc:n tuulella, ainoastaan yksi piisi viidestä on vähän hitaampi, postpunkahtavampi. Nais-/mieshuuto toimii ja bändi soittaa tiukasti. Pekka, joka soittaa hyvin tyylitajuisesti ja saman toistoa vältellen, onnistuu heittämään sekaan melkein huomaamattomasti jopa motörheadmaisia rokkikitarajuoksutuksia. Lauluosuudet ovat aika suoraviivaisia, mutta soitosta löytyy piiseihin ripaus melodisuuttakin mukaan. Ei tarvitse tämän konkaribändin totisesti hävetä levytyksiään. kamaset.com. *(AH)*

VUOSI NOLLA – c-kasetti *(Johnny Park Avenue/Vuosi Nolla)*
Viime vuoden puolella tullut Vuosi Nollan toinen demo. Edelleen koen aika vahvasti, että Sofian räyhäkäs (ja mukavasti omanlaisensa: suoran huudon sijaan käheästi ärisevä) ääntely kaipaisi taustalleen vähän räyhäkkäämpää ja punkimpaa musiikkia näiden melodisten kitaralurausten ja hevisoolojen sekä crustimetallin/neocrustin sijaan, mutta näillä mennään, kun niin on päätetty. Eipä kilpailijoitakaan tässä genressä Suomenmaassa pahemmin ole. Ja toisaalta laulun ja taustamusiikin kontrasti tuo tähän ihan oman, kiinnostavan elementin. Sanoitukset ovat tyyliin sopien äärimmäisen toivoa vailla olevia: kaikki on tuhoon tuomittua ja tulevaisuudessa siintää vain... niin, vuosi nolla. vuosinolla.bandcamp.com. *(AH)*

YLEISLAKKO – Hyvästi kauniit poutapäivät CD *(Blast of Silence)*
Olen hyvin tyytyväinen Yleislakon paluusta, koska tämän tyylisiä bändejä Suomessa ei totisesti liikaa ole. Siis sekä melodioilla että vahvalla poliittisella sanomalla varustettua hoilotuspunkkia, johon on lisätty paikoin musiikillisia vaikutteita niin kansanmusiikista kuin työväenlauluista. Uskoisin myös J.M.K.E.:tä kuunnellun. Sanoituksia ainakaan tässä CD-versiossa ei ole lainkaan mukana, mutta selkeästi kuuluvaahan tuo laulu on. Neljä vuotta on kulunut edellisestä *Maailmanpolitiikan arkipäivää* -levystä, mutta kuulostaa kuin mitään taukoa ei olisi ollutkaan. blastofsilence.org. *(AH)*

DIE ZLASKHINX – Early Years Re-recorded LP *(Rämsänperä)*
Die Zlaskhinx -piisejä vuosilta 1994–1996 uudelleentehtyinä, tilapäisesti kutistuneella kokoonpanolla, jossa Owe soittaa kaikki instrumentit (muilla jäsenillä ei kuulemma ollut aikaa, heh) ja pääjehu Peter huolehtii laulusta ja siitä, ettei levy kuulosta liian kliiniseltä. Räkää ja räyhäystä ja punksanomaa tyyliin "käll dej i kö din jävla byrokrat". Meno on aika rujoa ja raskasta, mutta ripaus trallpunkkiakin on mukana hilpeyttä tuomassa ja lopussa vedetään jopa Asta Kask -coverkin. Oman tiensä kulkija tämä bändi, voisi sanoa. *(AH)*

HARHAT

Harhat on mukava bändi, tai ainakin niin mukava kuin henkisestä ydintuhosta paasaava crust-henkinen bändi vaan voi olla. Nelijäseninen, pääkaupunkiseudulta käsin operoiva bändi ei ole pitkään ollut toiminnassa, mutta lyhyen olemassaolonsa aikana se on suoltanut jo yhden kasetin ja seiskatuumaisen. Jälkimmäinen teki kovan vaikutuksen, joten siksi tyyppien suuntaan oli laitettava sähköpostia (vaikka toki livehaastattelunkin tekeminen olisi teoriassa ollut mahdollista, mutta toisinaan laiskuus iskee. -J)... Kysymykset nakkeli Jouni.

No, tuota... mitä teille kuuluu?

Sami: Hyvää! Soitettiin viime perjantaina Kaikenlaista Harmia Festillä Oranssilla, oli oikein nastaa ja hyvä meininki!

Teistä kun ei ole haastatteluja paljon näkynyt, niin joudun ilmeisesti heittämään sen ainaisen peruskysymyksen. Eli keitä te olette, miksi te soitatte Harhat-nimisessä bändissä? Muita olennaisia kysymyssanoja: milloin, missä?

Sami: Sami, 33 vuotta, laulut. Idea tämän bändin perustamiseen lähti Jeren kanssa Hässäkkä-Päivillä Oulussa vuonna 2015. Petterin pyytäminen kitaraan tuntui täysin luonnolliselta vaihtoehdolta, kun meillä oli jo yhteistä bändihistoriaakin taustalla sen lisäksi että oltiin hyviä kavereita. Bändin piti itseasiassa olla alunperin trio, eli mä olisin soittanut bassoa ja laulanut. Taidettiin vetää yhdet treenitkin triona, mutta silloin ei ollut vielä lauluja mukana ollenkaan. Niklas liittyi remmiin niin, että jollain meidän yhteisellä skeittisessarilla mä otin bändin puheeksi. Niklas ilmaisi kiinnostuksensa liittyä bändiin ja se oli aika pitkälti sillä selvä. Samalla mä sitten luovuin bassosta ja siirryin pelkän mikin varteen.

Niklas: Joo, Sami puhui, että heillä on uusi bändi Petskun ja Jeren kanssa ja minkä tyylistä kamaa oli tarkoitus tehdä. Mun yksi vanha bändi oli just lopettanut ja mä olin tyytyväinen, että "ei oo enää kuin yksi bändi ja en lähde enää mihinkään toiseen bändiin mukaan, on aikaa muuhunkin." Mutta tää rupes heti kiinnostaa niin paljon, että laitoin vielä samana iltana Samille viestiä, että jos tarvitte toista kitaristia tai basistia niin oon heti messissä.

Jere: Jere 23, 190cm. Rummut. Tosiaan, Petterin ja Samin kanssa tuli kunnolla vietettyä aikaa 2014 Horros / BNB-tourilla ja sillon jo huomasin että hyviä tyyppejä on kyseessä. 2015 vedettiin ekat treenit kolmistaan ja homma toimi vaivatta. Niklas hyppäsi mukaan hetkeä myöhemmin ja tällä kokoonpanolla ollaan vedetty siitä asti. Parasta tässä bändissä on se, että kaikki tekee ja tuo biiseihin jotain, eikä ole sellasta yhtä seppää joka väsää kaiken valmiiks eikä anna muiden koskea mihinkään.

Petteri: Petsku, kitara. Jep, juurikin näin mitä edellä jo tulikin. Sami kun kysäisi että kiinnostaisiko moinen mekkalaviritys, niin eipä siinä montaa sekuntia tullut pähkäiltyä, vaikka oli tarkoitus hieman vetäistä henkeä edellisestä. Konsepti vaan kuulosti loistavalta ja äijät mitä letkeintä seuraa.

En voi asialle paljon mitään, mutta vaikka näen Harhat toki omana bändinään, näen silti selkeän yhteyden eritoten Better Not Borniin. Musiikillisesti olette ottaneet ainakin pienoisen käännöksen, mutta Harhoissa soittaa kuitenkin kak-

si BNB:ssä vaikuttanutta herrasmiestä. Voiko Harhat nähdä osana samaa jatkumoa?

Sami: Better Not Born ja Harhat on molemmat hardcore punkkia soittavia bändejä. Muuten en näkisi yhteyttä mun ja Petterin edelliseen bändiin. Toki ymmärrän, että monet ajattelee Harhojen olevan suoraan jatkumoa BNB:lle, koska Harhoissa soittaa kaksi BNB:n jäsentä. BNB:n jäätyä telakalle ei ollut kuitenkaan tarkoitus heti väsätä uutta bändiä, mutta näin vaan yllättäen tapahtui. Ollaan me kyllä Jeren kanssa varmaan joskus aiemminkin pienessä sievässä puhuttu yhteisestä bändistä. Nyt pistettiin sitten vaan oikeasti bändi pystyyn, sen sijaan että se olisi jäänyt pelkäksi kännipuheeksi.

Niklas: Mä en näe Harhoissa ja BNB:ssä juuri mitään samaa, haha

Jere: En kyllä tunnista BnB:tä tässä bändissä.

Petteri: Edelliseen bändiin nähden nyt painetaan kaasu pohjassa lähes hallitussa sivuluisussa hahha! Yhtäläisyyttä taitaa olla sama kaupunki. Tai no joo, soitan mä samalla kitara/vahvistin yhdistelmällä, mutta siinä se tais ollakin. Piisejä tekee periaatteessa kaikki ja jopa ehkä eniten Jere... vai Niklas? Eli sinänsäkään BnB-yhtäläisyyttä ei pitäis olla. Jouni, tarkkana. (Onko se omena nyt niin kauas tipahtanut? Ehkä nämä väitteet olemattomista yhtäläisyyksistä menisivät paremmin läpi, jos Harhat vaikka soittaisi kasikekkosempaa menoa. No, kutsutaan tätä sitten perspektiiviharhaksi eikä jankuteta enempiä! -J)

Miltäs Samista tuntui tarttua mikkiin, kun olet nyt frontman eikä sinulla ole nyt enää nelikielistä suojaamassa yleisön katseilta? Better Not Bornissahan soitit sekä bassoa että huusit vesikauhulauluja.

Sami: Mulla on ollut ihan törkeen hauskaa alusta lähtien! Olihan se jonkinlainen harppaus pois omalta mukavuusalueelta, kun ei ollut enää bassoa suojana. Pelkkä laulaminen osoittautui kuitenkin todella hyväksi vaihteluksi ja erittäin nastaksi hommaksi. Ensimmäisillä parilla keikalla tuntui vaan ettei kunto meinaa kestää kaikkea sitä huutamista ja riehumista, haha!

Ei tässä nyt ainakaan musiikillisesti ole lähdetty täysin uudelta pohjalta, kun teillä kaikilla on jo taustaa samantyyppistä musiikkia soittavista bändeistä (Better Not Born, Famine Year, Horros...). Teillä on vissiin kuitenkin niin iso palo tämäntyyppistä crustia kohtaan?

Sami: Kyllähän se näin on, että palo tän tyyppiseen musaan on suuri. Ja se tuntuu nykyisin vaan tosi luonnolliselta musiikkityyliltä tehdä. Mä en näkisi itseäni ihan heti soittamassa tai laulamassa melodista punkkia soittavassa bändissä vaikka sellaista välillä kuuntelenkin. Mutta eihän sitä ikinä tiedä, mihin innostuu!

Jere: Joo! Tän tyyppistä d-beatia on kiva tehdä ja soittaa. Ei kai mitään sen ihmeempää.

Petteri: Kaikenmoista crustia tulee kyllä levylautasella pyöritettyä aika lailla, kai se on jokseenkin syvälle juurtunut. Vaikka välillä yrittänyt vähän päästä niin sanotusti eteenpäinkin, mutta aina sitä palaa likaisten soundien äärelle.

Jerellä ainakin tiedän olevan melko kova into rokkitouhuihin. Millaisen "henkireiän" Harhat siihen nähden tuo, vai onko Harhat se henkireikä? Entä te muut? Soitatteko muunlaista musiikkia tämän vastapainoksi, vai vievätkö aikuisten ihmisten velvollisuudet liikaa aikaa ja voimavaroja?

Sami: Mulla ei tällä hetkellä ole muita musiikillisia projekteja kuin Harhat. Ja tällä hetkellä se tuntuu hyvältä ratkaisulta. On aikaa muihin juttuihin myös vaikka musahommat tosi kivoja ovatkin. Mä oon aina tykännyt tässä bändissä myös siitä, että me treenataan silloin kun siihen on aihetta tai kaikille hyvin sopii. Ei stressiä siitä, että pitäisi välttämättä joka viikko olla treeniksellä siihen ja siihen aikaan.

Niklas: Kyllä se vähän niin, että ne paljon puhutut ruuhkavuodet rajoittaa soittohommat yhteen aktiiviseen bändiin kerrallaan. On

mulla jotain punk rock -virityksiäkin mutta ne on ihan sängynlaita- / satunnainen treeniskaljoittelusessio tasolla. Pääasiassa omimmalta tuntuu soittaa musaa, jossa mennään lujaa ja huudetaan.

Jere: Noh, tykkään soittaa rock-musaa ja punkkia. Kaikki villeimmät punk-unelmat voi toteuttaa tän bändin kanssa ja muunlaista musaa muiden bändien kanssa.

Petteri: Sami muuten kiteytti aika hyvin tämän bändin luonteen: "ei stressiä..." Mutta juu, on tässä ollut vireillä vähän toisentyyppinenkin bändiprokkis jo jonkun aikaa, sellasta crustia. Olisko se nyt sitten vastapaino Harhojen kaahauscorelle, saas nähdä. Vähän nämä aikuisen velvollisuudet vaan hidastavat useampia musahommia, ei tässä iässä vaan jaksa kiirehtiä. Asiat tapahtuu sitten kun on aika.

Kun crustista puhutaan, niin mitä te itse pidätte Harhojen referenssibändeinä? Kun kasetin ja seiskan väliset erot ovat mitä ovat, niin onko näitä referenssejä tarkistettu?

Sami: Itseasiassa keskustelu tän bändin perustamiseen lähti mulla ja Jerellä Hässäköllä Paranoid -nimisen yhtyeen keikan jälkeen. Keskustelu tais mennä jotenkin tyyliin "Ois siisti tehdä jotain mölyä!", haha. Mut kai me kaikki aika paljon dikkaillaan surinaa ja särinää sisältävästä punkista. Niin vanhasta kuin uudestakin.

Niklas: Itselle varmaankin Disclose on ollu sellanen mikä on iskeny lujaa tällaisen meluisan äänimaailman osalta.

Jere: Suht Disclose-päissään tätä bändiähän perustettiin sillon. Kaikenlaista möykkää menee kyllä!

Petteri: Yhdistävänä referenssinä on varmaan joo toi mainittu dispändi plus muutama muu. En usko että sen kummemmin on tarvinnut refejä tarkistella, dikkaillaan tarpeeksi samankaltaisista bändeistä. Toki on paljon mikä meitä myös erottaa, musamieltymyksellisesti ja muutenkin, mikä on mun mielestä ainoastaan hyvä juttu.

Edellistä kasettia ja uutta seiskaa peräkanaa kuunnellessa tekee sellaisen havainnon, että toisin kuin voisi ensi alkuun kuvitella, on seiskalla suttuisempi ja raaempi soundi kuin kasetilla. Nyt "raw punk"-lupaus on ehkä jopa lunastettu, heh heh... Seiskaan verrattuna kasetti on jopa tosi selkeä äänimaailmaltaan. Mites näin?

Sami: Joo, onhan niissä aika selkeä saundillinen ero. Molemmissa myös täysin eri nauhoittajat ja miksaajat. Ehkä ekasta kassusta tuli selkeäsaundisempi kuin oli alunperin ajatus. Seiskalla päästiin jo siihen äänimaisemaan mitä oltiin ikäänkuin haettu. Ei me kyllä kummallakaan nauhoituskerralla kauheasti saundia ruuvattu, täysille vaan ja soittamaan.

Niklas: Me ei ehkä ekan nauhoituksen aikana oikein osattu kertoa mitä me halutaan, joka on siis mekkalaa. Nauhoittajien on ihan ymmärrettävästi vaikea hiffata, että joku oikeasti haluaa sellaista saundia kun me halutaan. Seiskan nauhoituksissa puikoissa ollut Tumppi kommentoi kitarasaundista: "ootteks te ihan varmoja tästä?" Oltiin, ja nyt päästiin jo lähelle sitä mitä lähdettiin hakemaan.

Ette te sitten itse tarttuneet tuumasta toimeen?

Sami: Me oltiin kyllä loppupeleissä tyytyväisiä siihen saundiin mitä siihen kassuun tuli. Kukaan meistä ei tietääkseni ole myöskään oikein koskaan nauhoitellut ja miksannut itse. Hyvä juttu sekin, että kassulla ja uudella seiskalla on oma saundinsa.

Miten te muuten kuvailisitte mainittujen julkaisujen välisiä eroja? Mitä teitte uuden seiskan kohdalla mielestänne eri tavalla kuin kasetilla? Ainakin itselleni tulee mieleen, että "Henkisellä ydintuholla" on haettu jo jotain toisentyyppistä ilmaisua, tai näkemys tuntuu vähäsen selkiytyneen. **Samalla soundista on tullut suttuisempi, jopa 90-lukulainen.**

Sami: Nauhoitusteknisiin asioihin mä en osaa kommentoida. Mutta olihan meillä oma musatyyli selkiintynyt seiskan nauhoittamiseen mennessä. Kasetin biiseissä on runtattu vaan menemään,

seiskan biiseissä otettiin jo messiin vähän enemmän eri tempoja jne. Vaikka samanlainen kaoottisuus ollaan pyritty tietenkin pitämään läsnä. Oho, 90-lukulainen. Ehkä?

Niklas: Eka kassu on tyypillinen kokoelma ekoista biiseistä mitä me tehtiin. Siinä on vähän kaikenlaista. Jokainen teki tahollaan biisejä ja kun ei ollut mitään yhteistä pohjaa niin totta kai niistä tuli erilaisia. Seiskalla on jo linja hioutunut yhtenäisemmäksi. Ja osattiin myös jo paremmin sanoa, minkälaista saundia haetaan.

Jere: Kiteytyyhän se oma saundi ja tyyli ajan mittaan aina. Ja kassullahan on paljon sellasia biisejä, mitkä on heitetty jo roskakoriin. Kova palo oli päästä äänittämään se kassu sillon!

Petteri: On siinä kassussakin ihan hyvää kihinää mutta potku puuttuu ja kokoelmahan se joo on.

Miten "Henkisen ydintuhon" julkaisuhommat järjestyivät? Psychedelica toimi julkaisijana Suomen päässä, mutta toisena osajulkaisijana on brittiläinen Imminent Destruction Records. Käsitin, että suomalaisia julkaisijoita ainakin kävitte läpi (mm. allekirjoittaneen JPAR:aa kysyttiin, samoin AH:n Nunchakupunkia). Itse bändin jäseniä sisältänyt lafka Filthy Rat Records ei ollut tällä kertaa mukana. Miksi näin? Oliko eurooppalaisten lafkojen kosinta agendassa jo heti alkuunsa, vai lähdettiinkö siihen kun kotimaan markkinoihin piti ensin pettyä?

Petteri: Oikeastaan ei ja ei. Filthy Rat Rec oli päätetty laittaa jäähylle jo aiemmin, niin ei haluttu sotkea sitä enää mukaan. Tuli joo kysyttyä lähes kaikkia keitä mieleen juolahti, ympäri ämpäri sen kummemmin arpomatta mistä maasta tai maanosasta kotoisin. Psychedelican Jari tykkäili jo kassusta niin siltä pohjalta hyppäsi mukaan ja Imminentin Phil oli mulle tuttu FRR-distrotreidien kautta ja halusi sitten ottaa paketin hoitaakseen.

Seuraavaksi käyn tuon levyn kimppuun, biisi biisiltä. Sanoitukset sanoituksilta, muttei kuitenkaan rivi, sana saati tavu kerrallaan. Saa oikaista, jos tulkintani menevät vipuun!

Veriteot. Tämä biisi kertonee sodan jättämistä arvista. Epäilemättä näiden kysymysten parissa ovat suomalaisetkin sotaveteraanit viettäneet yksinäisiä iltoja, mutta ehkä suomalaisten mielissä nämä kysymykset ovat tätä nykyä melko etäisiä, ellei sitten esimerkiksi rauhanturvaajia tai joitakin maahanmuuttajaryhmiä (eli vaikka Jugoslavian hajoamissodan veteraaneja) oteta lukuun. Oliko tätä tekstiä väsätessä mitään tiettyjä konflikteja mielessä, vai onko tämä veto enempi yleismaailmallinen? Helpostihan nämä sanat voisi yhdistää mihin tahansa konfliktiin.

Sami: Sen verran muuten täytyy tähän väliin mainita, että taas yksi asia mistä pidän tässä bändissä, että niin lyriikoiden kirjoittamiseen kuin biisien rustaamiseen osallistuu enemmän kuin yksi bändin jäsen. Eli mikään ei jää vain yhden tyypin harteille. Veritekoihin sanat rustasi Jere, ehkä hän voi avata enemmän.

Jere: Joo. Biisi kertoo sotilaan tarinaa, kun ei saa nukuttua öitään levollisesti enää ikinä kaiken nähdyn kauheuden jälkeen. Kiitokseksi valtiolta puolilämmintä kättä ja verinen palkkapussi. Ei tässä mitään tiettyä konfliktia ollut mielessä, ehkä sitten yleismaailmalliset oli nämä lyriikat!

Kansanmurha. Okei, tässä ei ole ihan tyypillistä "ihmisiä hiekkakuopalla"-menoa, mutta samankaltaista retoriikkaa käytetään kolmen ässän toilailujen kuvaamiseksi.

Sami: Mä oon nyt asunut pari vuotta Hesarilla Kalliossa. Sinä aikana Hurstin ruokajono on kasvanut aivan älyttömästi. Siellä ei jonota enää vain laitapuolen kulkijoita vaan ihan kaikenikäistä ja elämäntilanteista tulevaa porukkaa. Se kertoo jotain tän maan menosta. Ja siitä mä sain idean tän biisin sanojen kirjoittamiseen.

Hei, me kuollaan. Tässä laulussa on melko tyypilliset sanat loputtomasta kulutuksesta, kapitalismista ja maailman romahtamista edellä mainittujen seikkojen vaikutuksesta. Aiheenahan tuo on ehkä kliseinen (samaten otsikko!), mutta tälläkin hetkellä silti melko kurantti. Napa-alueet lämpenevät ja Trump viskoo ilmastosopimuksia roskiin.

Sami: Naulan kantaan!

Pullon varjossa. Tässä hilpeässä laulussa perheessä koetaan ahdistavia tilanteita, kun joku perheenjäsenistä juo liikaa, käyttäytyy varsin aggressiivisesti ja tekee muiden elämästä yhtä helvettiä. Onko tässä aihevalinnassa mitään yhtäläisyyksiä nyt käytävään alkoholipoliittiseen keskusteluun? Tässä on muuten ihan kiva humppakomppi!

Sami: Aihevalinnassa ei ole suoranaisia yhtäläisyyksiä nyt käytävään alkoholipoliittiseen keskusteluun. Biisi kertoo monen

suomalaisen perheen tarinaa. Toinen tai molemmat vanhemmat juovat liikaa. Seuraa henkistä ja fyysistä väkivaltaa. Ikävän moni pystyy varmaan samaistumaan näihin tilanteisiin lapsuusajoiltaan.

Henkinen Ydintuho. Ehkäpä etanolihuuruisilla visioilla jatketaan, ehkä ei. Kertooko tämä ralli krapulasta? Mikä muuten vaikutti siihen, että tämä biisi valikoitui EP:n nimikkokappaleeksi?

Sami: Hyvä Jouni! (Eli ei jatketa. -J) Ainakin tästä eteenpäin biisi kertoo krapulasta. Tämä sanapari taisi tulla Niklaksen suusta alunperin. Mun ja Petskun mielestä se sopi hyvin EP:n nimeksi ja ehdotus meni läpi. Ei kai siinä ollut sen ihmeempää pohdintaa? Ja Petsku myös teki biisin nimeen täydellisesti sopivan kansitaiteen.

Niklas: "Henkinen Ydintuho"-fraasi tuli tästä inhimillisyyden unohtamisen ja moraalisen alennustilan ilmapiiristä, joka tällä hetkellä tuntuu valitettavasti vallitsevan. Nykypäivänä sanotaan julkisesti asioita, joita mä en olisi ikinä uskonut kuulevani. Jonkinlainen henkinen ydintuho tuntuu pyyhkäisseen ihmisten yli. Ja kuulostaahan se nyt ihan punk-biisin nimeltä!

Veitsi kurkulla, eli "Ei elämästä selviä hengissä". Tässähän jo aiemmin puhuttiin velvollisuuksista ja sen sellaisesta...

Sami: Yhteiskunnan asettamat raamit ja paineet siitä, miten pitäisi elää ja millainen pitäisi olla. Monista voi tuntua siltä, että elää "veitsi kurkulla" nurkkaan ahdistettuna.

Millaisia kuristusotteita teihin kohdistuu, noin niinkuin arjessa?

Sami: Itseen ei varmaan muita "kuristusotteita" kohdistu arjessa, kuin että töissä pitäisi jaksaa käydä joka päivä. Heh. Mutta oikeasti, jos esimerkiksi Kokoomuksen mantroja kuuntelee, kaikilla Suomalaisilla olisi mukamas mahdollisuus menestyä, vaurastua ja rikastua. On häpeä olla vähävarainen, köyhä. Suomi nousuun; köyhät köyhtyy ja rikkaat rikastuu.

Petteri: Jotenkin sitä on aina onnistunut luovimaan paskan keskellä. Töitä täytyy joo tehdä ja toki työmaailmasta löytyy omat paskamyrskyt. Itseäni kuristaa lähinnä ihmisten ajattelemattomuus ja kylmyys, ainainen oman edun tavoittelu ja itsekkyys, lisäämulleheti -tyyppinen arvomaailma aika monilla.

Kun muutenkin uutisia seuraa, niin teilläkään tuskin tulee sanoitusaiheet loppumaan ihan heti. Mitä arvelette?

Sami: Joo ei varmasti tule loppumaan. Aina on maailmassa ja ihan täällä koti Suomessa asioita, jotka ottavat niin sanotusti pannuun.

Nyt kun meillä on kaikenlaisia öykkäreitä vallankahvassa, niin sen on arveltu ehkäpä ainoana positiivisena asiana synnyttävän kohtuullisen määrän vihaista hardcorea. Näkyvätkö mielestänne aikamme oireet punk-skenessä, jos vaikkapa viiden vuoden takaiseen tilanteeseen vertaa?

Sami: Niin kauan kuin Trumpit sun muut hullut ovat vallankahvassa, niin ihan varmasti syntyy lisää vihaista hardcorea. Niin lyriikkaa kuin uusia bändejäkin. Ihmiset eivät ole tyytyväisiä tilanteeseen. Suomessa varmasti sama juttu. Bändit kirjoittavat vielä enemmän meidän hallituksen mokista ja muista epäkohdista, kuin vaikka viisi vuotta sitten.

Petteri: Niin kauan kuin Sipilä.... Joo, kohtuullinen määrä on hyvin ilmaistu, poliittisempaakin vois kyllä olla eikä pelkästään vihaista. Keksiä myös ratkaisuja asioihin eikä vain alleviivata itsestäänselvyyksiä, helpommin sanottu kuin tehty, kyllä vaan. Aika paljon on ollut rallatteluhassuttelua, mutta kaipa jengi on myös kyllästyneitä niin sanotusti paasaamaan itselleen ja vastavetona lyödään dekadentti välinpitämättömyysvaihde silmään.

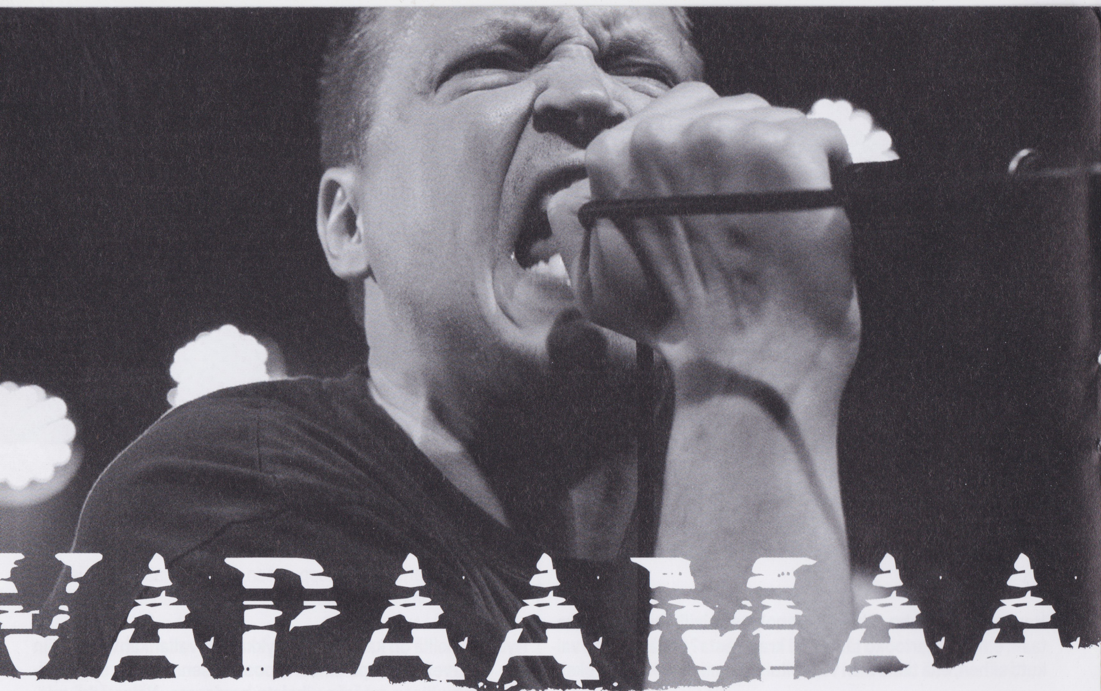
Teillä on nyt kummankin julkaisun kannessa ollut sama heppu, naulat päässä. Onko tuolla tyypillä nimeä, identiteettiä ja kotiosoitetta?

Sami: Herra Harha. Oma tv-ohjelma ja pussilakanasetti tulossa!

Petteri: Hmmmm. Kassussa on melko perinteinen piikkitukka-kuvaelma, kun taas seiskassa on lähdetty Edvard Munchin viitoittamalle ekspressionismin tielle. Onko se sitten sama heppu vai ei... ehkä! (Eddie the Headkin kehittyi. -J)

Sellainen kevyempi lopetus. Onko teillä vielä jotain muuta sanottavaa? Mitä te ajattelitte seuraavaksi tehdä? Tässä kohdin kiitän haastattelusta ja toivon mukavaa kevättä!

Sami: Ajateltiin tehdä uusia biisejä. Nauhoittaa syksyllä tai loppuvuodesta? Soittaa keikkoja sen verran mitä keretään, onhan se kuitenkin ainakin mun mielestä tän homman suola! Kiitti haastiksesta Jouni!

Pohjoisen paras punk-festari Hässäkkäpäivät täällä taas *[juttu tehty siis vuoden 2016 Hässäkkäpäivillä, toim. huom.]*! Perjantai-iltana nousuhumalassa tuli raatailtua näijjen huippukossien kans, mukavaa oli, kaljaa kului, juttelu rönsyili sinne tänne, naurettiin, muisteltiin vanhoja ja tiirattiin vähä tulevaisuuteenkiin. Olkaas hyvä, se olis Vapaa maa!

Nonniin, Hässäkkäpäivät eessä, mitä odotuksia?
Jukka: Mahtavaa olla täällä, kiva nähä kavereita ja hyviä bändejä.
Ville: Samaa mieltä! Oma keikka on vaan plussaa, hieno meininki taas.
Mikko: Huippu paikka tää Tukikohta kerrassaan!

Pistetäänpä faktat kuntoon eli mitä, miksi, milloin?
M: Tais olla vuosi 2011. Piti perustaa semmonen bändi, joka soittaa punkkia. Heikin kans meillä oli kaikenlaisia visioita ensin, että ketä soittais ja mitä soitettais ja lopulta tultiin siihen tulokseen, että otetaan yhteyttä tuttuihin jätkiin. Hyvin on toiminu alusta pitäen.
V: Ändihän ei ollu alusta saakka mukana, aluksi oltiin nelistään ja tehtiin ekaa demoa, soitettiin muutamat keikat. Sitte mietittiin, että on pakko vähä tsempata ja otettiin yks jätkä bändiin, joka oikeesti osaa soittaa. Ja Ändi tuli sitte siihen saumaan.
M: Nimenomaan 2011 se oli, koska Zuge oli kattomassa meidän keikkaa Varjo-baarissa Hervannassa joskus syksyllä ja se oli meidän ekoja keikkoja.

Joo, koska 2012 te olitte Hässäköillä viimeks ja sillon puhuttiin luonnollisesti aika paljon Zugesta.
M: Joo, silloin se oli.

Ootte profiloitunu poliittiseksi bändiksi, onko tää ollu alusta pitäen itsestäänselvä ratkaisu?
V: Punkhan on politiikkaa, että jos ei siinä mitään sanomaa olis, niin sittenhän se olis iha lälläri-kamaa.

Mitä asioita haluatte bändinä tuoda esille?
J: Äärimmäistä mädätystä varmaan noin nykytermein määriteltynä.
M: Kotimaan asioita, näitä juttuja jotka tapahtuu lähellä, jokaisen takapihalla ja elinympäristössä. Kyllä se on ihan tietoinen linja, että me ollaan poliittinen ja yhteiskuntakriittinen, kotimaisista asioista laulava bändi. Sosiaalisia konventioita!
V: Kyllähän tää jokapäiväinen elämä, se on politiikkaa. Ei siihen tarvita välttämättä minkään sortin puolueita.

Eli henkilökohtainen on poliittista?
V: Juuri nimenomaan.
J: Me ei missään nimessä olla mikään puoluepoliittisesti profiloitunu bändi eikä missään vaiheessa olla haluttu ollakaan.
M: Joo en tiiä onko meillä nyt mitään tiettyä leimaa, mutta ei olla todellakaan mikään huumoribändi. Vaikka osa sanoituksista saattaakin olla vähä kevyempiä mutta mun mielestä meidän tekstit on semmosia arkipäivän oikeasta elämästä syntyviä, ei lauleta mistään mystisestä sodasta, josta kukaan ei oo koskaan kuullukaan vaan pyritään nostaan esille asioita, jotka tapahtuu tässä ja nyt, lähellä.

Haluatteko määritellä itseänne jonkun ismin tai eetoksen taakse?
V: Burgerismi (naurua). Tein meille evääksi burgereita, joita sitten nautittiin tuossa matkan varrella, jotta jaksettiin painaa Tampereelta Ouluun.
J: Kyllä mä ainakin pystyn profiloimaan itseni hyvin lähelle anarkismin periaatteita. Mun mielestä ismit tai nimitykset ei oo niinkään tärkeitä, vaan se, että miten ihmiset elää ja toimii, miten toteutetaan asioita.
V: Jotenki tommoset määrittelyt on vähä turhia, jos alkaa määritellä itseään liikaa, niin se punainen lanka katoaa helposti. Kuhan hoitaa hommat hyvin ja rehellisesti.

Aivan, allekirjoitan kyllä nuo. Okei, teillä on uus levy tulossa?
V: Joo, lähti äskettäin painoon.

Pari biisiä siitä kuuntelin ja oli kyllä aika hittejä. Menikö kaikki suunnitelmien mukaisesti?
V: Kehitystä on tapahtunu, onhan tuo taas parempi ko edellinen. Ite oon kyllä tyytyväinen.
Heikki: Kyllä siitä semmonen tuli, kuin oli tarkoitus ja haluttiin.
J: Studiot ensinnäkin siirty, kun makasin kuumehorkassa kotona.
V: Ensimmäistä kertaa biisit nauhotettiin livenä eikä soitin kerrallaan, kuten ennen. Se muutti jonkun verran tätä prosessia. Kaikki sujui aika helposti ja sutjakkaasti. Suurin vaikeus tais olla tosiaan tuo Jukan sairastuminen.
M: Meinasin sanoa, että se on monipuolisempi mutta ei se varmaan oo, siinä on vaan parempia biisejä.

Haluaisin kysyä Mikolta, että mikä sun metodi on kirjoittamiseen? onko sulla aina joku muistivihkonen mukana laukussa vai istahdatko varta vasten alas, että ok nyt kirjoitan tekstejä? (naurua)
Ändi: Oo ny rehellinen.
V: Kerro tää asia nyt miten se oikeesti menee.
M: Kymmenen vuottahan mulla oli se muistivihko aina mukana ja siihen rustasin ajatuksia ja havaintoja. Nykyään mulla on kaks lasta ja rivitaloasunto, tosi vähän vapaa-aikaa. Yleensä laitan lapset nukkuun, perjantaina tai lauantaina, teen hyvän gin tonicin, kuuntelen biisin puhelimelta ja alan kirjottaan. Kyllä se teksti siitä sitten muutamassa viikonlopussa viimeistään syntyy.

Onko esimerkiksi Abduktion ajoilta tekstit muuttunu?
M: On muuttunu tosi paljon, kirjoittamistapa ja aiheetkin jossain määrin. Kyllähän nää nykyiset tekstit on paljon suorempia ja pyrin siihen, ettei meidän tekstit olis ihan samanlaisia kuin muilla bändeillä. Joku uus näkökulma siihen kirjoittamiseen ja aiheeseen täytyy löytyä, ei oo tapana tehdä itselle yhdentekeviä tekstejä. Vaihtelevalla mielellä muistelen Abduktion aikaisia tekstejä, välillä huvittaakin ne mutta kyllä minä niiden takana ihan ylpeänä seison.
V: Mun mielestä meidän biiseissä laulut tekee tosi paljon, joskus joku biisinaihio on tuntunu vähä käppäseltä, mutta kun on saanu siihen Mikon laulut niin on noussu ihan uudelle levelille. Joskus tuntuu joillain bändeillä, että ihan sama mitä joku mölisee siihen päälle, mutta meillä sillä on tosi iso merkitys.
J: Ei oo tarvinnu kauheesti ohjeistaa, homma toimii. Kaikki pystytään kyllä seisomaan Mikon kirjoittamien tekstien takana.

Suomi on ollu alusta asti itsestäänselvä laulukieli?
M: Joo, on se. En nää mitään pointtia, että tämmösessä musiikissa se olis mikään muukaan. Siinä on semmonen tietty eksotiikka, mikä kiehtoo ja mikä toisaalta tekee siitä vaikeaakin, koska sen rytmittäminen on välillä aika haastavaa.

Oot alkanu ihan laulamaankin, pelkän huutamisen sijasta? Täytyy sanoa, että kuulostaa tosi hyvältä.
M: Joo, no täytyy myöntää, että Abduktio-saundin aikaansaaminen vuonna 2016 on aika haastavaa. Ei me nyt mikään melodinen punk-bändi kuitenkaan olla, vaikka huuto onkin lauluksi muuttunu.

Heitelkää joitain bändejä, joiden lyriikat olis erityisen vaikuttavia?
M: Niitä on kyllä paljon. Sur-rur.
H: Mää oon ollu viime aikoina vaikuttunu Descendentsin lyriikoista.
M: Jos vanhoja bändejä alkais kaivamaan, niin niitähän olis iha älytön määrä, suomenkielellä on vähemmän. Sliipparit.
(Joku huutaa Propagandhi, mutta en oo varma onko se joku tästä porukasta vai joku randomi-tyyppi ulkopuolelta)
(seuraa yleistä hoilailua, Buddy Holly mainitaan vai olikohan se Weezerin Buddy Holly, en tiiä, avataan oluita, toimittaja alkaa humaltua, joku lähtee vessaan. Nauhuri kiinni ja lätistään hetki niitä näitä.)

Okei, lähetään ajassa taaksepäin eli mikä teidät alunperin innoitti punkin pariin?
V: Ite olin kyllä ihan hevi-jätkä ensin ja yritin soittaa kitaralla jotain biisejä, no nehän oli kauheen vaikeita. Sitte aloin tajuta punkin olemassaolon, joskus 80-luvun lopulla, ala-asteella. Sain ensimmäisen kitaran joskus silloin. Hevi-biisien jälkeen tuli Misfits ja Ramones ja niitä olikin helpompi soittaa. Sitä kautta se lähti, samoihin aikoihin löysin vanhoja suomi-bändejä; Ratsia, Lama, Eput. Siitä sitten perustettiin ensimmäisiä omia bändejä myös. Kyllä nuo vanhat suomi-klassikot on vieläkin tosi tärkeitä itelle, Lama ja Ratsia nyt on suurinpiirtein parasta, mitä tässä maassa on tehty. Ne oli kuitenkin niin mullistavia juttuja aikoinaan ja vaikea uskoa, että niin hienoja levyjä enää kukaan tekis.
M: Helppous. Kirjastosta lainattiin levyjä ja sitten kun niitä siinä tapaili kitaralla, niin tajus että näähän on tosi simppeleitä kappaleita ja näitä voi kuka vaan oppia soittamaan. Ekat bändit on perustettu nimenomaan sillä periaatteella, että aletaan soittaa punkkia koska se ei oo niin vaikeeta. Abduktio synty joskus -96 ja heti kun joku soitin pysyi kädessä, niin alettiin tekeen omia biisejä. Treenattiin aluks jollain Nirvanan ja Metallican helpoilla riffeillä ja varattiin ihan pokkana studioitakin, vaikkei ollu mitään käsitystä mitä siellä tehdään ja mitä sinne pitää viedä.
V: Jos vertas punkkia vaikka joihinki hevibändeihin, jotka jauho treeniksellä ja ootti, että joku tulis ja julkaisis niiden levyn, niin me tehtiin kasetteja ite ja sit joku hoksas, että näistähä voi tehä seiskatuumasen, ku lähettää vaan jonneki Tsekkeihin painoon. Sitte vaan myytiin kavereille ja pistettiin ilmoitusta Toiseen Vaihtoehtoon. Se oli täysin mullistava ajatus, että hommia voi tehä ite. Yhtäkkiä oltiinki jossain ulkomailla kiertueella ja samaan aikaan ne hevi-kaverit nypläs yhä edelleen siellä treeniksellä.
M: Jukalla on varmaan joku tarina punkin syntyajoilta.
J: Joo, no sehän mennee siihen 70--80-luvun taitteeseen, kun kuuli ensimmäisen kerran punkkia. Silloin tuli tunti tai kaks rokkia jostain rock-radiosta ja kun on mussiikki kiinnostanu pienestä pitäen niin siinä oli sormi napilla nauhoittamassa. Nuorin setäni oli mua pelkästään 10 vuotta vanhempi ja kun tuli mummolassa käytyä, niin kuuntelin hänen nauhoittamia kasetteja, kuten Hassisen konetta, Pelleä, Eppuja, Ratsiaa, Sehr Schnelliä. Sitten tuli kauhia freudilainen lipsahus, että eksyin hevi-puolelle joksikin aikaa ja tuli Metallicat sun muut, sitä kautta kuitenkin löysin varsinaisesti punkin ja hardcoren. Ja siihen se on sitten jääny. Onneksi.
H: Mää oon opetellu soittaan rumpuja Parkanossa tyynyillä, hakkasin kapuloilla niitä kun porukat ei suostunu ostaan rumpuja. Niihin aikoihin kuuntelin vielä death metallia, yläasteella perustettiin eka bändi ja sitte se käänty hardcoreksi, kun ei muuta osattu. Lajin helppous viehätti.

Onko semmosia bändejä jääny sieltä, mitä vielä tykkäät kuunnella?
H: On jääny joo, Bad Religionista kaikki lähti sillon joskus ala-asteelta jo ja mullakin on synkkä hevi-menneisyys. Onneks sitten yläasteella käänty takas punkkiin.
J: Mua on nimenomaan punkissa viehättäny sen musiikillisen energian lisäksi se sanoituksellinen puoli, laulettiin ns. oikeista asioista eikä mistään Stonehengen ympärillä tanssivista kääpiöistä tai vastaavista.
(oluita avataan)
V: Mulle punk oli alunperin vaan sitä kovaa meininkiä ja vasta myöhemmin hoksasin, oikeastaan Leevien *Rakkauden planeet-*

ta -levyn myötä, luonnonsuojelu-teemojen kautta enemmän asioita. Se oli mulle vielä punkkiakin kovempi herätys, että maailma tosiaan menee päin helvettiä ja pitäis ainaki itte yrittää tehä asialle jotain.

Mites Ändille, miten punk tuli sulle kuvioihin?
Ä: Opettelin soittaan kitaraa grungen jalanjäljissä, lukion alussa tuli sitte törmättyä Mikkoon, Zugeen ja Jamppaan. Siinä oli itellä kans jotain melodista hevibändi-meininkiä, tuli kuitenki aika äkkiä vaihdettua Abban riveihin ja oikeastaan noiden jätkien kautta tuli tutustuttua punkkiin ja hardcoreen. Nuoruuden suosikkeja oli Nirvana ja Smashing Pumpkins, Pearl Jam.

Onko vielä soittolistalla?
Ä: On joo, kyllä silloin tällöin tulee kuunneltua. Se vaatii tietynlaisen mielentilan.
V: Mun mielestä on hullua, että jotkut häpeilee jotain nuoruuden suosikkibändejä. Jos musa on hyvää, niin se on hyvää.
Ä: Itellä ainaki jotkut vanhat suosikit linkittyy tosi vahvasti johonkin tietttyyn tunteeseen tai tiettyyn aikakauteen ja hyvä niin.

Te ootte kaikki pyöriny punk-porukoissa jo pitkään, miten skene on muuttunu teistä ajan mittaan?
Ä: Nuorentunu.
V: Onhan tässä näkyvissä, että välillä on esimerkiksi poliittisuus enemmän pinnalla ja välillä mennään taas ihan toiseen suuntaan.
M: Jossain haastattelussa joskus aikoinaan kysyttiin tätä samaa, tää on vähän niinku klassiset Apinoiden planeetta -leffat, että kun leffa vaihtuu niin ihmiset hallitsee ja seuraavana taas apinat hallitsee. Menee sykleissä tää poliittisuus vs. epäpoliittisuus, tällä hetkellä on taas poliittinen meininki vallalla.
V: Kyllä ite oon ainaki huomannu, että nyt taas jengi kiinnittää enemmän asioihin huomiota. On tullu paljon tämmösiä omaehtoisia paikkoja, kuten just tää Tukikohta ja järjestetään ite paljon keikkoja eikä vaan valiteta jossain netissä vaan tehdään asioiden eteen hommia.
J: Tää punk-skeneki pyörii nykyään paljon sosiaalisen median ja internetin ympärillä, siinäkin on sekä hyvät että huonot puolensa.
M: Se täytyy vielä sanoa, etten halua kuulostaa siltä, että se poliittinen vaihe olis aina automaattisesti parempi. Kyllä semmonen ulkoa opeteltujen typeryyksien lateleminen kuorossa on ihan yhtä aivotonta kuin joku epäpoliittisempi juttukin, että ei se epäpoliittisuus välttämättä tee bändistä huonompaa. Itelle on ollu alusta pitäen selvää, että tehään semmosta musaa kuin halutaan eikä kiinnosta se, että mikä skenessä on just sillä hetkellä in.

Teille on tuo DIY kaikesta päätellen tärkeää, mitä se merkkaa teille bändinä tai yksilöinä?
J: Aika pitkälle elinehto. Sekä orkesterille että mulle itelle. Asioita on mukava tehä itte ja myöskin kavereiden kanssa. Nimenomaan yhteisöllistä hommaa tää on, eihän tätä kukaan tee tyhjiössä.
V: Kavereiden kanssa on tosiaan mukava tehä juttuja. Nää kaks aikasempaa levyä julkastiin ite ja tulevassa levyssä on Combat Rock mukana. Mutta Janin kanssa ollaan tehty aikaisemminkin yhteistyötä ja soitettu samoissa bändeissä, että ei se muuta asioita mihinkään suuntaan.
H: En mää haluaisi että tässä levynjulkasuhommassa olis välikäsiä.
Ä: Combat tuli tavallaan bonuksena matkaan, että levy oltais joka tapauksessa julkastu.
H: En kyllä ees aattele, että se olis varsinaisesti mikään levy-yhtiö.
J: Vanahoja kavereita. Ylipäätään meillä tuskin on kellään mittään älyttömiä illuusioita tän bändin suosion suhteen, ei tässä pyritä mihinkään taloudelliseen sukseehen. Kaikilla meillä on päivätyöt ja tehhään tätä omalla ajalla sen takia, että tykätään soittaa ja tehä musiikkia yhessä.
H: Nimenomaan ystävyys ja yhessä tekemisen ilo on tärkeää.
M: Alunperin kun bändiä perustettiin, niin mietittiin että olis kiva soittaa sen ja sen tyypin kanssa. Sitten lopulta tuli tunne, ettei jaksa alkaa arpoon, että onko joku hyvä tyyppi vaan otetaan läheisiä ystäviä ja sillon varmasti tietää, että homma toimii. Tärkeätä

on, että voidaan olla omia itsiämme eikä tarvi esittää mitään ja voi vaikka kiukutella vapaasti, jos siltä tuntuu.
Ä: Se nyt on tosi tärkeetä, että kaikilla on samanlaiset ajatukset bändin suhteen. Ettei kukaan oo viemässä tätä minnekään ihme stadion-keikoille. Ymmärretään se, että mihin ollaan menossa ja mitä tehdään.

Mitäs puuhailette siviilielämässä ja mistä saatte voimaa välillä puuduttavankin arjen kestämiseen?
Ä: Päivätöitä ja liikuntaa. Välillä bändihommia.
V: itelläki on tavallaan punk-meiningillä, diy:llä, yksityisyrittäjänä.

Elikkä graafikon hommia?
V: Joo. Se on hyvin paljon samaa, että teetkö bändille jonku levyn kannen tai iskelmäfestareille julisteen, toiseen pistät pääkalloja ja toiseen Jari Sillanpään kuvan, ei siinä sen kummempaa eroa oo. Soittohommat antaa ehottomasti energiaa. Nytkin on ollu aika helvetisti duunia ja tuijottanu tietokoneen ruutua, niin tosi siisti lähtee tänne kauas keikalle ja sanoa asiakkaille, että palataanpa taas maanantaina asiaan. Kyllä tää soittaminen on henkireikä.
H: Siviilielämässä teen töitä autistien kanssa ja no bändihommissa.. (naurua) sama homma. Henkireikänä valmennan salilla junnuja ja se on tällä hetkellä ehkä mielekkäin harrastus.

Mitä sää valamennat?
H: Brasilialaista jujutsua. Biisien teko on kans tärkeetä ja urheilu ylipäänsä.
J: Joo eli mää lähin tossa puolitoista vuotta sitten uuelleenkouluttautumaan, musta tullee lähihoitaja, painotuksena vammaistyö. Eli käyn koulua ja teen keikkaluontosia hommia kehitysvammaisten ryhmäkodissa. Musiikin kuuntelua, lukemista, liikuntaa. Keikoillakäyntiä. Oluen panemista.
V: Mää unohin sen ruoanlaiton sanoa, se on mulle tosi tärkeetä. Aamulla pojat tuli hakemaan, niin tein niille muffinseja ja tosiaan ne burgerit evääks matkalle.

M: Määhän oon erityisopettaja. Tykkään työstäni kyllä ja miellän, että teen työssäni samoja asioita, mistä punk-biiseissä jauhetaan, tsemppaaminen ja ylösnostaminen on tosi tärkeätä myös mun työssä. Henkilökohtaisen suhteen luominen ja kuunteleminen on myös tärkeää, huomaa miten muksut tarvii sitä aikuisen mallia ja kaveria enemmän kuin oma virkarooli tavallaan sallis. Se on aika surullista. Töistäkin nousee aika paljon biisi-ideoita, aika luonnollistahan on kirjoittaa niistä asioista joita näkee ja kokee siinä lähielämässä. Kyllä siellä välillä aika rankkoja asioita näkee ja kuulee. Liikunta ja musiikki on ollu ihan pienestä pitäen tärkeitä voimanlähteitä. Ja biisien kirjoitus. Se, että kirjoittaa niitä juttuja paperille, samalla saa sitä paskaa omasta mielestä ulos. Ihan vilpittömästi välillä mietin niitä ihmisiä, jotka tekee samaa työtä kuin ite ja joilla ei oo mitään purkukanavaa niille turhautumisille ja paskoille kokemuksille. Itse puran ne esimerkiksi tähän bändiin.

Puhutaan vähä urheilusta. Ite, kovana penkkiurheilijana, koen jatkuvaa ristiriitaa tän oman punkkiuteni ja urheilun, jonka maailma on usein aika seksistinen ja täynnä dopingia, välillä. Miten teillä? Onko nää urheilun ulkopuoliset seikat onnistunu viemään iloa ja nautintoa siitä ite urheilun seuraamisesta?
M: On, ihan ehdottomasti. Varsinki joskus lukiossa, kun olin tiedostava nuori ja kaikki piti nähdä semmosen poliittisen viitekehyksen läpi, kapinoin koko urheilua vastaan. Oon edelleenki katkera ittelleni, kun en ollu kattomassa kun Ilves voitti edellisen mitalinsa v. 2001, koska olin sitä mieltä, että ne saa niin paljon palkkaa ja muuta sellasta. Ja noi kaikki, mitä sanoit, oon samaa mieltä mutta urheilu on osa elämää. Ainahan se vituttaa, jos ihmisiä kohdellaan väärin tai asiat tehdään epärehellisesti.
V: Joillaki se kapinointi menee vähä liiallisuuksiin, sama kuin että joku ei voi käydä tavan S-marketissa ostoksilla kun siellä myydään lihaa. Ja etteikö voi esimerkiks kattoa jääkiekkoa, kun siellä joku Kalervo Kummola vehkeilee. Mun mielestä voi.
M: Jengi purkaa siinä jotain omia patoutumia paskoilta yläasteen liikunta-tunneilta. Että ei voida mennä kattoon lätkä-matsia mutta

sitten on ok mennä Finnkinon teatteriin leffaan, eikä kyseenalaisteta sitä Finnkinon meininkiä samalla tavalla kuin vaikka nyt sitä jääkiekon maailmaa.

No niin, jakakaas joku hyvä keikkamuisto? Onko joku paikka, minne on aina mukava mennä soittamaan?
Ä: En tiiä suosikista, mutta tänne Ouluun oli kyllä tosi mukava tulla soittamaan, siitä on tovi kun täällä on oltu.
V: Joo samaa mieltä. Tais olla tän paikan eka keikka kun oltiin toisella bändillä, Remissionsilla, soittamassa. Vaikutti heti sillon kärkeen, että hyvä meininki ja kaikki toimi. Sitten ehkä on vähä oma lehmä ojassa, kun oon Lutakon graafikko, mutta se on kyllä kans hyvä paikka soittaa. Vaikka sielläki on jengi vaihtunu, ei oo enää ees niitä vanhoja tuttuja töissä, mutta ei oo meininki muuttunu.
H: Kyllä määkin sanoisin Lutakko. Hieno kompleksi, kaikki samassa, ei tarvi säätää mitään yöpaikkoja. Saa ruoat, pedin ja soittopaikan samassa paketissa.
V: Juomat ja sauna.
H: Niin joo sauna kans.
J: Se edellinen Hässäköiden keikka oli ainaki hauska ja hyvin hikinen.
Ä: Kyllä nää Tampereen ulkopuoliset keikat, nää jotka on vähä kauempana, jää mieleen. Spesiaalimpaa päästä tänne pohjoiseen soittaan.
J: Nostasin Danger!manin kans pari vuotta sitten soitetun keikan aika korkealle. Hienoa oli kattoa todellisia veteraaneja, jotka vieläkin tekee ihan helvetin hyvää musiikkia hienolla asenteella. Tais olla Turku ja Helsinki, oliko Tamperekin vielä.
M: Soitettiin hyvin kaoottinen ja sekava keikka Helsingissä. Kehuvat meidän keikkaa ja sanoin, että se nyt oli tommosta melua, että saiko siitä mitään tolkkua. Sitten yhtyeen rumpali, joka on muutamassakin norjalaisessa punk-bändissä lestiä vääntäny, laitto isällisesti käden olkapäälle ja tokas, että "trust me, Mikko, I know".
Ä: Ja ne kutsu vielä Norjaan soittaanki.
M: Pitää vielä mainita Vastavirta. Jos sitäkään ei joku päivä enää ole, niin porukka vasta ymmärtää sen merkityksen Tampereen punk-skenelle. On kyllä pakko arvostaa, ei oo mitään pahaa sanottavaa siitä.
H: Ne, jotka oli meiningeissä mukana ennen Vastavirtaa, varmasti muistaa miten nihkeätä se silloin oli.

Ootteko ollu ulkomailla keikoilla?
J: Tää Oulu taitaa nyt oikeasti olla kaukasin paikka, jossa ollaan oltu soittamassa. Kovasti on ollu visioita ja puhetta, mutta aina se on kaatunu aikataulullisiin ongelmiin. Ja toisaalta, ollaan jo niin vanhoja ja väsyneitä, ettei meillä oo sinne mikään kiire. Kaikki ollaan kierretty ulkomailla aiempien bändien kanssa ja ollaan päätetty, että tästäkään asiasta ei oteta mitään paineita. Ja kyllä mää uskon, että ulkomailla tullaan soittaan jossain vaiheessa, mutta tähtien pittää olla oikiassa asemassa ja kaikkien elämät sillä mallilla, että lähtemään pystytään. Kahtellaan.
Ä: Olishan se tosi hienoa, että päästäis tänkin bändin kanssa reissuun, ihan jo sen reissaamisen takiakin. Tapahtuu, jos on tapahtuakseen.

Joo, eiköhän tää ollu tässä. Kiitos!
Kaikki: Kiitoksia vaan.

Haastattelun jälkeen joimme lisää kaljaa, juttelimme pitkään urheilusta ja rakkaasta ystävästä ja poltimme paljon tupakkia. Seuraavana päivänä Vapaa maa veti helvetin kovan keikan sisälavalla, soittoajan aikaistuminenkaan ei menoa haitannut, ohan kovassa iskussa tämä orkesteri, menkää ihmeessä keikoille!
Ai niin joo, annoin pojille etukäteen kotitehtävän, jonka tulokset tähän loppuun vielä. Eli pyysin nimeämään kolme parasta tai muuten vain merkityksellisintä levyä, kirjaa ja elokuvaa. Kas näin!

HEIKKI LEVYT: 1.Wipers - *Over The Edge* 2. Hot Snakes - *Automatic Midnight* 3. Tragedy - s/t LEFFAT: 1. Predator 2. Nuija ja tosinuija 3. Ace Ventura - Lemmikkidekkari 2 KIRJAT 1. Garza & Kilmister: Lemmy 2. Mars ym: The Dirt - Törkytehdas 3. Kontiainen & Starck: Ilikeesti kiitää

VILLE LEVYT 1. Eppu Normaali - *Elävänä Euroopassa* 2. Misfits - *Legacy of Brutality* 3. Tragedy - *Vengeance* LEFFAT 1. Kaurismäki - Varjoja paratiisissa 2. Lynch - Mulholland Drive 3. Raimi - Evil Dead KIRJAT 1. Blatty: Manaaja 2. King: Uinu, uinu lemmikkini 3. Lehväslaiho: Tuntsan sota

JUKKA LEVYT Motörhead - *No Sleep 'til Hammersmith* LP / Rudimentary Peni - *Death Church* LP/ Leatherface - *Mush* LP KIRJAT Tolkien - Taru sormusten herrasta / Sandemose - Pakolainen ylittää jälkensä / Bulgakov - Saatana saapuu Moskovaan LEFFAT Top Secret - Hei me vakoillaan / Brianin elämä / Katsastus

ÄNDI MUSA Nirvana: *Nevermind* / Rage Against the Machine : st. / From Ashes Rise: *Discography*, kasetti / LEFFAT Batman / Blade Runner / American History X

MIKKO LEVYT Bad Religion - *All Ages* / Minor Threat - *Complete Discography* / Sick Of It All - *Built To Last* LEFFAT Dawn Of The Dead / Pako Alcatrazista / Repo Man KIRJAT Orwell: Eläinten vallankumous / Harms: Sattumia / Hochschild: Kuningas Leopoldin haamu

Teksti: Hanski Lapinoja
Kuvat: Sulvi

YÖELÄMÄÄN TUTUSTUMINEN VOL.1

16.9. ÄÄNIWALLI, HELSINKI

LIPUT: ENNAKOT TIKETISTÄ **16€** EARLY BIRD | **18€** | OVELTA **20€**

(HINTOIHIN LISÄTÄÄN PALVELUMAKSU)

TAMPERE UNDE

Toimintamme sai alkunsa puolivahingossa heitetystä ideasta. Muutama tamperelainen kulttuuritoimija tuli kymmenen vuoden ikään, ja ajattelimme että tuota saavutusta voisi juhlistaa esimerkiksi yhteisillä näyttelyillä ja tapahtumilla. Kokoonnuttiin Vastavirran, Hirvitalon, PERFO!:n ja Maailmantangon ihmisten kanssa ja todettiin, että joku vuosipäivien juhliminen on tylsää. Miksei otettaisi mukaan kaikki mahdolliset toimijat, jotka tuntevat olevansa jotenkin alakulttuuria tai toimivansa omaehtoisesti ja jonkinlaisella tee-se-itse-asenteella.

Tampereen kaupungilta saatiin käyttöön vanhan kirjastotalon Emil-sali, jonka remontti oli viivästynyt ja oli siksi vapaana. Alettiin soittelemaan ihmisille ja levittämään sanaa, että tulkaa mukaan tekemään yhdessä jotain hauskaa, kun tilakin on. Lopulta näyttelyssä oli mukana kai reilu kymmenen eri yhdistystä, tapahtumien järjestäjää tai jonkinlaista yhteisöä. Näyttelyn aikana tehtyjen tapahtumien mukana tuli sitten varmaan toinen mokoma porukkaa. Näyttely kesti kaksi ja puoli viikkoa, ja ainoastaan kahtena päivänä galleriassa ei järjestetty mitään keikkaa tai muuta ohjelmaa. Sen lisäksi tapahtumia oli Vastavirralla ja Pub Yläkerrassa.

Varmaan kaikilla mukana olevilla oli jo aiempaa kokemusta keikkojen ja muun sellaisen järjestelystä. Alun perin kuitenkin lähdettiin siitä ajatuksesta, että Tampere Underground. NYT! on verkosto, jonka kautta ihmiset tutustuvat toisiin ihmisiin, jotka järjestää samantyylisiä asioita. Ajatuksen oli, että tämän kokoisessa kaupungissa on tärkeätä tehdä yhteistyötä ja saada ihmiset tietoisiksi siitä, mitä muut tekee. Sillä lailla voi syntyä jotain hienoa ja saadaan jutuille enemmän näkyvyyttä. Kaikki järkkää toki omia juttuja, mutta niiden lisäksi voidaan sitten tehdä jotain myös yhdessä ja pyytää vaikka apua, jakaa vähän resursseja ja niin edelleen. Osa porukasta on tullut mukaan ensimmäisen näyttelyn jälkeen ja tarkoitus on, että kuka vaan voisi jatkossakin liittyä joukkoon.

Ydinryhmän tai mukana olijoiden määrää on vaikea arvioida. Meillä ei ole mitään jäsenrekisteriä. Uusia tyyppejä tulee ja joku on välillä vähän enemmän taustalla. Keskimäärin meitä on kokoustettaessa paikalla 10–20 ihmisistä, mutta ei siis aina samoja tyyppejä. Vaikea myös sanoa, että kun joku edustaa jotain tahoa kokouksessa, niin kuinka paljon niillä on porukkaa siinä mukana. Kymmeniä joka tapauksessa... En tiedä onko just tällaista toimintaa varsinaisesti jossain muualla käynnissä. Aika käsikopelolla mennään. Ihmisiä on niin laajalti eri kuvioista, että varmaan kaikilta löytyy jotkut omat esikuvansa. Pyritään pitämään homma sillä lailla avoimena, ettei jumituta mihinkään yhteen suuntaan liiaksi.

Meille underground tarkoittaa enemmänkin sellaista tee-se-itse tekemisen tapaa. Jos joku ei järkkää sellaisia asioita mitä sä haluat, niin ala tekemään itse. Ei meillä ole varsinaisesti mitään ohjelmanjulistusta, yhteistä taiteellista suuntaa tai muuta sellaista. Sen verran ollaan puhuttu, että rasismi, seksismi tai puoluepolitiikka eivät ole tervetulleita tähän juttuun. Sehän on varmaankin aika itsestään selvää muutenkin. Tietysti tässä mukana olevat eri tahot voivat sitten ajaa omia juttujaan omissa tapahtumissaan.

Luulen, että tämän kaltaista toiminta tapahtuu muuallakin. Varsinkin pienemmät kaupungit oikeastaan vähän pakottaa ihmiset yhteistyöhön. Ehkä se tapahtuu jossain muualla luontevammin, ettei tarvitse nimetä jotain verkostoa ja alkaa ihan tarkoituksella sitä pystyttämään. Toisaalta taas tuntuu, että isommissa kaupungeissa tapahtuu helposti sellasta vähän tylsää lokeroitumista. Ehkä Tampereella on niin paljon muualta muuttaneita, että sekin jotenkin ajaa ihmiset tekemään yhdessä. Kaipa ne muutkin isommat kaupungit on muuttovoittoisia. Vaikea sanoa.

Pidämme kokouksia parin kolmen viikon välein. Sen lisäksi voivat jotkut pienemmät ryhmät kokoustaa jonkin suppeamman aiheen parissa vielä sen lisäksi. Pyrimme toimimaan mahdollisimman avoimesti ja tekemään päätöksiä yhdessä. Aina se ei ole helppoa, koska ihmiset ovat erilaisista toimintaympäristöistä, mutta parhaamme yritetään. Ikävintä olisi, jos ihmiset eivät saisi ääntään kuuluville. Siitäkin on tullut palautetta. Muutettiin vähän kokouskäytäntöjä ja toivotaan, että homma toimii paremmin jatkossa. Jaetaan vähän eri vastuualueita ja yleensä on löytynyt halukkaita tekemään asioita. Kaikkea ei tarvi päättää koko porukalla, mutta ainakin sellaset yleiset linjat vedetään yhdessä kasaan.

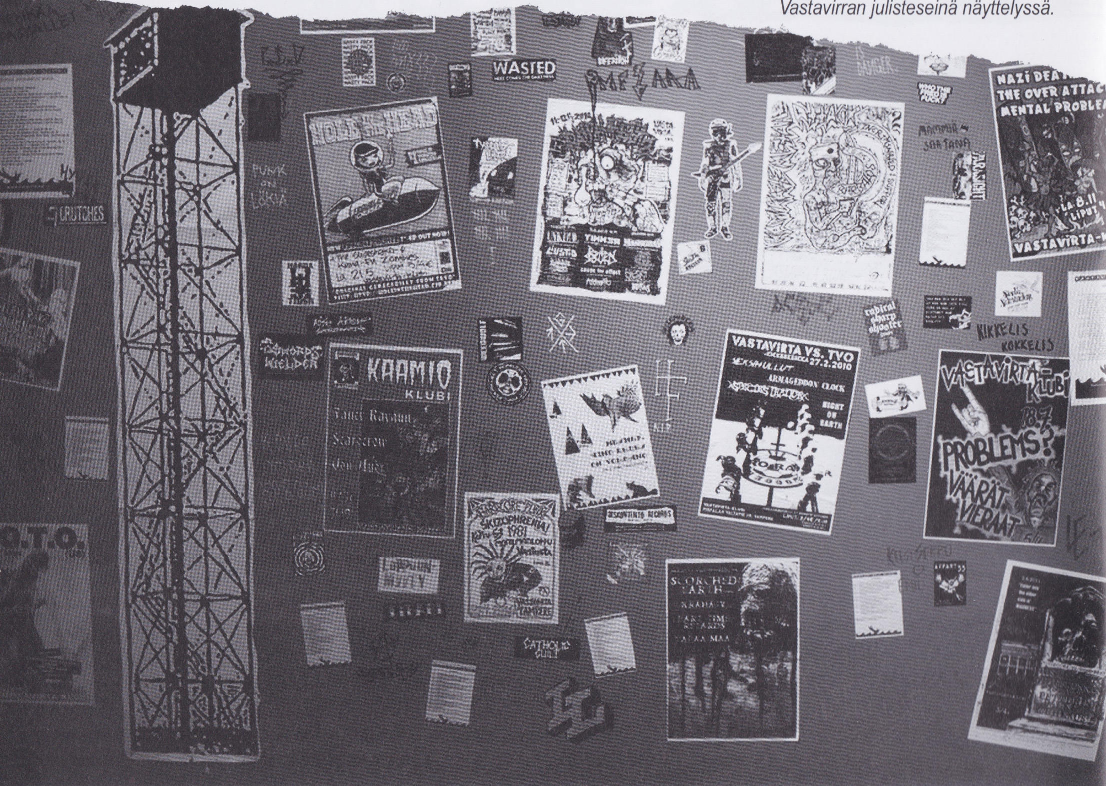
Me otetaan vastaan kaikki apu ja raha mitä annetaan, niin kauan kun kukaan ei ala sanomaan mitä tehdä. Kirjastotalon näyttelyssä oli se ärsyttävä puoli, että siellä ei kaupungin linjan mukaan voinut olla

RGROUND. NYT

Yllä Jukka Nousiainen näyttelyn avajaisissa Keltaisen talon edustalla, viereisellä sivulla Ilkka Piiraisen teos.

TAMPERE UNDERGROUND. NYT!

Vastavirran julisteseinä näyttelyssä.

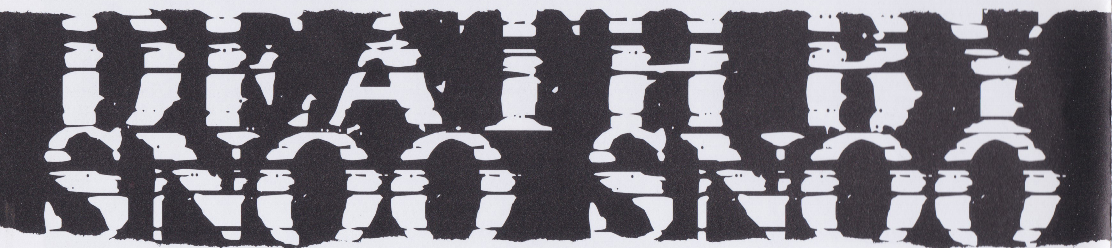
mitään puhtaasti poliittisia toimijoita mukana. Ei voitu ottaa esimerkiksi Tampereen anarkistiliittoa esittelemään toimintaansa. Toisaalta ilman sitä näyttelyä ei olisi tätä verkostoa...Tämä on vaikea kysymys ja tuntuu, että nämä asiat on aina jonkinlaista tasapainoilua. Pakko tehdä jonkinlaisia kompromisseja, mutta ei saisi kuitenkaan tinkiä liikaa omasta jutusta. Ollaan me juhannuksen festareitakin varten haettu rahaa eri paikoista. Apurahaa ja tuotantotukea, mutta mä en näe, että se tässä tapauksessa rajoittaisi meidän pyrkimyksiämme. Pakkohan ne pakolliset kulut on jollakin saada peittoon, kun ilmaisfestaria järjestetään.

Vanhan kirajastotalon hässäköistä jäi kyllä ihan hyvä maku suuhun. Ohjelmaa oli paljon ja Maria Mattilan Keltaisessa talossa, joka oli siis näyttelyssä, oli muutama taidenäyttely näyttelyn sisälläkin. Siellä järkättiin myös paljon keikkoja ja muita tapahtumia. Tampereen vaihtoehtokulttuuri on sen verran monipuolista, että sellasta jo käännytetyille saarnaamis -oloa ei tullut. Oikeastaan päinvastoin välillä oli tosi hienoa nähdä, että ihmiset törmäsi vähän uusiin asioihin. Jonkun verran oli juttuja lehdissä ja radiossakin. Varmaan jotkut ihan uudetkin ihmiset saivat siis tietoa siitä, mitä Tampereella tapahtuu eri skeneissä. Ja kävihän siellä näyttelyssä hurjasti katsojia. Sotkettiin kaikki yhteen: kuvataide, musiikki, performanssi, runous ja niin edelleen. Tuntui, että asiat tukivat toisiaan ja oli kiva vähän yllättää ihmisiä. Että tälläistäkö sitä täältä löytyy.

Samalla tavalla jatketaan. Kevään aikana on kaksi Tampere Ug -klubia Vastavirralla, joissa ei genrerajoista välitetä. On musiikkia, lyhytelokuvia ja runoutta, katsotaan mitä muuta keksitään. Juhannuksena on kahden päivän festarit Hiedanrannassa. Siellä on ikään kuin kolme eri lavaa. Päälavalla on enemmän rokkia ja poppimeininkiä ja taitaa siellä olla vähän vanhaa suomalaista iskelmääkin. Kaarikoirilta valmistuu kevään aikana sinne upea skeittihalli ja siellä on jotain aiheeseen sopivaa musaa. Autotallin pikkulavalla sitten jotain vähän kokeellisempaa ja ehkä performanssia. Sen lisäksi jotain yllättäviä kohtaamisia festarialueella erilaisten esitysten muodossa. Ideana ei ole se, että kaikille vähän kaikkea, vaan kaikille myös jotain sellaista mitä ne eivät odottaneet näkevänsä. Aika pitkälti tapahtumat muodostuvat sillä lailla, että tässä on mukana ihmisiä, jotka pitää jotain juttua tosi tärkeenä ja haluaa että muutkin näkee niitä. Sitten vaan pistetään kasaan sellanen ohjelma, jota katsomaan olisi omasta mielestä upeata mennä.

Noiden klubien ja festarin lisäksi yhdeksi tärkeeksi hommaksi on tullut Morkun säilyttäminen. Morkku on siis vanha työväentalo keskutassa rautatien kupeessa ja se aiotaan purkaa. Siellä on tosi hieno sali ja paljon muitakin tiloja joita yritetään pelastaa kulttuurin käyttöön. Suojelupyyntö rakennukselle on nyt tehty. Katsotaan miten käy. Olisi komeata, jos se säilyisi ja siellä alkaisi tapahtua asioita. Tässä on mukana aika paljonkin ihmisiä. Huomaa, että tuollaiselle tilalle olisi Tampereella tilausta.

Haastattelu: Tuukka Termonen
Vastaukset: Janne Rahkila
Kuvat: Peter Rosvik

Laahustin melkomoisessa rapulassa ja ihmispelossa läpi hälisevän Oulun Toppilaan, Ykän pubille tapaamaan Hässäköillä *[2016]* loistavan keikan heittänyttä Death By Snoo Snoo-orkesteria. Kysymykset juuttuivat kurkkuun, pää oli täynnä levotonta ruuhkaa ja janotti ihan hemmetisti. Bändi oli kuitenkin skarppina paikalla joten minäkin tärisin tiskille ja tilasin kylmän siiderin. Rec-nappi pohjaan, tässä tuumailun tuloksia.

Okei, aloitetaan Hässäköistä. Mitkäs päällimmäiset fiilikset, miten keikka meni omasta mielestä?

Hanne: Hyvät fiilikset jäi Hässäköistä. Ei tullu kyllä hirveesti bändejä katottua, mutta niinhän se usein festareilla menee.

Lauri: Kyllä se keikka iha hyvin meni, mutta soitettiin huhtikuussa huomattavasti pienemmälle yleisölle samassa paikassa ja jotenki sillon kulki soitto paremmin. Itellä häiritsee näissä Hässäkkä-keikoissa aina se, kun on ite festareita järkkäämässä niin se keskittyminen ei oo iha paras mahollinen. Seki teki aika paljon, kun meillä oli reenit aamuyhdeksältä.

H: Kyllä se vaikuttaa, kun Lauri on järkkäämässä festareita ja sitte kun Laura ja Otso asuu muualla, niin ei ollu oikein aikaa treenata. Ja ne kohtalokkaat aamutreenit, kun oli jo kaks yötä valvonu ennen niitä.

Otso: Mulla ei oikein jääny mittään siitä mieleen, oliko lie hyvä vai huono.

Laura: Oli tosi hyvä keikka ainaki omasta mielestä.

Pistetäänpä faktat kuntoon, eli miten ootte alunperin tavannu toisenne ja miten teijjän bändi on saanut alkunsa?

H: Mie tapasin Laurin joskus 2004 ja haluttiin molemmat perustaa bändi. En ollut aiemmin laulanu missään, kuuntelin Bikini Killiä ja muita riot grrrl -bändejä ja mietin, että olispa mukava päästä laulamaan tuolla tavalla.

Lauri: Kävin kattomassa Beastie Boysia livenä ja tuli mieleen, että olispa kiva soittaa niitä bändi-biisejä. Otso oli joskus puoltoista vuotta sitten liittyny Out Of Tuneen kitaristiksi ja tiesin, että kyseessä on varsinainen monilahjakkuus ja että pitää saada bändiin. Lisäksi tiesin, että Hanne on kova Beastie Boys -fani, joten alettiin aika luonnollisesti soittaan niitä covereita.

O: Ja bändihän oli nimeltään Moominvalley Hardcore Crew vielä tuohon aikaan.

Lauri: Eka keikka oli joskus 2007 ja Death By Snoo Snoona ensimmäinen keikka puolestaan täällä Ykällä 2008 Pottupeltorokin avausklubilla.

O: Sitte siinä alettiin aika nopiaan tekeen omia biisejä ja ne coverit jäi.

Onko teillä nyt ohjelmistossa yhtään coveria?

H: On meillä se yks ja välillä miettiny, että olis mukava palata niihin Beastie Boysin biiseihin.

(Kiireinen Lauri halutaan puhelimeen)

Kuuntelin tuossa teijjän uusinta levyä ja itestä kuulostaa, että ootte menny kiemuraisempaan suuntaan. Varmaan teitä on Sur-ruriin verrattu, kyllästyttääkö jo ne vertaukset?

Laura: Vähän joo. Jos musiikki on vilpittömästi omalla äänellä tehty, niin saattaahan se siltä kuulostaa koska tän tyylisiä bändejä on kuitenkin aika vähän tällä hetkellä.

H: Sanotuksista saattaa tulla mieleen, ne on kuitenkin aika runollisia molemmilla bändeillä.

O: Mua ei haittaa lainkaan, se on vaan mukavaa, Sur-rur kun on tosi hyvä bändi.

Lauri: Mun mielestä se ero on siinä, kun Sur-rurissa on se Vilun vahva visio, me ollaan enempi niinkö Beatles, kaikki osallistuu kollektiivisesti biisien tekoon.

Miten teillä biisit yleensä syntyy?

H: Mie oon ainut, joka ei soita mitään soitinta varsinaisesti, ainakaan niin hyvin että osaisin mitään säveltää. Tällä uuella kasetilla on aika tasaisesti kaikkien kolmen sävellyksiä ja lisäksi aiemmin oon ite ainoana sanottanu, nyt tässä on sitte kaikkien tekstejä.

Laura: Kaikki varmaan tekee kotona tuotoksia ja tuo ne sitte treeneihin.

Lauri: Se on vähä vaihellu, välillä oon ite tehny pelkät laput biiseistä enkä oo demotellu niitä vaan lähetty vaan kokeileen. Sitten on joillain muilla bändeillä tehny esimerkiks tosi tarkkoja sovitusdemoja, nyt on menny niin että on vaan rumpukoneesta pistäny vaikka tamburiinin hakkaamaan taustalle ja siihen päälle soitettu kitaraa ja laulua suuntaa antaen.

O: Mä oon tehny aika valmiita demoja. Soitan kitaraa ja laitan siihen sitte myös konerummut, joihinki biiseihin tulee suoraan sanat myös ja joihinki sitte Hanne on kirjoittanu tekstit.

Lauri: Tää hajallaan asuminen asettaa tiettyjä haasteita, vähintään olis hyvä tallentaa ne biisiaihiot johonkin ettei ite unoha niitä ennen seuraavia treenejä.

Hannen laulutyylistä tulee itelle mieleen ainaki X-Ray Spexin Poly Styrene, ootko sitä kuunnellu?

H: En oo kuunnellu, mutta oon tämänki vertauksen joskus, muistaakseni jostain ulkomaan arviosta lukenu. Pitäis tutustua kyllä.

Mainitsit Riot grrrl- liikkeen myös, onko se edelleen tärkeä?

H: Onhan se se pohja kaikelle, oon myös viehättyny kaikista erikoisäänisistä laulajatarista, kuten Björk, Babes In Toyland -bändin laulaja on kans tosi hyvä.

(Lauri puhelimeen)

Laulukieli on vaihtunu suomeksi, oliko tää ihan luonnollinen jatkumo?

H: On joo. Kyllähän me ollaan niitä enkku-biisejä soitettu ja levytettykin, mutta se vaan alkoi tuntua jossain vaiheessa teennäiseltä. Englanniksi kirjoittaminen ei tullu niin luonnostaan.

Laura: Just kun mie liityin bändiin ja tein englanniksi yhet sanat, Lauri sitte sano että muuten hyvä, mutta ollaan just vaihettu laulukieli suomeksi. Siitä tuli sitte kuitenki lopulta yks biiseistä.

O: Se muutos tais tapahtua just silloin, kun Laura liittyi bändiin, 2010. Julkastiinko me ikinä virallisesti niitä meijjän englanninkielisiä biisejä?

Lauri: Joo julkastiin. Sitä ekaa eepeetä oli cdr:nä, toka julkaistiin vaan digitaalisena ja sitte siitä tehtiin joku sadan kappaleen kasettipainos Helsinki Punkfesteille 2010. Se oli kuitenki jo äänitetty 2008, jos olis ollu rahaa niin siitä olis voinu tehä kymppituumasen. On ollu puhetta, että sitä englanninkielistä diskografiaa olis julkastu kasettina, mutta se on sitte vähän jääny.

O: Se pitäis saaha kyllä aikaseksi, kuuntelin just hetki ennen tänne lähtöä niitä ja nehän oli paljon parempia kuin muistinkaan.

H: Mie en ite kauheen mielellään kuuntele niitä enkkubiisejä, jotenki aattelen varmaan liian kriittisesti niitä omia sanoituksia ja oma ääni tuntuu tosi vieraalta, on se sen verran muuttunu. Noihin aikoihin pyrin vielä enemmän siihen riot grrrl -saundiin, se tuntuu jotenki liian kopioidulta.

Lauri: Sää kuulostat aika kovikselta niissä, nykyään siinä on semmosta pikkutyttömäisyyttä enempi.

H: Joo kuulostan ihan ahistavalta koviksetta, en oikein tunnista itseäni niistä vanhoista nauhotuksista.

Mitä nimenomaan punk-bändissä soittaminen teille merkitsee? Onko punk pelkästään musiikkia vai jotain enemmän?

O: Itellä se linkittyy tuohon TSI-meininkiin, ei se musiikkityylinä sinänsä merkkaa niin paljon, kunhan soitellaan.

Lauri: eihän se oo mikään musiikillisen sisällön itseisarvo, vaan ite on tottunu tekemään niillä periaatteilla musiikkijuttuja. Mukava soitella erilaistakin musiikkia välillä, punk-keikoilla on mukava käydä eikä tässä nyt olla mihinkään radiorock-uraputkeen tähtäämässä.

H: Ite aattelen punkista niin, että se on nimeomaan se asenne ja tapa tehä. Mie en kauheasti kuuntele punkkia kotona, mutta on se tosi voimakas ilmaisukanava ja se on tehny miusta sen mitä mie oon. Olin nuorempana aika hiljainen ja ujo, punkin kautta on se oma ääni löytyny ja tärkeätä siinä on myös se, että saapi tehä sitä miltä itestä tuntuu ja se on alusta asti ollu itsestäänselvää, että tässä bändissä tehhään just siltä ko tuntuu. Kaikki saa vapaasti tuoda sen oman vision.

O: Eilenkin puhuttiin just, että meillä alkaa oleen tuota materiaalia ja keskenään aika erilaisia biisejä ja just Hässäköillä voijjaan vetää punkimpi setti ja jossain Kirjakahvilassa soitellaan niitä erilaisempia biisejä. Ei meijjän kaikki biisit ees nykyään oo punkkia.

Laura: Mie kuuntelen niitä 60-70-luvun artisteja lähinnä. En ollu aikasemmin ees soittanu missään bändissä vaan kotona klassista kitaraa ja omia suosikkeja, yhtäkkiä piti sitten alkaa soittaa iha tosi nopeeta, mikä on kyllä hauskaa. Punk on itelle se tekemisen tapa ja punk-yhteisö on tosi avoin.

H: Kyllä se lähimpänä on niitä omia arvoja

Laura: Joo, se on ehottomasti totta.

Lauri: Ai niin hei, käytiinkö me jo läpi se miten Laura tuli bändiin?

Toimittaja: Perkele, ei. Sori. Annahan tulla!

Lauri: Sen jälkeen ku eka kitaristi Hanna muutti Tampereelle, Aholan Heidi soitti siinä jonku reilun vuojen mutta seki sai sitte opiskelupaikan Helsingistä ja lähti sinne. 2010 sitte tutustuin kesällä Lauraan, varmaan selitit jotaki kitaransoitosta..

Laura: Lauri tokas, että meijjän bändi kyllä ettis kitaristia ja olin aiva onnessaan, olinko jotain 25 sillon ja sanoin , että mie oon kymmenen vuotta ootellu tän mun kitaran kanssa ja vaikka en tienny mitään mistään, sanoin vaan että joo, mie tuun.

O: Eikö meillä ollu siinä joku väli, ettei ollu lainkaan kitaristia?

Lauri: Joo oli. 2010 Helsinki Punkfesteillä ollaan vielä Heidin kans soitettu ja Lauran kanssa eka keikka 2010 lokakuussa.

Pakko kysyä, kun teijjän bändistä on puolet naisia, että millasta palautetta ootte naismuusikoina saanu? Onko punk-skene teijjän mielestä tasa-arvonen?

Laura: Voi kuule.. (naurua) eiköhän tehä tästä aiheesta semmonen teemalaatikko!

(Lauri tahotaan puhelimeen)

Lauri: Voi helevetti!

Laura: Joka paikassa, missä soitetaan, niin on vähä semmosta töllistelyä. Meillekin on sanottu kaikenlaista tyhmää, joka liittyy siis vaan ulkoiseen sukupuoleen. Mitä puhuttiin just aiemmin punk-yhteisöstä, niin voi vapaasti käyttää f-sanaa, eilenkin meillä oli paljon keskusteluja tän aiheen ympärillä

ja näissä porukoissa näistä asioista voi puhua täysin vapaasti. Varmaan siinä on itekki kehittyny, että miten tuo itseään esille ja viime aikoina on löytyny tosi hyviä naisverkostoja. Seuraan tosi paljon mitä ruotsalaiset tekee Uumajan puolella. Joskus jotkut keikkajulisteet, siis mitä ei olla ite tehty, on liian esineellistäviä ja on sanottu, että myykää teijjän keikkoja sillä, että teillä on kaks hyvännäköstä muijaa. On vaan tullu fiilis, että joo just kiva, että turhaa kai mie tuota kitaransoittoa sitte ees harjoittelen.

Kehitys on kuitenki onneks menny siihen suuntaan, että naiset ei oo enää vaan bändäreitä tai tyttöystäviä.

H: Mulla oli näiden asioiden kans ihan kamalan vaikeeta joskus kymmenen vuotta sitten, jo ennen tätä bändiä, tuntu että ei pystyny puhumaan lainkaan niistä tunteista. Nyt niille on onneksi löytyny sanoja ja käsitteitä. Sitten kun ne uskaltaa sanoa julki niin hoksaa, että joku muukin on ajatellu samoja asioita eikä koe enää olevansa niin yksin. Omalla esimerkillä yrittää näyttää, että ei oo yhtä ainutta oikeeta tapaa olla nainen vaan niitä on monia. Ja jos siitä joku inspiroituu, niin se tuntuu tosi mukavalta ja uskaltaa itekki enemmän olla sitä mitä on.

Laura: Voi käyttää ääntä! Ja siis saahaan me paljon sitä hyvääki palautetta, joku innostuu siitä kun soitetaan.

H: On se palaute myös tosi positiivista, kyllä ihmiset arvostaa ja kunnioittaa.

Tuleeko tytöttelyä? Ahistaako se?

Laura: Kyllä tulee. Raahessa keikkapaikalla käveltiin bäkkärille, pojat meni eeltä ja keikkajärkkäri huuteli, että täällä olis pojille pitsaa. Sitte korotin ääntäni, että kuule mekin ollaan tässä bändissä, että löytyskö meille. Oli vähä semmonen kiusallinen tilanne siinä sitte, mutta vitutti.

H: Siinä tilanteessa tuli ihan selväksi, että meidän oletettiin olevan soittajien tyttökavereita. Kyllähän epäluuloja on varmasti, mutta ei niitä usein tulla ihan päin naamaa sanomaan.

Laura: Luulen, että mitä paskempi hallitus Suomessa on, niin sitä enemmän uskalletaan tuoda julki keskustelua vastakkaisista mielipiteistä. Niistä on pakko silloin puhua. Mitä parempi aika on, sitä hiljasempaa yhteiskunnallinen kommentointi on, viime aikoina taas keskustelu on kärjistyny aika paljon. Se voi olla ihan hyvä tälle meijjän aatteelle, mie en oo ihan varma mikä se on.

Haluatteko te lokeroijja itteänne jonkin ajatusmaailman taakse?

H: Kyllä se on feminismi. Se täydellinen tasa-arvo on unelma.

O: Höpsismi.

H: Usein alkaa ahistamaan ne kaikenlaiset ismit ja ryhmittymät, mie nään niissä semmosen pienoisyhteiskunnan. Kaikilla on samat arvot ja siellä on aina joku, joka määrittelee sen miten siellä pitää olla ja käyttäytyä.

Ehkä minkään ideologian täysin mustavalkoiset äärilaidat ei oo hyvästä.

Laura: Eikä se negatiivisen kautta hakeminen edistä mitään asiaa.

Lauri: Kyllä mun mielestä saa olla ihan ääriajattelija, mutta ne keinot ja lähestymistavat merkkaa. Ei meidän musassa ehkä oo mitään ideologisia sitoumuksia, mutta totta kai hyvien puolella ollaan.

Kertokaas tätä uuesta kasetista.

Laura: Tätä ruvettiin äänittään tuossa Pikku-Berliinissä.. Eiku hei, Otso sano, että äänitys alko alkuperäsellä treeniksellä eli Välivainiolla.

O: 2,5 vuotta sitten äänitettiin rumpupohjat.

Lauri: Soitettiin oikeastaan livenä ne pohjat suurimpaan osaan biiseistä, meillä meni kolme tuntia siihen ja 2,5 vuotta että saatiin kaikki puuttuvat palaset kasaan. Äänitettiin 30 biisiä ja tossa on nyt 19. Sekin vaikuttaa, kun alkaa äänittään semmosen tuplalevyn verran niitä biisejä eikä siinä vaiheessa tiiä, että mitkä ees haluaa laittaa levylle. Kaikenlaista säätöä oli, mun piti kirjoittaa kandi ja gradu siinä välissä ja Laura kirjoitti gradun.. Eli kaikkee mikä vähän vei sitä aikaa. Mää hoijjan sitä äänityksen teknistä puolta ja se tuotantoaikataulu oli aika löysä, ei jaksanu hoputtaa. Ja rima on oman bändin suhteen aika korkealla, tuntuu että aina on jotain hiomista.

H: Miusta tää on nyt täysin hyvä. Aiemmin, kun on niin nopeesti äänitetty, niin on jääny aina häirihteen joku muutama asia.

O: Livenä näitä biisejä on soitettu jo vuosikausia, nää on muotoutunu ja hioutunu. Tietenki jos kaikki asuttais samalla paikkakunnalla, niin oltais varmaan aktiivisempia.

Lauri: Otso on asunu, mitä, vuojesta 2011 Helsingissä, niin rummut on aikalailla kerralla aina nauhotettu. Kitara- ja bassoraidoissakin jonkin verran live-pohjia. Kaikki ei voi olla yhtä hyviä soittajia ku tuo Otso.

Mitä puuhailette siviilielämässä ja mistä saatte voimaa arkeen?

Laura: Ite oon just valmistunu, viikko sitten lähetin viimesen esseen ja oon just lähössä Madridiin harjoitteluun. Eli yhteiskuntatieteiden maisteri, erityisala kulttuuripolitiikka, meen siis viideksi kuukaudeksi Suomen Kulttuuri-instituuttiin. Olin aikoinaan myös perustamassa Tilaa kulttuurille -yhdistystä ja toimin kahtena ekana toimintavuonna pj:na ja varapj:na. Tää yhdistys on siis ollut pohja muun muassa Tukikohdalle ja muille Oulun TSI-meiningeille. Nyt oon just muuttanu Rovaniemelle ja koittanu aloittaa lintubongausta, koska asun lintutornin vieressä.

Hanne: No ite opiskelen yliopistolla informaatiotutkimusta, graduprosessi aika alussa vasta. Mutta se ei ole siis tosiaankaan asia, mistä saan voimaa. Siis se gradu. Mutta joo, musajuttuja. Mulla on semmonen Solo Hanne, jolla teen Soundcloudiin semmosta, mitä se nyt olis, räppiä ja aika avant-gardea kans. Sitte Lauran kans meillä on Vaimo ja lapset- bändi.

Otso: Meillähän on Laurin kans Out Of Tune, jonka toiminta on tosin aika hiljaiseloa, kun kaikki asuu ympäri Suomea. Sitte Helsingissä on pari aktiivista bändiä, jotka on tosin täysin erilaista musiikkia.

Mitä sää puuhaat Helsingissä?

O: Oon maahanmuuttoviranomainen. Eli töitä ja siinä sivussa teen reissuja, kun ehtii. Keräilen myös erilaisia hassuja hattuja.

Entäs Lauri?

Lauri: Vuos sitten sain maisterinpaperit ulos tietojenkäsittelystä. Akateemisena työttömänä ja kulttuurialan sekatyöläisenä. Oon toista vuotta Tilaa kulttuurille Ry:n puheenjohtajana, se siis pyörittää tuota Tukikohtaa. Paskiksessa myös aika paljon edelleen mukana.

Jep. Iso arvostus tyyppejä kohtaan, kun jaksatte pyörittää näitä hommia täällä.

Lauri: Se on vähä kakspiippunen juttu, kun saa tehä noissa järjestöissä sitä, mistä tykkää niin sitte se motivaatio hankkia normaalia palkkatyötä on aika pieni. Musajutuista pitää mainita vielä Bonus, jonka kanssa tulee keikkailtua. Sitte on vielä Nina & Red guitar, jossa on Ykä Kiiskinen kitarassa ja soitetaan 60-70-luvun covereita. Sitte jotain julkasuhommia kans, viimesin tais olla Creative Class War -merkillä Out Of Tunen *Aamuruskon saari* -levy, siitäki melkein kolme vuotta.

Jakakaa joku semmonen keikkamuisto, joka on jääny mieleen? Hyvässä tai pahassa.

Lauri: Soitettiin 2014 kuuden keikan rundi Espanja/Portugali-akselilla, lähinnä Galician suunnalla kun Laura on ollu siellä vaihossa. Portugalin Coimbrassa oli semmonen tosi pitkäikäinen opiskelijatalo, autonomisia kerrostaloja. Helvetin vanha talo ja soitettiin ylimmän kerroksen olkkarissa, joku kolkyt neliötä ja se oli aivan ammuttuna täyteen.

Hanne: Me oltiin jotain lepäilemässä yhessä huoneessa ja iteki olin just tulossa kippeeksi. Edellinen bändi vaan jatko ja jatko, sit jossain vaiheessa alettiin kuunteleen että ei helevetti, ne alotti uuestaan saman setin. Kello oli jotain kahen ja kolmen välillä kun lopulta päästiin lauteille.

Otso: Mutta siitä tuli ihan tosi hyvä keikka lopulta!

H: Paitsi että siellä oli ihan helevetin kuuma eikä yhtään happea. Mutta ikkunasta näky aivan mahtavat maisemat, koko Coimbran vanhakaupunki. Ja viiniä sai juoda niin paljon ko jakso!

Lauri: Siellä oli muutenki semmonen jakamistalous, mitään lippuja ei ollu mihinkään vaan porukka keräs kolehtia. Sitte miksaaja halus vaihtaa meidän levyn ja tarjos vastineeks jotain valkosta pulveria. Levy vaihto omistajaa mutta pulveri ei.

O: Nuo meijjän ulkomaan rundit on kyllä jääny aina elävästi mieleen.

Lauri: Pohjois-Ruotsi samoten. Siellä on bändeissä ollu samanhenkisiä tyyppejä ja muutenki mukava meininki.

O: Saksassa käytiin soittaan olisko 2013 joku viis keikkaa, ainaki Berliinissä, Leipzigissa ja Hallessa.

Lauri: Mutta käytännön syistä ei mitään himokiertäjiä olla oltu. Jos olis mahollista,niin olis hauska käydä vuosittain aina joku ulkomaanrundi.

O: Se vaatii vaan aikamoisen säätämisen. Varsinki toi Espanja/Portugali-reissu, kun lentokoneessa matkalla Madridiin ei ollu vielä varmaa, et onko meillä edes autoa siellä ja millä kamoilla soitetaan.

Lauri: Ehkä seuraavalla kerralla suunnataan sinne Barcelonan kulmille, sielä kun on se kaikista aktiivisin punkkimeininki.

Miltäs tulevaisuus näyttää?

Laura: Eeppiseltä.

H: Tässä kun on puheltu näistä kiertueista, niin sitä innostuu aina hulluna. Olis kyllä mahtava taasen joku rundi.

O: Sitten kun Laura tulee takaisin sieltä Madridista, niin varmaan jotain keikkoja tuohon kasettiin liittyen.

Lauri: Tähän loppuun Kurt Vonnegut- sitaatti eli Varo ketä esität, koska sinä olet se, jota esität olevasi.

Ja loppuun vielä bändin kotitehtävä, eli pyysin mainitsemaan Aution saaren elokuvan, kirjan sekä levyn. Jollain tavalla merkittävimmät tuotokset elämän varrelta siis.

LAURA ELOKUVA Billy Wilder: One, Two, Three / KIRJA Miguel De Unamuno: Usva / LEVY Joyce, Nana Vasconcelos & Mauricio Maestro: *Visions of Dawn*

OTSO ELOKUVA Thomas McCarthy: Spotlight / KIRJA Bulgakov: Saatana saapuu Moskovaan / LEVY Weezer: *Blue Album*

LAURI Seinfeld (TV-sarja) / KIRJA Thomas Pynchon: Painovoiman sateenkaari / LEVY Nick Drake: *Pink Moon*

HANNE ELOKUVA Terry Zwigoff: Ghost World / KIRJA Jansson: Muumipappa ja meri / LEVY Ane Brun: *Temporary Dive*

Toimittaja kiittää nöyrästi, tilaa toisen omenasiiderin ja huomaa olon helpottavan. Loppuilta kuluu Hässäköitten päätösklubilla Tähtitornin kahvilassa, jossa esiintyi muiden muassa ihan järjettömän hyvä Autiomaa. Oli rakkaita ihmisiä, paljon olutta, haikeutta, ihastumista ja jäähyväisiä. Oi ensi kertaan taas, kuomat!

Hanski Lapinoja

(32 s) postitettu lehtenä
Toinen Vaihtoehto, PL 25,
37501 Lempäälä.
vaaditaan viemään perille
BA2
Itella Posti Oy
Itella Green